

BURMESE CLASSIC

ဆောင်းလုလင် ချွတ်စွပ်

ချွတ်စွပ်သည် နှစ်ချင်း
ခွဲပေးအောင် တွန့်တုတ်သူ၊ တစ်ထောတည်း
တွန့်တုတ်သူ၊ "ချွတ်စွပ်" တူတာ
တစ်ယောက်ချီ ချွတ်စွပ်ပြီး
ခနာတံတစ်ယောက်ချွတ်စွပ်ပေါ်မှာ စွပ်ချထားသလိုမျိုး
ချွတ်စွပ်တူတာမျှ
အသစ်စက်စက်လုံးချင်း ဝတ္ထု

ဒို့တာဝန်စာရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး: ဒို့အရေး
- ငိုဦးရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး: ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး: ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသာယာပြုစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

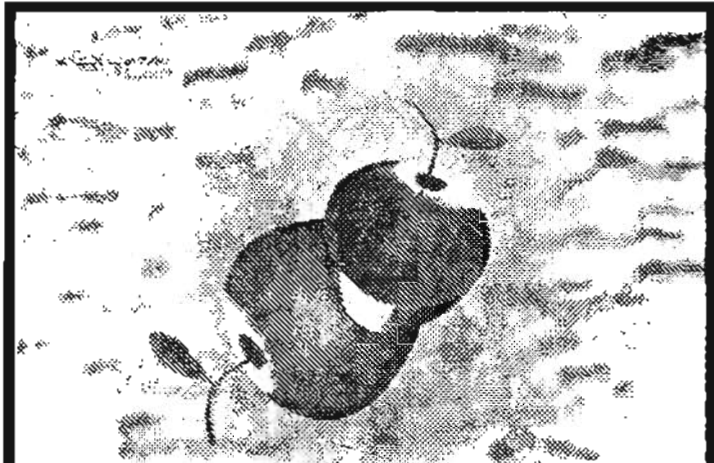
- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ကူညီဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

**စောင်းလှလင်
ချွတ်စွပ်**

ဒုတိယအောင်စာပေဆုရ
 နိုမနယ်ဒ် ဘုရားဂုဏ်သဒ္ဓါ ဝန်ထောက်
 စုစုပေါင်းပျား "ညွှတ်စွပ်" တွဲဖက်
 တစ်ဆောင်နှင့် မှတ်တမ်း ဖွဲ့စည်းခြင်း
 အောင်စာပေဆုရရှိရာ နှစ် နှစ်အထိ
 နှစ်စဉ်လှူငွေ
 အသစ်စက်စက်လှူငွေ၊ တဏှာ

ဘုမ္မာ့ခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၇၀၅၁၀၀၉
မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၃၁၃၀၃၁၀

၁၁
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၁၀၊ ဇူလိုင်လ)
အုပ်စု > (၅၀၀)

၁၂
မျက်နှာခုံး > ဝေယျာ
ကွန်ပျူတာစာပေ > Quality
အတွင်းဖလင် > Quality

၁၃
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊
အမှတ် ၁၂၁၊ အလုံလမ်း။ အလုံမြို့နယ်။

၁၄
ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (ပထမထပ်)၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ရန်ကုန်မြို့။

၁၅
တန်ဖိုး > ၁၅၀၀ - ကျပ်

သူတို့နှစ်ယောက်က
ရပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူရုံ မဟုတ်ဘူး။
တထေရာတည်းတူရုံ မဟုတ်ဘူး။
“ချွတ်စွပ်” တူတာ။
တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ဆွဲချွတ်ပြီး
နောက်တစ်ယောက်မျက်နှာပေါ်မှာ
စွပ်ချွတ်ထားသလိုမျိုး ချွတ်စွပ်တူတာပဲ။

ဆောင်းလုလင် ၈၉၅.၈၃
ချွတ်စွပ်
ဆောင်းလုလင် - ရန်ကုန်၊
ဆုပြည်စုံထွန်းစာပေ၊ ၂၀၀၉၊
၂၁ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ ဝင်တီ
(၁) ချွတ်စွပ်

အပိုင်း (၁)

(၁)

လောကကြီးတွင် မိမိနှင့်ထပ်တူထပ်မျှ တထေရာတည်းတူသူ တစ်ဦးရှိနေသည်ဆိုပါက ထိုသူသည် မည်သို့ခံစားရလိမ့်မည်လဲ။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ဘဝကပင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပွားခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အခြားသူများ နှင့်မတူသော ခန္ဓာကိုယ်အပွားတစ်ခုရှိနေတာကို ခံစားသိရှိခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ပွားခန္ဓာသည် သူ့သဘောဖြင့်သူ သူလုပ်ချင်ရာကို လုပ်ဆောင် နိုင်ပြီး သူလုပ်ခဲ့သည့်လုပ်ရပ်များအတွက် တန်ပြန်မှုများကိုမူ ကျွန်တော်က ခံစားနေရပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ၌ နာကျင်မှုကို ခံစားရတတ်သည်။ မသိတတ် သေးခင်အချိန်က ဘာကြောင့် ထိုသို့ခံစားရမှန်း မသိပါ။

ကျွန်တော် အသက်၇နှစ်အရွယ်ခန့်က အမေ့ချေးဆိုင်ကိုကူခင်း ဆေးနေ့စဉ် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့သို့ လက်သီးတစ်ခုဝဲလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ပါးချိတ်ဆီ၌ ပြင်းထန်စွာနာကျင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်က “အား” ခနဲ တစ်ချက်အော် လိုက်မိသေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲသား”

အမေက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ပါးချိတ်ဆီလက်ဖြင့်စမ်းရင်း -

“တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တယ်အမေ”

“အို ... သားကလဲ၊ မဟုတ်နိုင်တာကွယ်၊ သားက အမေ့ရှေ့မှာ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ၊ သားအနားကိုဘယ်သူလာလို့ ဘယ်သူက ထိုးရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးအမေ၊ သားကိုတစ်ယောက်ယောက်က ထိုးလိုက်သလိုပဲ၊ လက်သီးကိုတောင် သားမြင်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီနားမှာ နာကျန်ခဲ့တယ်အမေ”

ကျွန်တော်က နာသွားသောပါးချိတ်ဆီ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

အမေက ကျွန်တော့်အနားရောက်လာ၏။

“ဟင် ... သားပါးချိတ်ရောင်နေတယ်”

အမေက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်ပါးကိုပွတ်သပ်ရင်း အံ့ဩစွာပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လားအမေ၊ အဲဒါကြောင့် သား လက်သီးနဲ့အထိုးခံလိုက်ရပါတယ်ဆို”

ကျွန်တော်က ဆိုင်နောက်ဘက်တွင်ချိတ်ထားသော မှန်ကလေးဆီ ပြေးသွားကာ မှန်ထဲတွင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်အထိုးခံလိုက်ရတယ်လို့ထင်မိတဲ့ ညာဖက်ပါးဟာ ရောင်နေပါလား။

“မင်း အလုပ်လုပ်ရင်းက တစ်ခုခုနဲ့ဆောင့်မိပါလိမ့်မယ်သား ရယ်”

အမေက တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အမေ့ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။

ထိုအဖြစ်မှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိထားမိသော မှတ်မိသော အဖြစ်တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအဖြစ်မျိုး မကြာခဏကြုံရတတ်သည်။

ကျောင်းခန်းထဲတွင် စာသင်နေရင်း ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ကန်လိုက်သလိုမျိုး၊ နားရင်းကိုအထုပ်ခံလိုက်ရ၍ ငိုက်ကျသွားတာမျိုးတွေကြုံရသည်။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော်သည် ထိခိုက်မိသောနေရာများ၌ နာကျင်ကျန်ရစ်နေခဲ့တတ်ပါသည်။ တကယ်အထိအခိုက်ခံလိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားနေရတတ်ပါသည်။

လမ်းသွားနေစဉ် နောက်မှ ပခုံးကိုပုတ်ခေါ်လိုက်သလိုမျိုး ကြုံရ၍ ယောင်ပြိုးလှည့်ကြည့်မိတာမျိုးလည်းရှိသည်။

တစ်ခါကတော့ တော်တော်အခြေအနေဆိုးသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်လေးတန်းကျောင်းသားဖြစ်နေပါပြီ။

ကျောင်းမှပြန်လာစဉ် ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မူရာလည်းရှိနေသည်။ မူရာနှင့်ကျွန်တော်မှာ အိမ်နီးချင်း ရွယ်တူ အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူပြန်နေကျ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် ...

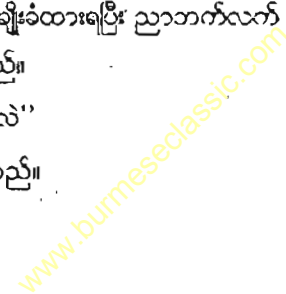
ကျွန်တော့်နောက်မှလူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်မို့ ခံလိုက်ရကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နောက်မှာ ဘယ်သူမျှရှိမနေပါ။

ကျွန်တော့်လက်မှာမူ နောက်ကိုလိမ်ချိုးခံထားရပြီး ညာဘက်လက်က ကျောဘက်မှာဖိကပ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မူရာက အလန့်တကြားမေးလိုက်သည်။

၆ ♦ ဆောင်းလှလင်

“ငါ့လက်ကို လိမ်အချိုးခံလိုက်ရတယ်”

“ဟင် ... နင့်နောက်မှာ ဘယ်သူမျှမရှိတာ”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ငါ့လက် လိမ်သွားတာနင်အမြင်ပဲ၊ နာလိုက်တာဟာ”

မူရာက လိမ်အချိုးခံလိုက်ရသလို နောက်ကျောက်ကပ်နေသည့် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ နေသားတကျဖြစ်အောင်လှုပ်ပေးသည်။

“ရှူး ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... နာလိုက်တာဟာ”

“နင်တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ဟ ... ငါ့လက်ငါ နောက်ကိုလိမ်သွားအောင် ဘယ်လိုလှုပ်လို့ ရမလဲ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ နင်သိပ်နာသွားသလားဟင်”

ထိုအကြောင်းများကို အမေအား ပြန်ပြောပြသည့်အခါ အမေသည် ယခင်ကလို စိတ်ထင်လို့ပါဟုဆိုကာ မငြင်းဆန်တော့ပေ။ ကျွန်တော် ထိုသို့ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း အမေက တစ်ခုခုကိုတွေ့တော့နေသလို ငေးငိုင် နေတတ်၏။ သက်ပြင်းကိုလည်း တချချဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ထိမိခိုက်မိသလို ခံစားရခြင်းမျှသာမဟုတ်ပါ။

ရံဖန်ရံခါတွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင်ပါ အရိပ်အယောင်များ မြင်လာတတ်ပါသေးသည်။ အရိပ်အယောင်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်လက်ရှိ ဘဝထဲတွင် တကယ်မရှိသော ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်လာခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ သည်။

ဥပမာအဖြစ် ပြောပြပါမည်။

မူရာနှင့်အတူ ကျောင်းမှပြန်လာစဉ်က အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်ပါ သည်။

ညွတ်စွပ် ♦ ၇

လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ ကျွန်တော်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အလွန် တရာနက်သောချောက်ကြီးဖြစ်ပြီး အောက်ခြေကို ရေးရေးပျံ့ပျံ့သာ မြင်တွေ့ ရပါသည်။ ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်နှင့် ထိုချောက်နက်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော်ကျသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က လျှောက်နေသောခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်တို့ လိုက်သည်။ ဘေးမှ မူရာကိုလည်း လက်ဖြင့် အလျင်အမြန်လှမ်းဆွဲလိုက်ရ သည်။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ချောက်ကြီး၊ ရှေ့မှာ ချောက်ကြီးမမြင်ဘူးလား၊ ဆက်လျှောက် ရင် ငါတို့ချောက်ထဲကျသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာ ...”

မူရာက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှရုန်းထွက်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကို ခါးထောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က နေရာမှမရွေ့ဘဲ ကျွန်တော်မြင်နေရသည့် ချောက် ကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေမိဆဲ ...

ချောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့၌ နေ့စဉ်လျှောက်နေကျမြောင့်ဖြူးသောလမ်းပ ကြီးပြန်ပေါ်လာလေသည်။

“နန္ဒ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမျှမဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ကျွန်တော်က စကားကိုလျှော့ချလိုက်ရသည်။

“နန္ဒ၊ နင်ဟာလေ ... တော်တော်ကိုကြောင်ဟယ်”

ဆောင်းလှလင်

မူရာစွပ်စွဲစကားကို ကျွန်တော်ပြန်မဖြေရှင်းနိုင်ပါ။ ကိုယ့်အဖြစ် တိုယ်သာ အံ့အားသင့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိုကဲ့သို့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်း ကျင်မှမဟုတ်သော အရာများ၊ မြင်ကွင်းများကို မကြာခဏမြင်လာတတ် လေ့ရှိပါသည်။

တောင်တန်း၊ မိုင်းမိုင်၊ ညိုညိုကြီးများ၊ ရေတံခွန်များတို့မြင်ရတတ် ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နေသောမြေလတ်ဒေသတွင် ထိုကဲ့သို့ မြင်ကွင်းများ၊ ရွှေခင်းများမရှိပါ။ ကျွန်တော်မြင်ရသော ရွှေခင်းများမှာပြကွဲဒီနိုများတွင်သာ မြင်ရတတ်သော သာယာလှပသည့်ရွှေခင်းများ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်ငြိမ်ပန်းချီကားကဲ့သို့ ရုပ်သေမြင်ကွင်း များကိုချည်း မြင်နေရတာမျိုးမဟုတ်ပါ။ တစ်ခါက တောင်တန်း၊ မိုင်းမိုင်၊ ကြီးကိုနောက်ခံထား၍ မိုးပေါ်သို့တလွင့်လွင့်တက်သွားသော မီးပုံးပျံတစ်ခုကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်များကလည်း ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ရွေ့လျားနေပါ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှတစ်ရောင်းနီးသည့်အခါ အခန်းပြတင်းပေါက်ကိုကျော်၍ လှပစွာပွင့်ဝေနေသော ချယ်ရီပင်များကို မြင်တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ချယ်ရီပင်များနှင့်အတူ နင်းပွင့်ဖြူဖြူများကလည်း တဝဲဝဲကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို အိပ်ရာပေါ်မှ မလျှပ်မယှက် ငေးကြည့်နေမိတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ကျွန်တော်အိပ်နေသောနေရာ မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်လေးထဲက အိပ်ရာထဲမှာမဟုတ်ဟု ထင်မှတ် မိပါသည်။

ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် နင်းများရော ချယ်ရီပင်များပါ မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားကာ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်ကလေး၏ ညမြင်ကွင်းက ပြန်၍ ပီပြင်လာလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်မကြာခဏမြင်ရတတ်ပါသည်။ အထူး သဖြင့် အိပ်ရာမှတစ်ရောင်းနီးသည့်အခါတိုင်း မြင်ရတတ်သည်။ အိပ်မက် လည်း မဟုတ်ပါ။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရင်းမှ မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နေသည့်ဒေသမှာ ခြောက်သွေ့ သောဒေသသာဖြစ်သည်။ ချယ်ရီပန်းလည်းမရှိပါ။ နင်းများလည်း ဆောင်းတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းထဲကလောက်မကျပါ။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်မြင်ရသောမြင်ကွင်းမှာ အတော်ကို ထူးဆန်းပါသည်။

အိပ်နေစဉ် ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုပွေထားသည့်သဖွယ် ခံစားရသည့် အတွက် ကျွန်တော်က မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုတစ်ဦးက ကျွန်တော်ပါးကို ငွေ့နမ်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ အဘိုးအိုမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်လောက် ရှိကာ သန့်ပြန်သောအဖြူရောင်ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ခေါင်း၌လည်း ခေါင်းစွပ်ကိုစွပ်ထားလေသည်။

နမ်းပြီးနောက် အဘိုးအိုက အိပ်ရာဘေးတွင်ရပ်ကာ ကျွန်တော်ကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။ အဘိုးအိုထံမှ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကြီးနစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် အိပ်ရာဘေးမှ ခွာကာ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားပါသည်။ သို့သော် သူထွက်ခွာသွားသည့် ဖက်မှာ အခန်းပေါက်ရှိသည့်ဘက်မဟုတ်ဘဲ နံရံရှိသည့်ဘက်ခြမ်းသို့ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျက်စွဲများဖြင့်ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြင်ကွင်းအားလုံးက ဝေဝါးသွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး၏ ညမြင်ကွင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာမှထထိုင်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

အမေသည် ကျွန်တော့်ဘေး၌ နှစ်ဦးစွာအိပ်မောကျနေပါသည်။

အခုနက ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသောအဘိုးကြီးဟာ ဘာလဲ။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ အိပ်မက်မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ ဒါဖြင့်အဘိုးကြီးဟာ သရဲတစ္ဆေလား။ ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးကြီးကို သရဲတစ္ဆေဟု မထင်မိပါ။ ကြောက်လန့်ခြင်းလည်း မဖြစ်ပေါ်မိပါ။

အဘိုးကြီးနစ်သွားသည်အတွက် ကျွန်တော့်ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ ပူနွေးနေဆဲရှိပါသည်။

မနက်ကျတော့ ထိုအကြောင်းကို အမေအား ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

အမေက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“သား အိပ်မက်မက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သားတကယ်မြင်လိုက်ရတာ သေချာတယ်”

“ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်တာပါကွယ်၊ ဒါတွေပေးလိုက်ပါတော့ သား၊ ဘာမျှအစွဲအလမ်းမထားနဲ့၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

အမေပြောသလို ဒါမျိုးဟာ ဖြစ်လေဖြစ်ထရိတဲ့ အဖြစ်မျိုးလား။ ကျွန်တော့်လိုပဲ တခြားလူတွေရော ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမြင်ဖူး။ မရှိဖူး။ မသိဖူးတာတွေကို မြင်ယောင်ထင်ယောင်ဖြစ်တတ်ကြသလား။ ကျွန်တော် မသိပါ။

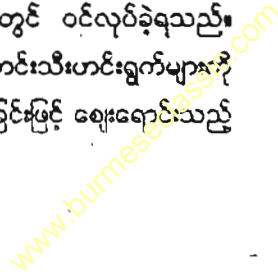
(၂)

ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝသည် အများနှင့်မတူသော ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်မျိုး ရံဖန်ရံခါကြုံရသည်မှအပ သာမန်အတိုင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော်ခပ်ငယ်ငယ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၍ အဖေ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမမှတ်မိပါ။

အဖေနှင့်အမေသည် ကျွန်တော့်ကိုမွေးသည်အချိန်အထိ ပဲခူးတိုင်းကျောက်ကြီးမြို့နယ်အပိုင် ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။ ကျွန်တော့်အသက်သုံးနှစ်အရွယ်ရောက်မှ တောင်ငူမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေသည် ရွာတွင်နေစဉ်က တောင်သူအလုပ်ကိုသာလုပ်ခဲ့ရာ မြို့ရောက်သည်တွင် မြို့အလုပ်များကို နားမလည်။ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ဖြင့် အတော်ခုနွေရောက်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုပါသည်။ ထို့နောက် အဖေသည် ပန်းရံနောက်လိုက်အဖြစ်နှင့် သူများပန်းရန်အဖွဲ့တွင် ဝင်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အတော်ကြာမှ အမေက အနီးအနားရွာများမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို သိုက်ကောက်ကာ ဈေးများထဲတွင် ပျံ့ကျရောင်းချခြင်းဖြင့် ဈေးရောင်းသည် အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုအကြောင်းပြောရလျှင် မူရာတို့မိသားစု အကြောင်းကိုပါ ထည့်ပြောမှလုံလောက်ပါမည်။

တောင်ငူသို့ပြောင်းလာပြီး ကွက်သစ်ထဲတွင် အိမ်ကလေးဆောက်၍ နေခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့်ကပ်လျက်အိမ်မှမိသားစုမှာ မူရာတို့မိသားစု ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို မူရာတို့မိသားစုက အကူအညီများစွာ ပေးခဲ့ပါသည်။ မြို့ရောက်ခါစ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည် ကျွန်တော်အပေးဦးစိန်ဘွင့်ကို သူလုပ်နေသည့်ပန်းရန်အကုပ်ထဲတွင် ပြော ပေးခဲ့သူမှာ မူရာအဖေ ဦးမဲအောင်ဖြစ်ပါသည်။

မူရာအမေဒေါ်တင်မြက ငါးရက်တစ်ဈေး၊ ဈေးပတ်များတွင် ဈေးလိုက်ရောင်းသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အမေဒေါ်အုံးရှင်ကို ဈေးရောင်းဖို့ အကြံပေးခဲ့သူမှာ မူရာအမေဒေါ်တင်မြဖြစ်သည်။ ဈေးရောင်းရမည့် အကွက်အကွင်းများကိုလည်း သင်ပြပေးခဲ့သည်။

မူရာနှင့်ကျွန်တော်မှာလည်း ချွယ်တူတန်းတူများဖြစ်သည်မို့ ကစားဖော်ကစားဖက်များဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မူရာကျောင်းစနေသည်နှစ်တွင် အပေးနှစ်ယောက်မှာ ရွှေတူးရန်အတွက် ရွှေတောသို့ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါသည်။ မိသားစု ကောင်းစားရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးဖြင့် ရွှေတောသို့ထွက်သွားခဲ့သော ကျွန်တော်အပေးဦးစိန်ဘွင့်နှင့် မူရာအပေးဦးမဲအောင်တို့မှာ ဘယ်သောအခါမျှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်မလာတော့ပါ။

အတူသွားသူတစ်ဦးသာ ပြန်ရောက်လာပြီး တွင်းပြို၍ မြေအောက် မှာပိတ်မိပြီးသေသွားသူများထဲတွင် ကျွန်တော်အဖေနှင့် မူရာအဖေတို့ ပါသွားကြောင်းကိုသာ သူပြောပြ၍သိခဲ့ရပါသည်။

အမေနှစ်ယောက်မှာလည်း ထိုအချိန်မှစ၍ မုဆိုးမများဖြစ်ခဲ့ကြ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မူရာနှင့်ကျွန်တော်မှာ ကံတူအကျိုးပေးများဟုပင် ဆိုရပါတော့မည်။

မူရာနှင့်ကျွန်တော်သည် သက်တူရွယ်တူသူငယ်ချင်းများအဖြစ် ကစားအတူ၊ ကျောင်းသွားအတူရှိခဲ့ကြပြီး မောင်နှမအရင်းများသဖွယ် နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် အမြဲတမ်းတည်နေ သည်မဟုတ်ပါ။ စကားနိုင်လုလိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ခေါ်လိုက်ဖြင့်သာ တစ်လည်လည်နေခဲ့ကြသည်။

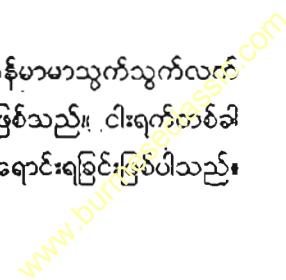
စကားနိုင်လုရန်ဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်က အမြဲအစွဲ ပေးရသည်သာဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်လွန်းသော မူရာသည် ကျွန်တော်ကို အမြဲအနိုင်ယူလေ့ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှစ်စုသည် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက်ဖေးဖေးမမဖြင့် အိမ်နီးချင်းကောင်းပီသစွာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

အမေသည် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကပင် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ ရှိခဲ့သည်။ အမေ့ရောဂါက တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ အမေရင်ကျပ်နေလျှင် ဘေးမှကျွန်တော်ပင် ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိဘဲ အမေ့ကိုသနားကာ ဖက်ငိုနေမိပါသည်။

ရင်ကျပ်ရောဂါကြောင့် အမေ အရပ်တကာလှည့်ပြီးဈေးမရောင်း နိုင်တော့ပါ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကိုလည်း ရွာစဉ်လှည့်မကောက်နိုင် တော့ပါ။ ထိုအခါမှစ၍ အမေသည် အိမ်ရှေ့မှာပင် ဈေးဆိုင်လေးတည် ကာ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ရောင်းရတော့သည်။

မူရာအမေဒေါ်တင်မြကတော့ သန်သန်မာမာသွက်သွက်လက် လက်မို့ ငါးရက်ဈေးများကို ဈေးလိုက်ရောင်းမြဲဖြစ်သည်။ ငါးရက်တစ်ခါ ဈေးနေ့ကျသောရွာများကို အလှည့်ကျဈေးသွားရောင်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ငါးရက်ဈေးများတွင် ဈေးရောင်းသည်ဈေးသည်များကို ကြိုပို့ပေးသည် ကားရှိသည်။ ထိုကားဆီကို မနက်လေးနာရီအထိ ထသွားကာ ဈေးပတ်ကျ သောရွာများသို့ လိုက်ရောင်းရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူရာသည် မနက်တိုင်း လေးနာရီအထိထကာ ဈေးတောင်းများ ရွက်၍ သူ့အမေကို ကားဆီသို့လိုက်ပို့ရပါသည်။

မူရာအရွယ်နည်းနည်းကြီးလာသည်အခါ ဈေးကားဆီပို့ပြီး ကားဂိတ်မှပြန်အလာတွင် မှောင်နေဆဲအချိန်ဖြစ်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် မသင့်တော်ဆိုကာ အမေက ကျွန်တော့်ကို အဖော်လိုက်စေခဲ့ပါ သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခြောက်တန်းနှစ်မှစကာ မနက်တိုင်း အိပ်ရာမှ လေးနာရီထရသည်။ မူရာနှင့်အတူ သူ့အမေ ဒေါ်တင်မြကို ဈေးကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ရသည်။ မူရာနှင့်ကျွန်တော်အတွက်နေ့စဉ် တာဝန်တစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ပါတော့သည်။

မူရာနှင့်ကျွန်တော်မှာ အမြဲလိုလို တပူးပူးတတွဲတွဲဖြင့် သွားလာ နေရသည်အတွက် မသိသူများက မောင်နှမဟုတ်ကြသည်။ အရင်း မဟုတ်တောင် ဝမ်းကွဲမောင်နှမများဟုထင်တတ်ကြပါသည်။

အတန်းနည်းနည်းကြီးလာသည်အချိန်တွင် သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ကို မေးကြသည်။

ခုနစ်တန်းနှစ်မှာဖြစ်ပါသည်။

“မင်းနဲ့ မူရာအောင်နဲ့က မောင်နှမအရင်းလား၊ ဘယ်လိုတော် တာလဲ”

“ဘယ်လိုမျှ မတော်ဘူးကွ၊ ငါတို့အိမ်နီးချင်းတွေ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က မောင်နှမလိုပါပဲကွ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူနေလာတာလေ”

“ဟား ...ဟား ...ဘာမျှမတော်ဘဲ မောင်နှမလိုနေတယ် ဆိုတာတော့ မယုံဘူးဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းတို့က၊ မင်းတို့ ပေါက်ကရလျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“ဟေ ...ဘာလို့ငရဲကြီးရမှာလဲ”

“ငါတို့က မောင်နှမလိုနေတာ၊ မင်းတို့ မဟုတ်မဟတ်လျှောက် ပြောရင် ငရဲကြီးမှာပေါ့ကွ”

“ခုနဲ့ မင်း မူရာအောင်ကို မောင်နှမအရင်းလို သဘောထား တယ်ဆိုဟာ သေချာလား”

“အေး ...ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါဆို မူရာအောင်အတွက်ရေးထားတဲ့စာလေး ပေးပေးပါလား ကွာ”

“ဘာကွ”

“ငါ မူရာအောင်အတွက် ရည်းစားစာရေးထားတာ ရှိတယ်ကွ၊ မင်းပေးပေးကွာ”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ ဟေ့ကောင် မင်းလူပါးမဝနဲ့နော်”

“ဟ ...မင်းက မူရာအောင်နဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ဘူးလဲပြောသေး စာပေးပေးပါဆိုတော့ ဒေါသဖြစ်ရသလားကွ”

“ဖြစ်တယ်ကွ၊ ငါတို့အရွယ်က ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ်လား မင်းတို့ကို ဆရာမနဲ့တိုင်ပြောမယ် မောင်မောင်”

“မင်းတိုင်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွ၊ မောင်နှမ မောင်နှမဆိုပြီး မင်း မူရာအောင်ကို ကြိုက်နေတာမဟုတ်လားကွ”

“မင်းဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကဲကွာ”

ကျွန်တော်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မောင်မောင်ကိုလက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ မောင်မောင်ကလည်း ပြန်ထိုးသည်။

သူတို့ဘက်မှ သုံးယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်တော်က အလျှော့မပေးဘဲ မောင်မောင်တို့ကို ပြန်ချသည်။ ကျွန်တော်တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြရာ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှာ ပူးရောင်ပြီး မျက်လုံးပိတ်သွားပါသည်။ မောင်မောင် တို့လည်း တော်တော်အထိနာသွားသည်။

ကျောင်းမှအပြန်တွင် ကျွန်တော်မျက်လုံးကြီး ပူးရောင်နေတာ မူရာတွေသွားတော့ ...

“ဟယ် ... နန္ဒ၊ နင်မျက်လုံးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုကောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ”

“ဘယ်ကောင်တွေနဲ့လဲ”

“မောင်မောင်တို့နဲ့”

“ဟင် ... အဲဒီဗရုတ်တွေနဲ့ နင်ဘာလို့ပတ်သက်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ် ကြတာလဲ”

“အလကားပါဟာ”

“အို ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ ဆရာကြီးနဲ့ကိုသွားတိုင်မယ်၊ ပြောစမ်း နင်ခံလိုက်ရတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ငါမခံရပါဘူး။ ငါပြန်ချတာ ဟိုကောင်တွေလည်း ပြကွဲသွား ပါတယ်၊ သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့၊ ငါကနိုင်လိုက်ပါတယ်ဟာ”

“နိုင်တာမနိုင်တာ ထားစမ်းပါ၊ တစ်ကျောင်းလုံးချဉ်ပတ်တွေနဲ့များ နင်မို့လို့သွားပတ်သက်တယ်ဟယ်၊ ဘာကစဖြစ်တာလဲ၊ ငါ ဆရာကြီးနဲ့ကို သွားတိုင်မယ်”

“ဆရာတွေကိုမတိုင်နဲ့ မူရာ၊ နင်ရောငါရော အရှက်ကွဲလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့က ... သူတို့က ...”

“သူတို့က ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ဟိုဟာ ဟာ ... နင်နဲ့ငါနဲ့ကို ...”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

ကျွန်တော်မတတ်သာဘဲ အဖြစ်အပျက်ကို မူရာကိုပြောပြလိုက် ရပါသည်။

ကျွန်တော့်စကားကြားလျှင် မူရာရှက်သွားမည်ထင်သော်လည်း မူရာက ရှက်မသွားပါ။ “တောက်”တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်ဟာတွေလည်း မသိဘူး၊ မိန်းကလေးတွေလည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲနန္ဒ သိလား”

“ဟင် ...”

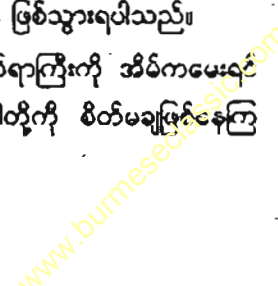
“ငါ့အတန်းထဲက ကောင်မတွေလေ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ကို မောင်နမ အရင်းလားဆိုပြီး မောင်မောင်တို့မေးသလိုမေးတယ်၊ ငါက မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ နင်ကိုကြိုက်လို့ ပြောပေးစမ်းပါတဲ့ဟယ်၊ မိန်းကလေးတွေ တန်မဲ့”

“ဟာ ...”

“ငါက ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ကြိုက်ရင်နင်တို့ဟာနင်တို့ လိုက် ပြောချည်လို့”

မူရာကဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေသော်လည်း မူရာစကားများ ကြောင့် ကျွန်တော် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး နန္ဒ၊ နင့်ဒဏ်ရာကြီးကို အိမ်ကမေးရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ငါတို့ကို စိတ်မချဖြစ်နေကြ လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အမေရော နင့်အမေရော ကျောင်းအထိ လိုက်လာပြီး တိုင်နေတော့နေရင် ဒုက္ခဟာ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကြစမ်းပါဦးမူရာ”

“ခါဖြင့် ငါတို့ ကြည့်ကောင်းအောင် ဒီလိုပြောကြမယ်လေ”
မူရာကပင် မိန်းမညာဏ်ဖြင့် အကြံပေးခဲ့လေသည်။

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် -

ကျောင်းအပြန်လမ်း၌ အခြားကျောင်းမှကျောင်းသားများက မူရာနှင့်အခြားမိန်းကလေးများကို လိုက်စသည်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှကျောင်းသားများနှင့် ရန်ဖြစ်ကြကြောင်း။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ထိုးကြဲရိုက်ကြရာမှ ဒဏ်ရာရသွားကြောင်း ညာပြောလိုက်ရလေသည်။

“သူတို့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကို လှမ်းတိုင်လိုက်လို့ ဟိုကောင်တွေကို အရေးယူပါမယ်လို့ ဆရာမကြီးက ပြောသွားတယ် အမေ”

အုပ်စုလိုက်ရန်ဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ပြဿနာပြီးပြေသွားပြီဆို၍ အမေများက ဘာမျှမပြောကြတော့ပေ။

ညပိုင်းကျတော့ မူရာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်ကူးလာကာ -

“နန္ဒ၊ နင့်မျက်လုံးကို မန်းလိမ်းဆေးအုံထားလိုက်၊ လာ ငါသနပ်ခါးနဲ့ဖျော်ပြီးလိမ်းပေးမယ်”

မူရာက သနပ်ခါးသွေးပြီး မန်းလိမ်းဆေးနှင့်ရောကာ ကျွန်တော် မျက်လုံးတစ်စုံကို ကွင်း၍လိမ်းပေးသည်။

“နန္ဒနော်၊ ငါ နင့်ကိုသနားလို့လုပ်ပေးနေတာ၊ တစ်မျိုးမထင်နဲ့”

“ဘာ ...”

“ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရလို့ ငါကသနားလို့ မန်းဆေးလိမ်းပေးနေတာ၊ ငါဆေးလိမ်းပေးတာကို အသားယူပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်တွေမနေနဲ့”

“ပေါက်ကရ ... ဘာပေါက်ကရလဲ”

“ဟိုကောင်တွေပြောသလိုလေ၊ နင့်ကိုကြိုက်လို့ပြုစုနေတယ် လို့ထင်မှာစိုးလို့ဟေ့၊ သိပလား”

“တို့ ဝေးသေးတယ်၊ ယောင်လို့တောင် မတွေ့ဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ နင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီလိုစိတ်မျိုးတစ်စက်မျှမရှိဘူး၊ သိလား မူရာ”

“နင့်စကားက ဘာစကားလဲ၊ ငါက ကြိုက်လောက်စရာ အဆင့် မရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ”

“ခက်ပါလား၊ ဒီစကားကို နင်ကစပြောတာနော် မူရာ၊ ငါက စိတ်တောင်မကူးဘူး”

“အောင်မယ်လေး၊ ငါကလည်း နင့်ကိုကောင်မျိုးစိတ်ကူးထဲ တောင်မထည့်ဘူးဟေ့၊ တော်ပြီ၊ နင်နဲ့ငါ့စေတနာနဲ့မတန်ဘူး”

မူရာက ဆေးလိမ်းပေးနေရင်းမှ ကျွန်တော်ကို တွန်းပစ်ခဲ့ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မူရာမှာ အဲဒီလိုမိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

မူရာနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြ ခင်ကြပါလျက် စကားအထအနကောက် စကားနိုင်လုကာ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်တည်လိုက်နှင့် နေခဲ့ကြပါ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်အမြဲတမ်းအနိုင်ယူသူက မူရာသာ ဖြစ်လေသည်။

(၃)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖိသားစု၏ဘဝများ ထိုကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ ပုံမှန်လည်ပတ်နေရာမှ -

ကျွန်တော်တို့ ရုတ်တမ်းနှစ်အရောက်တွင် မမျှော်လင့်သော ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲတစ်ခုနှင့် ကြုံလိုက်ရပါသည်။

မူရာ့အမေဒေါ်တင်မြ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်တင်မြက မပြောမဆို ကြိုတင်ပြောမထားဘဲ သူယူမည် ယောက်ျားကိုအိမ်ခေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်အမေကို သူတို့အိမ်လာခဲ့ဖို့ လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်မူရာ့ကိုလည်း အနားတွင်ထိုင်စေသည်။

“မအုံးရှင်ရေ ကျွန်မတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုမယ့်သူကတော့ ဟောဒီက ကိုအေးကြီးပဲ၊ ကိုအေးကြီးက ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မအိမ်မှာလိုက်နေမယ်။ အဲဒါ မအုံးရှင်ကိုလည်း အသိပေးတာ၊ မောင်နန္ဒလည်း ဟောဒီဦးလေးကို ကိုယ့်ဦးလေး အရင်းလိုပဲဆက်ဆံ နော်၊ သမီး မူရာ၊ ဒါ သမီးအဖေပဲ၊ ဦးလေးအေးကို ကိုယ့်အဖေအရင်းလို သဘောထားဆက်ဆံရမယ်နော် သမီး”

ဒေါ်တင်မြက သူပြောလိုသည့်စကားများကိုသာ ဆက်တိုက် ပြောချသွားပါသည်။

မူရာက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ အိမ်အပြင်ကိုထွက်ပြေး သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် မူရာ့အတွက်စိတ်ပူသွားပြီး နောက်ကပြေးလိုက် သွားခဲ့၏။

အိမ်အပြင်ရောက်တော့ မူရာက ထင်းချောင်းကြီးတစ်ခုကို ထင်မှ ထဲမှဆွဲယူလာတာကို တွေ့ရသည်။

“မူရာ ... နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်မလို့ ... သတ်မလို့”

“မူရာကလဲဟာ ...”

ကျွန်တော်က မူရာ့ကိုဆွဲမည်ဟန်ပြင်တော့ မူရာက ထင်းချောင်း ကြီးကိုရှင်၍ ပြေးသွားကာ ရာဝင်စဉ်အိုးကြီးကို ထင်းချောင်းဖြင့် ရိုက်ခွဲ လိုက်လေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံအင်အားဖြင့် ရာဝင်စဉ်အိုးကွဲအောင် မခွဲနိုင်ပါ။ ဒေါသကြီးနေသောမူရာ့ရိုက်ချက်ကြောင့် စဉ်အိုးကြီးမှာ အလယ်မှထက်ခြမ်း ကွဲသွားလေသည်။ စဉ်အိုးထဲမှရေများ ဒလဟောစီးကျလာကာ အိုင်ထွန်း သွားလေသည်။

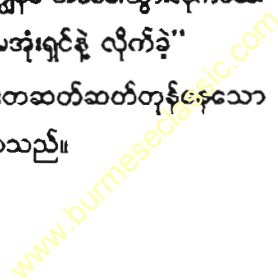
“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သမီးကလည်းလေ ... ခက်တော့တာပဲ”

ဒေါ်တင်မြက တံခါးစပုထွက်ကြည့်ကာ အော်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်အမေဒေါ်အုံးရှင် အိမ်ထဲမှထွက်လာကာ -

“နေ ... နေ ... မတင်ပြ၊ မူရာ့ကို ကျွန်မ အိမ်ခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ သမီးလေးမူရာ၊ လာ ... လာ ... ဒေါ်လေးမအုံးရှင်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

အမေက ဒေါသထွက်ကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေသော မူရာ့ကို ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ချောခေါ်လာလေသည်။

“မတင်မြတစ်ယောက်လည်း ခက်ပါလားကွယ်၊ မွေးထားတာက သမီးမိန်းကလေး။ အဖျိဖော်ဝင်နေပြီ၊ အိမ်ထောင်ပြုရတယ်လို့၊ ခက်တယ် ခက်တယ်”

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် အမေက ညည်းညူနေသည်။

“နောက်ယောက်ျားယူတာကို သမီးအပြစ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေး၊ မအုံးရှင်ရယ်၊ ကိုအေးကြီးလို အရက်သမားကြီးကိုမှ ယူလာတာ သမီးရှက် လွန်းလို့ပါ၊ ဒီလူကြီးကို တစ်ရပ်လုံးတစ်ရွာလုံးက ရွံ့နေတာ ကလေးကအစ သိတယ်၊ သမီးရှက်တယ် ဒေါ်လေးရယ်”

မူရာက အိမ်ကြမ်းပြင်ကိုလက်သီးဖြင့် တခိုင်းခိုင်းထိုးရင်း ဒေါသ ဖြစ်စွာပြောနေသည်။

မူရာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးဆိုလျှင် သည်လိုအရေးအခင်းမျိုးကြုံရပါက ငိုနေမည်ဖြစ်သည်။ မူရာက မျက်ရည်တစ်စက်မျှမကျ။ ငိုလည်းမငို။ ဒေါသပဲ ထွက်နေပါသည်။

မူရာပြောတာလည်း နည်းလမ်းတော့ကျပါသည်။ ဒေါ်လေး

မတင်မြယူလိုက်သော ကိုအေးကြီးမှာ အချိန်ပြည့်အရက်သောက်နေသော အရက်သမားကြီးဖြစ်သည်။ ရပ်ကွက်၏ ချောင်အကျဆုံးနေရာမှာ တဲအိမ် လေးနှင့်နေသူဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းနေသူဖြစ်သည်။ အရက်သောက်စရာ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် အရက်ဆိုင်ထဲမှာ သောက်နေသူများကို ဖော်ကြောဆွဲပေး။ နှိပ်နယ်ပေးပြီး အရက်တောင်းသောက်သည့်လူကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုလူမျိုးကို ဒေါ်လေးမတင်မြ ဘယ်လိုသဘောကျလိုက်ပါ လိမ့်။ ဘယ်တုန်းက ဆက်သွယ်မိလိုက်ပါလိမ့်။

မူရာရှက်မည်ဆိုလည်း ရှက်စရာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ပင် ကြားထဲက အော့နလုံးနာနေမိသည်။

“အင်းလေ ... တကယ်တော့ ဒေါ်လေးတို့ မတင်မြတို့အသက် တွေလည်း ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ လေးဆယ်မပြည့်သေးဘူး။ သုံးဆယ့်လေး

သုံးဆယ့်ငါးရှိသေးတာကလား။ မတင်မြ နောက်အိမ်ထောင် ပြုမယ်ဆို လည်း အပြစ်မဆိုသာဘူးပေါ့လေ၊ ကိုအေးကြီးလည်း အိမ်ထောင်နဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုရင် ပြုပြင်တန်ကောင်းပါရဲ့၊ စိတ်ကိုလျော့ပါ သမီးရယ်၊ အမေကိုအပြစ် မြင်ရင် ငရဲကျလိမ့်မယ်၊ စိတ်ကိုလျော့နော် သမီး”

အမေက မူရာ့ကိုတတ်နိုင်သမျှ ချော့မော့နေရှာသည်။

“ဒီည သမီးအိမ်မပြန်နဲ့တော့၊ ဒေါ်လေးနဲ့အတူအိပ်၊ သားမင်းက ဒီနေ့ကစပြီး အပြင်ခန်းမှာ ထွက်အိပ်ပေတော့ကွယ်၊ မင်းလည်း ကြီးကောင်ဝင်လာပြီ၊ အမေနဲ့အတူအိပ်လို့မသင့်တော်တော့ဘူး”

ဒေါ်လေးမတင်မြ ကိုအေးကြီးနှင့်ယူလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော် နှင့်မူရာမှာတော့ တာဝန်တစ်ခုပေါ်သွားပါသည်။

မနက်လေးနာရီ ဈေးကားအမီ လိုက်ပို့စရာမလိုတော့။

ကိုအေးကြီးက လိုက်ပို့လိုက်ကြိုလှုပ်ပေးသည်အတွက် .. ကျွန်တော် တို့တာဝန်ပေါ်သွားပါသည်။

မူရာနှင့် သူပထွေးကိုအေးကြီးတို့ ဆက်ဆံရေးအဆင်ပြေပါ စေလို့သာ ဆုတောင်းရပါတော့၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ အဆင်မပြေကြပါ။

ပထွေးနှင့်မယားပါသမီးတို့ တကျက်ကျက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ... မူရာသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ရောက်လာပြန်၏။

မူရာ့နောက်မှ ဒေါ်တင်မြပါလာသည်။

“ဟဲ့ မူရာ ကိုယ်အဖေက နင်းခိုင်းနှိပ်ခိုင်းတာများ နှင် ဒါလောက် စိတ်ဆိုးစရာလိုသလား။ မူရာနော် ... မူရာ၊ နှင်တော်တော် ကမ်းတက်နေ၊ ကိုအေးကြီးကို ပြန်ပြောသွားလိုက်တာများ ကလေးနဲ့ မလိုက်ဘူး”

ဒေါ်တင်မြက အိမ်မှာပြဿနာဖြစ်လာ၍ ကျွန်တော်တို့အိမ်
ဖက်ကူးလာသောမူရာကို လိုက်လာပြီး ဆူပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်တင်မြက မူရာကိုဆူပြောရင်းမှ ကျွန်တော့်အမေကို အကျိုး
အကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။

“မအုံးရင်ရယ် မူရာပေါ့၊ ကိုအေးကြီးက သူ့ကို ညောင်းလို့
နှိပ်ခိုင်းတယ်တဲ့၊ အဲဒါကို ဘာလို့နှိပ်ပေးရမှာလဲဆိုပြီး ရန်လုပ်သတဲ့တော်၊
ကျွန်မ ပြန်မလာခင်ဖြစ်နေကြတာ၊ လူကြီးကို ဒီလိုပြန်ပြောတော့
ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“အမေ့ယောက်ျားကြီးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှိပ်ခိုင်းရအောင်
သူက ဘာဆိုလဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်သမားအချင်းချင်း နင်းနှိပ်ပေးပြီး
တောင်းသောက်လာတဲ့အရက်သမားကြီးကများ”

“ဟဲ့ မူရာ ပြောလေဆိုးလေပဲ၊ နင်ခိုင်းလှချည်လားဟင်”

အမေနှင့်သမီးကြားသို့ ကျွန်တော့်အမေက ကြားဝင်လိုက်သည်။

“ကဲပါလေ တော်ကြပါတော့ မူရာကလည်း ကိုယ် မလေးစားတာ
မလေးစားတာပဲ၊ လူကြီးကို ခိုင်းခိုင်းပျံ့ ပြန်မပြောနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ နော် သမီး”

အမေက မူရာကို အရင်ချော့မော့ပြောလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်တင်မြကို
ဆက်ပြီးပြောသည်။

“မတင်မြလည်း စဉ်းစားပါလေ၊ မူရာအနေနဲ့အပျိုလေး ဖြစ်နေပြီ၊
ကိုယ့်အဖေအရင်းမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်နှိပ်ပေးချင်ပါ့မလဲ
မတင်မြရယ်၊ ပြီးတော့ သူက မတင်မြမရှိတဲ့အချိန်မှာ နှိပ်ခိုင်းတာဆို၊
စဉ်းစား စဉ်းစား မတင်မြ၊ မတင်မြက ကိုယ့်ယောက်ျားမို့ အပြစ်မမြင်ပေ
မယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ဘယ်လိုနေမလဲ၊ တကယ်လို့ မူရာနှိပ်ပေးခဲ့ရင်
မတင်မြမရှိတဲ့အချိန်မှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာနိုင်သလဲ၊ စဉ်းစားပါ
မတင်မြရယ်”

အမေ့စကားကြောင့် ဒေါ်တင်မြပိုင်သွားသည်။

“မူရာကို စကားဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောတတ်ဖို့ ကျွန်မ သင်ပို့မယ်၊
မတင်မြလည်း ပထွေးနဲ့မယားပါသမီးဆက်ဆံရေးကို မြန်စဉ်းစားဖို့လိုအပ်လို့
သတိပေးချင်တယ်၊ ကဲ သမီးမူရာက အိမ်ပြန်ချင်သေးရင် ဒေါ်လေးနဲ့စေ့က
ရောင်း ညစာစားပြီးမှအိမ်ပြန်၊ နော် သမီး”

အမေက သားအမိကြားမှာ အဆင်ပြေအောင် ညှိပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြားဝင်ညှိနှိုင်းပေးရသည်အကြိမ်ပေါင်း မနည်းလှပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ပိတောက်ပင်ကြီးမှာ ကြီးမားသောကြောင့် အပွင့်
အခက်များများပွင့်ပြီး အရပ်ထဲကို ဝေပေးနိုင်သည်အထိ ပိတောက်ပန်း
များ ပေါပေါလှိုင်လှိုင်ပွင့်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ကာ ပိတောက်ပင်ပေါ်
အက်ခဲ့သည်။

အောက်ဘက်က ပိတောက်ကိုင်းများကို ချိုးချကာ မူရာဆီပစ်ချ
ဆေးနေစဉ်က ဘာမျှမဖြစ်သေး။

အောက်ကိုင်းများမှပိတောက်ပွင့်များအကုန်တွင် အပင်ပေါ်သို့
အစ်ဆင့်တက်လိုက်သည်။

သစ်ကိုင်းကို ညှက်လက်ဖြင့်ဟီးလေးခိုကာ လွှဲတက်လိုက်စဉ် -
ကျွန်တော့်ညာဘက်ပခုံးဆီမှ ရူးရှသောနာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်
ရသည်။ ရုတ်တရက်နာကျင်သွားသောကြောင့် သစ်ကိုင်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်
ဆာကျွန်တော့်လက်မှာ မပြတ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“အမလေး... နန့်”

သစ်ပင်အောက်မှမူရာက အလန့်တကြားအော်လိုက်၏။

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်ဘက်မှသစ်ကိုင်း
အစ်ကိုင်းကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့်ဖမ်းဆုပ်ကာ ခိုတွဲထားသဖြင့် အောက်
အထိလိမ့်မကျခဲ့ပါ။

အမေက ဆိုင်ထဲမှပြေးထွက်လာသည်။ သစ်ပင်မှာ ဘယ်လက်
ဖြင့်တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေသောကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ အမေပါလန့်အော်
လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ သား။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပင်စည်ကိုကပ်ထားလိုက်သား။
ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ဆင်း၊ မဆင်းနိုင်ရင် သစ်ပင်ခွကြားမှာ ခဏနားနေ
ဦး ဘာများဖြစ်တာလဲကွယ်”

(၄)

ထိုရစ်တန်းနှစ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျွန်တော့်
ဘဝအတွက် ဘာမှန်းမသိသော၊ အဖြေရှာမရသောအဖြစ်တစ်ခု ကြုံလိုက်
ရပြန်သည်။

ထိုနှစ်က သင်္ကြန်ရက်များကျော်လွန်ပြီးမှ မိုးတွေဖြိုင်ဖြိုင်ကျ
လာသည်။ သင်္ကြန်တုံးက သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးပင် မရွာခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်
ပိတောက်ပန်းများလည်း ပွင့်ခွင့်မကြုံခဲ့ပေ။

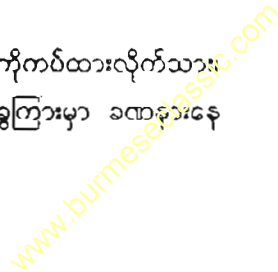
မူရာတို့အိမ်နှင့်ကျွန်တော်တို့အိမ် ခြံစည်းရိုးအစပ်တွင် ပိတောက်
ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။

တစ်မနက်လုံး ရွာလိုက်သောမိုးကြောင့် ညနေပိုင်းတွင် ပိတောက်
ပွင့်များပွင့်လာသည်။ တစ်ပင်လုံးဝါဝါထိန်အောင် ပိတောက်ပန်းများ
ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

“နန့်ရေ... ပိတောက်ပန်းခူးရအောင်ဟေ့”

မူရာ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ရောက်လာကာ ပိတောက်ပန်းခူးဖို့
ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သားရေပထမဆုံးခူးတဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေကို
တို့အိမ်နှစ်အိမ်မှာ ဘုရားပန်းကပ်ဖို့ ဖယ်ထားလိုက်၊ ကျန်တာတွေတော့
အရပ်ထဲလိုက်ဝေလိုက်ပါကွယ်”

၂၈ * ဆောင်းလူလင်

ကျွန်တော်တို့အသံများကြောင့် တစ်အိမ်ကျော်မှ ကိုလှမြိုင်ဆိုသော အစ်ကိုကြီး ပြေးလာသည်။

ကိုလှမြိုင်က သစ်ပင်တက်သော ဝါးလှေကားကိုယူကာ ကျွန်တော်တို့ တွဲပြီး အောက်ချပေး၏။ ပိတောက်ပန်းများကိုလည်း ကိုလှမြိုင်ကပင် ဆက်ခုပေးသွားပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား”

ကျွန်တော်က နာနေသော ညာဘက်ပခုံးနောက်ဘက်နားဆီကို လက်ဖြင့် ဖိထားမိသည်။

“ဒီနေရာက အရမ်းနာတာပဲ အမေ”

“နင့်လက်ဖယ်စမ်း”

မူရာက ပြောပြောဆိုဆို ပိထားသောကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘာမျှလည်း မဖြစ်ပါဘူး နနရဲ့”

“ဟုတ်တယ်သား၊ ဘာဒဏ်ရာမျှမရှိဘူး။ ခါချဉ်ကိုက်လိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ခါချဉ်ကိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သံနဲ့ထိုးလိုက်သလို စူးခနဲဖြစ်သွားတာ၊ သား အခုထိနာနေတုန်းပဲ”

ထိုနာကျင်မှုကို ရုတ်တရက် ဘယ်လိုရလိုက်မှန်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမရပါ။ အကောင်တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်လိုက်ခြင်းမဟုတ်တာလည်း သေချာပါသည်။

ညာဘက်ပခုံးနောက်ဘက်နားတွင် နာကျင်မှုက သုံးလေးရက် မပျောက်ဘဲရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်တော်ရေချိုးသည့်အချိန်တွင် အပေရောက်လာကာ ပခုံးနောက်ဘက်မှာ အနီစက်တစ်စက်တွေကြောင်းပြောပါသည်။

ချွတ်စွပ် * ၂၉

“သား၊ ဟိုနေ့က နာသွားတယ်ဆိုတာ ဒီနေရာလား”

အမေက ကျွန်တော့်ပခုံးနောက်ဘက်ကို လက်ဖြင့်ထောက်ကာ ဆေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ အဲဒီနေရာပဲ၊ ခုတောင် နည်းနည်းနာနေ သေးတယ်”

“အေး ... အဲဒီနေရာမှာ အနီစက်ကလေးဖြစ်နေတယ်ကွယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခါချဉ်ကိုက်တာပဲဖြစ်မှာပါသားရယ်”

ထိုအနီစက်ကလေးမှာ နောင်အခါတွင် ပျောက်သွားသလား၊ ဆက်ရှိနေသေးသလား၊ ကျွန်တော် သတိမထားမိတော့ပါ။ ကျွန်တော့် နှုတ်လုံးနှင့် မြင်တွေ့ရသောနေရာမဟုတ်၍လည်း မေ့သွားခဲ့ပါသည်။

အလိုလိုနေရင်း ပခုံးနောက်က ဘာကြောင့် နာသွားရတယ်ဆိုတာကို အဖြေရှာလို့မရဘဲ ထိုအဖြစ်ကိုလည်း ကြာတော့ မေ့ပျောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် လေသံမာမာနှင့်ပြောလိုက်သည့်အတွက် အမေက ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမေလည်း မကြိုက်ပါဘူးသား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဈေးဆိုင် ခွင့်ထားတာလေ၊ ဆိုင်ရှေ့လာထိုင်ပြီး စကားပြောနေတော့လည်း နှင်ထုတ်ရ ခက်သားကွယ်၊ မလာပါနဲ့ပြောရအောင်ကလည်း မတင်မြဲမျက်နှာက နှိုးသားတယ် မဟုတ်လား”

အမေက ပြောရာပြောကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်ခါမှာတော့ ကိုအေးကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဆက်ကွဲခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်အမေမှာ တောသူမကြီးဖြစ်၍ မပြင်တတ်မဆင်တတ် ဖီး မုဆိုးမဖြစ်၍လည်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မရှိဘဲ ဖြစ်သလိုနေရှာပါသည်။ သို့သော် အမေအသက်မှာ ငယ်သေးသည်။ လေးဆယ်ပင် မပြည့်သေးပါ။ တောသူဆိုသော်လည်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မရှိသော်လည်း အမေသည် နနပျိုပျိုနှင့်လှပဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမေနှင့်ပတ်သက်၍ သဝန်တိုတတ်ပါသည်။ အမေ မုဆိုးမဖြစ်နေ၍လည်း ပိုပြီးသဝန်တိုနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေ အနားမှာ သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်တတ်ပါ။ ကြည့်မနေနိုင်ပါ။

ဆယ်တန်းနှစ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မူရာတက်သောကျူရှင်ချိန်မှာ ညနေပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျူရှင်ဆင်းချိန်မှာ ညရစ်နာရီဖြစ်၍ မှောင်နေပါပြီ။ တစ်ညတွင် ကျူရှင်မှအပြန် -

ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အမေကိုနောက်ကျောဘက်မှနေ၍ နှိပ်ပေးနေသောကိုအေးကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ယခုတစ်လော အမေပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါမှာ အတော်ဆိုးပါးလာမိ သည်။ အေးသောရာသီဖြစ်၍လည်း မကြာခဏ ချောင်းဆိုးတတ်သည်။

(၅)

ကျွန်တော်တို့သားအမိဘဝမှာ ဘာမျှမထူးခြားခဲ့သော်လည်း။ မူရာနှင့်ဒေါ်လေးမတင်မြဲတို့ သားအမိကြားမှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ် ပေါ်ခဲ့ပါသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာကို မကြည်ဖြူသော မူရာက အချိန်အတော်များများ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လာနေတတ်သည်။ အမေ့ကို ဈေးကူရောင်းပေးနေတတ်ပါသည်။

ကိုအေးကြီးကို မူရာမကြည်ဖြူသလို ကျွန်တော်ကလည်းကြည့် မရပါ။

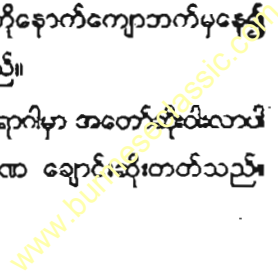
ကိုအေးကြီးသည် ကျွန်တော် မရှိသည့်အချိန်များတွင် ကျွန်တော် တို့အိမ်သို့ လာလည်တတ်သည်။ အိမ်မှာ ဈေးဆိုင်မို့ ဆိုင်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အမေနှင့်စကားလှောပြောနေတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူတကာအထင်အမြင်သေးသည့်အရက်သမားကြီး အိမ်ကို လာတာ ကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ အမေနှင့်စကားအကြာကြီး ပြောတာကိုလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်။

“ကိုအေးကြီးက ဆာလို့လာလာနေရတာလဲ အမေ”

“သူလည်း ပျင်းလို့စကားလှောပြောတာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး အမေ”

ချောင်းဆိုးလျှင်လည်း မပြတ်တမ်းဆိုးနေတတ်သည်။ ခင်ဘတ်မှ တစ်ချို့အသံများကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကြားနေရတတ်ပါသည်။

ကိုအေးကြီး အမေ့ကိုနှိပ်ပေးနေခြင်းမှာ အမေ့ချောင်းဆိုးနေ၍ နှိပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုလော ကျွန်တော် ဒီမြင်ကွင်းကို မမြင်နိုင်ပါ။ မကြည့်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မရှိတဲ့ ညအချိန်ကြီးမှာ ကိုအေးကြီး သာဖြစ်လို့ အိမ်ကို ရောက်နေရတာလဲ။

ကျွန်တော်က အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်ခမ်း”

ကျွန်တော်က အမေ့ကိုနှိပ်ပေးနေသော ကိုအေးကြီးကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟ နန္ဒရ မင်းအမေ့ချောင်းဆိုးနေလို့ ဦးလေးက နှိပ်ပေးနေတာပါ ကွ”

“မလိုဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြန်ဗျာ၊ ပြန် ...”

အမေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုမော်ကြည့်ရင်း လက်ဝါးလေးတကာကာဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ ချောင်းဆိုးပြီး မောနေ၍ အမေ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်သေးပါ။

“ငါ့တူကလည်းကွယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ဦးလေးက မင်းအမေ့ကို ပြုစုပေးနေတာပါကွယ်”

ကိုအေးကြီး စကားပြောလိုက်ချိန်တွင် သူ့ပါးစပ်မှ အရက်နံ့များ ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသပိုထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာကိုအေးကြီး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တို့အိမ်ကိုလာစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုလို့ လာရတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားထွက် သွားဗျာ၊ နောက်လည်းမလာနဲ့”

“အိမ်နီးချင်း”

“ခင်ဗျားစကားမရှည်နဲ့၊ ခု ပြန်”

“သား ...”

အမေက အားယူထရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုအေးကြီးကြားတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုအေးကြီး၊ ရှင်ကျွန်မကိုပြုစုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညကြီးအချိန်မတော် ရှင် ကျွန်မအိမ်လာလာလည်တာ ခကောင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မကမုဆိုးမ၊ မတင်မြကလည်း ကျွန်မတို့ကို တစ်မျိုးဆင်ပယ်၊ ကျွန်မ ပြောချင်နေတာကြာပြီ၊ အခု ကျွန်မသား သဘောလည်း ခင်သိပြီပဲ၊ သားကလည်း ရှင် ဒီအိမ်ကိုဝင်ထွက်နေတာ မကြိုက်ဘူး၊ သူလည်း ထုပျံ့လေးဖြစ်နေပြီပဲ၊ အမေ့ဆိုးမနားမှာ ရှင် လာလာနေတာ ဘယ်ကြိုက်ခလဲရှင်၊ ဒီတော့ ရှင်ဘယ်တော့မှ ကျွန်မအိမ်ကို မလာပါနဲ့တော့၊ တွန်မသားစိတ်က လက်တစ်ဆစ်ရယ် နော်၊ ကဲ ရှင် ပြန် ပြန်”

အမေက ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲထားကာ ကိုအေးကြီးကို အပြတ် ပြောလွှတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုအေးကြီးအိမ်ထဲက ထွက်အသွားတွင် အမေက ကုလားထိုင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အင်း ... မတင်မြကိုတော့ တစ်မျိုးမထင်အောင် တောင်းပန်ရတော့မှာပဲကွယ်”

စကားပြောရင်း အမေ့ရင်မှာ နှိပ်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသည်။ အမေ့အမောမောက်နေပါသည်။

“ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ အမေ၊ သူ့ယောက်ျားအကြောင်း သူသိသားပဲ၊ ပြောပြလိုက်ရုံပေါ့၊ အမေ့အားနာရင် ဒေါ်လေးမတင်မြကို သားကိုယ်တိုင်ပြောမယ်”

“သားရယ် ...”

၃၄ ♦ ဆောင်းလှလင်

“အမေ ... အမေ သားကို စိတ်ဆိုးလားဟင်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး သားရယ်၊ သားစိတ်ကို အမေသိပါတယ်၊ အမေ့ဆီ ကိုအကြီးလာလာနေတာကို သားက သတိတို့နေတာမဟုတ်လား၊ အမေလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ ပြောရမှာခက်နေလို့၊ သားခုလိုလုပ် လိုက်တော့လည်း အပြတ်ပြောလိုက်မိရော၊ ပြီးတာပေါ့”

“အမေရယ် သားမှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ သား အမေ့ကို ချစ်လို့ပါ၊ ချစ်လို့ပါ အမေရယ် ...”

ကျွန်တော်က အမေ့ကိုဖက်ထားရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။
“အမေ နားလည်ပါတယ် သားရယ်”

(6)

အမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာပါသည်။

ဆရာမျိုးစုံနှင့်ကုသသော်လည်း မပျောက်ကင်းခဲ့ပေ။ သက်သာလာလိုက် ပြန်ဆိုးလိုက်ဖြင့် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါမှာ အမေ့ကိုနှိပ်စက်နေလေသည်။

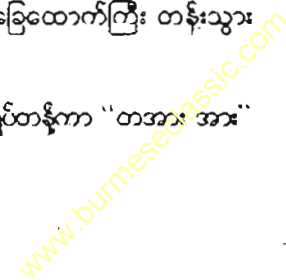
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေချိန် နီးကပ်လာပါသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေရန် တစ်ပတ်ကျော်ကျော် အလိုတွင် ကျွန်တော်ဘဝ၌ အဖြေရှာမရနိုင်သော ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံရပြန်ပါသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဘာမျှထိခိုက်မှုမရှိဘဲ ညာဘက်ခြေထောက်က ခုတ်တရက်နာကျင်ကာ ဒူးကိုကွေးလို့မရတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ မူရာနှင့်ကျွန်တော် ကျူရှင်မှပြန်အလာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဆီမှ နာကျင်သွားကာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကြီး တန်းသွားသည်။ ဒူးကိုကွေးလို့မရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်နေရာမှရပ်တန့်ကာ “တအား အား” ဆော်နေရလေသည်။

“ဟဲ့ ... နနု၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး နာတယ်၊ ငါ့ခြေထောက်က နာလိုက်တာဟာ”

“ဟောတော့ ... အလိုလိုနေရင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

ကျွန်တော်က မူရာပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း အားတင်းရပ်နေလိုက်ရသည်။

“နင် တမင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မူရာက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“မူရာကလည်းဟာ ဘာလို့တမင်လုပ်ရမှာလဲ၊ ငါတကယ် နာသွားတာ၊ ငါ့ဒူးကိုလည်း ကွေးလို့မရတော့ဘူး”

“ဒါဆို နင် ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြစ်သလိုဖြစ်ပြန်ပြီပေါ့”

မူရာက ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ခုလိုပုံကြာခဏ ဖြစ်ဖူးတာကို သတိရနေပေသည်။

ထိုနေ့က မူရာပခုံးကိုကိုင်ကာ အိပ်ကိုတရွေရွေဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ ခြေထောက်ဆီမှလည်း အလွန်ပင်နာကျင်နေပါသည်။

အိပ်ပြန်ရောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်မှပင် ခြေထောက်က အနာပျောက်သွား၏။ ဒူးကိုတော့ ကွေးလို့မရသေးပါ။

“စာမေးပွဲနီမု ဖြစ်ရတယ်ကွယ်၊ ဆေးခန်းကိုသွားပြရအောင် သား”

လမ်းထိပ်ဆေးခန်းကို အမေရော မူရာပါ လိုက်လာကာ သွားပြကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှထိခိုက်မှုလည်း မရှိ စမ်းသပ်ကြည့်တော့လည်း ခြေထောက်က အကောင်းအတိုင်းဖြစ်နေ၍ ဆရာဝန်ကအံ့ဩနေသည်။

ကျွန်တော့်ကို တမင်ဟန်လုပ်နေတယ်လို့ သံသယပင်ဝင်လိုက်ပါသေးသည်။

ဆရာဝန်က လိမ်းဆေးသောက်ဆေးတချို့ပေးလိုက်ကာ နောက် ညနေကို ပြန်ချိန်းလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခြေထောက်က မနာတော့သော်လည်း ညဘက်ခြေထောက်ကိုမူ ကွေးလို့မရသေးချေ။ ကျွန်တော်သည် ကျူရှင်ကို ခြေထောက်တန်းတန်းကြီးဖြင့် လမ်းလျှောက်ကာ သွားရပါသည်။ ဆရာတွေ နှင့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေကြ ဆယ်။

ညနေပိုင်း ဆေးခန်းကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်သွားတော့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကိုအိပ်မေ့ချပြီး စမ်းသပ်သည်။

အိပ်မေ့ချထား၍ ကျွန်တော်ဘာမျှမမှတ်မိပါ။ မူရာပြန်ပြောပြ၍ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ -

အိပ်မေ့ချပြီး ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို အကွေးအဆန့် ထုပ်ဖို့အမိန့်ပေးရာ ကျွန်တော်သည် လွယ်လွယ်ကူကူပင် ခြေထောက်ကို ဆွေးနိုင်ဆန့်နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

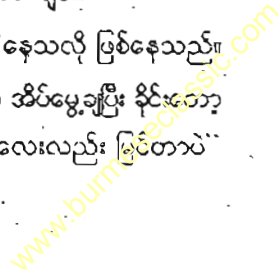
သို့သော် သတိရလာချိန်တွင် ခြေထောက်က တန်းတန်းကြီးပင် ခြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်က ကွေးကြည့်ရန်ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်တယ်လို ကြိုးစားပြီးကွေးကွေး ကွေးလို့မရပါ။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ရောဂါကို စိတ်ရောဂါဟုသတ်မှတ် လိုက်သည်။

“စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ၊ သူ့အလိုလို ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်လေ” ဆရာဝန်မှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် သဘောမကျပါ။

သူပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ကပဲ “ရှူး” နေသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာဝန်ကို နင်စိတ်မချိုးနဲ့ ငါတို့ရှေ့မှာပဲ အိပ်မေ့ချပြီး ခိုင်းတော့ နင်ခြေထောက်ကို ကွေးနိုင်ဆန့်နိုင်တယ်လေ၊ ဒေါ်လေးလည်း မြင်တာပဲ”

၃၈ ❖ ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်စဉ်းစားမရတော့ပါ။

အမေကလည်း နောက်တစ်နေ့မိုးအလင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ပြောပြနိုင်သည်။

“သားအိပ်နေတုန်း အမေထကြည့်တော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက် လုံးကိုကွေးပြီး ဘေးတစ်စောင်းအိပ်နေတယ် သား၊ အိပ်နေတုံးတော့ ခြေထောက်ကို ဘာလို့ကွေးလို့ရသလဲ၊ ကဲ အခု ကွေးကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျွန်တော် ကွေးကြည့်ဆန့်ကြည့်သော်လည်း ဘယ်လိုမျှ မရပြန်ပါ။ ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ကျပ်တည်းစွာဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားနေရ သည်။

စာမေးပွဲဖြေချိန်အထိ ခြေထောက်ကွေးမရသည့်ရောဂါသည် ပျောက်မသွားပါ။

အမေက စာမေးပွဲရက်မှာ တစ်အိမ်ခြားအိမ်က ကိုလှမြိုင်ဆိုသည် အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော့်အား စက်ဘီးဖြင့် ကျောင်းသို့လိုက်ပို့စေပါသည်။

“မောင်လှမြိုင်ရယ် မင်းညီလေး စာမေးပွဲရက်အတွင်း သွားရလာ ရခက်မှာစိုးလို့ပါ၊ အချိန်မမီမပြုဖြစ်မှာစိုးလို့ မင်းစက်ဘီးလေးနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါ ကွယ်နော်၊ ဒေါ်လေး မင်းကိုမုန့်ဖိုးပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး”

ကိုလှမြိုင်ကို တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးနှစ်ရာပေးကာ အမေက စက်ဘီး ဖြင့်ပို့ခိုင်းပေးပါသည်။ စာမေးပွဲရက်ခြောက်ရက်လုံး ကိုလှမြိုင် စက်ဘီး ဖြင့်လိုက်ပို့ပေး၍သာ ကျွန်တော် အဆင်ပြေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကွေးမရဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော် ခြေထောက်ကြီးမှာ စာမေးပွဲဖြေပြီး လေးရက်အကြာတွင် လုံးလုံးပျောက်သွား ပါတော့သည်။ လူသားမန်လို ကွေးနိုင်ဆန့်နိုင် သွားနိုင်လာနိုင်ဖြစ်သွား လေ၏။

ဆွတ်စွပ် ❖ ၃၉

ဖြစ်တုန်းကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပျောက်တော့လည်း

အလိုလို ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အမေက ကျွန်တော့်ရဲ့ထူးဆန်းသော အဖြစ်များအတွက်

အကြံပြောပြခဲ့ပါသည်။

အမေ့စကားများကို ကြားရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည်

အထောက် တုန်လှုပ်သွားရပါလေ၏။

(၅)

“အမြွှာတွေမှာ ထူးခြားတဲ့ဆက်သွယ်မှုမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လောက်တယ် သား”

အဆက်အစပ်မရှိသော အမေ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ အမေ”

“အချင်းတစ်ခုတည်းက မွေးတဲ့အမြွှာတွေဟာ တခြားအမြွှာတွေထက်ပိုပြီး ဘဝချင်းဆက်နွယ်နေကြတယ်တဲ့၊ သားဟာလည်း အချင်းတစ်ခုတည်းကမွေးခဲ့တဲ့ အမြွှာတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် သားရယ်”

“အမေ ... အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို အမေဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူးထင်စိတ်ကူးထားခဲ့တယ် သား၊ ဒါပေမဲ့ သားဘဝတလျှောက်လုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေကို အမေမြင်လာရတော့ မပြောလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလာရတယ် သားရယ်၊ အမေ သားကို ဖုံးဖိထားချင်တော့ပါဘူး”

“ဟင် ...”

“ပြီးတော့ အမေလည်း သိပ်နေရတော့မယ် မထင်ဘူးလေ၊ အမေမရှိတဲ့နောက်မှာ သားကို သားဘဝအမှန်ကို အသိမပေးဘဲ ထားမယ်ဆိုချင်ဘူးကွယ်၊ သားမှာ အဖြစ်မှန်တွေကို သိသင့်တဲ့အခွင့်အရေးရှိပါတယ်”

“အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ အမေ ပြောတဲ့စကားတွေ သားနားမထည်ဘူး”

“ဘယ်လည်ပါ့မလဲ သားရယ်၊ အဖေနဲ့အမေက သားတစ်သက်လုံးဖုံးဖိထားခဲ့တာကိုး၊ အရင်ကတော့ သားကို အဖြစ်မှန်တွေ အသိမပေးဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ သားကြုံရတဲ့အဖြစ်တွေက သားနဲ့အမြွှာမွေးခဲ့တဲ့ကလေးနဲ့ ဆက်နွယ်နေတာမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အမေ စဉ်းစားသိလာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သားကိုဖွင့်ပြောတာ သား”

“သားနဲ့အမြွှာမွေးတဲ့ကလေး ဟုတ်လား အမေ၊ သားမှာ အမြွှာမွေးတဲ့ကလေးရှိတယ်၊ ဒါဖြင့် အဲဒီတစ်ယောက်ကို အမေတို့က သူများပေးမယ် လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား အမေ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ အမေတို့ကသာ သူများမွေးထားတဲ့အမြွှာကလေးနစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ယူပြီးမွေးစားခဲ့တာပါ”

“ဗျာ ...”

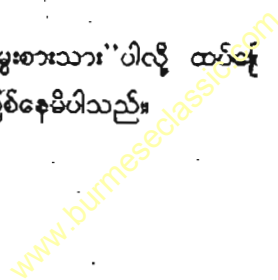
ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသလို ကျည်ခံဖြစ်သွားသည်။

“အမေ ... အမေ ... ဟုတ်ရဲ့လား ... ဟုတ်ရဲ့လား အမေတို့ ကျွန်တော်က အမေတို့နဲ့အတူတူ ကိုယ်တို့လည်း မွေးနေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် သားက အမေ့သားအရင်း မဟုတ်ဘူးလား ဟုတ်လား အမေ”

အမေ့စကားများက ရှင်းပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မရွံ့မရှဲဖြင့် မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

အမေ့နှုတ်က ကျွန်တော့်ကို “မွေးစားသား” ဝါလို့ ထင်မယ့်လိုက်မယ့်အဖြေကိုလည်း မကြားရဲအောင် ဖြစ်နေမိပါသည်။

၄၂ * အောင်လှိုင်

“ဟုတ်ပါတယ်သား အမေနဲ့အဖေက မင်းကိုမွေးစားခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သားရယ် အဖေဟာ သားကို ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တာထက်တောင် ငိုချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါသားရယ်”

“အမေရယ် ... ဖြစ်ရလေများ ဖြစ်ရလေ အမေရာ”

ကျွန်တော် အမေ့ရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ ငိုမိရပါလေပြီ။

“ဒါတွေကို ဖွင့်ပြောရတာ အမေ့ရင်ထဲမှာ မချိပါဘူး သားရယ်။ အမေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သားတစ်ယောက်တည်းကျွန်ခဲ့တဲ့အခါ ဘဝအမှန်ကိုမသိရမှာစိုးလို့ အမေ့ရင်နာနာနဲ့ ဖွင့်ပြောရတာပါကွယ်”

အမေပြောပြသော ကျွန်တော့်နောက်ကြောင်းများမှာလည်း ရင်နာကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

“သားကိုမွေးတဲ့အချိန်ဟာ အရေးအခင်းကြီးဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်ပေါ့ကွယ်။ အရေးအခင်းအပြီးမှာ အယူအဆလွဲတဲ့လူငယ်တွေဟာ တောထဲကိုရောက်သွားကြတယ် သား။ နောင်တော့မှ သူများနိုင်ငံမှာ ဆင်းရဲနက္ခ အမျိုးမျိုးကြုံရပြီး နိုင်ငံတော်ရဲ့စေတနာကို သဘောပေါက်နားလည်လာကြတယ်လေ ...”

“အဲဒီလို နိုင်ငံတော်ရဲ့ စေတနာအရင်အမှန်ကိုနားလည်လာတဲ့ လူငယ်တော်တော်များများဟာ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာရှိလို့နေရာက အမိနိုင်ငံကို ပြန်လာကြတယ်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရကလည်း လူငယ်တွေမိုက်မှာမိခဲ့တာတွေကို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ခွင့်လွှတ်ပြီး တောထဲကပြန်လာတဲ့ လူငယ်တွေကို ကြိုဆိုခဲ့ကြတယ်ကွယ် ...”

“တစ်ဖက်နိုင်ငံက အပြင်မှန်ရပြီး ပြန်လာတဲ့လူငယ်တွေကို ကြိုဆိုဖို့ ကြိုဆိုရေးစခန်းတွေလည်း ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့တယ်။ အမေတို့ နေခဲ့တဲ့ရွာအနားမှာလည်း ကြိုဆိုရေးစခန်းတစ်ခုဖွင့်ခဲ့တယ် သား ...”

“သားအဖေကိုစိန်ဘွင့်ကလည်း ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာ လုပ်အားခပေးနေခဲ့ ကျွညီလုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့တယ်။ မိဘရင်ခွင်ထဲပြန်လာတဲ့ လူငယ်တွေ ကျောင်သားတွေဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ကြိုဆိုရေးစခန်းကို နေ့စဉ်ဝင်လာနေတာပေါ့ကွယ် ...”

“တစ်နေ့တော့ တစ်ဖက်နိုင်ငံကပြန်လာတဲ့ လူငယ်ငါးယောက် အုပ်စုထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် နေ့စေ့လစေ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလာခဲ့တယ်တဲ့သား။ ကံဆိုးရွာတာက ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းကလေးရဲ့ယောက်ျားဟာ လမ်းမှာငှက်ဖျားမိပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်တဲ့ကွယ်။ ကြိုဆိုရေးစခန်းကို ရောက်လာချိန်မှာ မိန်းကလေးဟာ မွေးဖွားဖို့နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်နေပြီ။ လူကလည်း ခရီးပန်းလို့ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသတဲ့ လမ်းမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူ ဆုံးပါးခဲ့တဲ့စိတ်တွေလည်း ပါမှာပေါ့သားရယ် ...”

“အဖေက ဒါတွေကို မင်းအဖေပြန်ပြောပြလို့သိရတာပါ ငါ့သား”

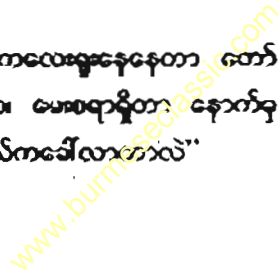
“တစ်နေ့တော့ ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာ လုပ်အားပေးနေတဲ့ သားအဖေကိုစိန်ဘွင့်ဟာ အိမ်ကိုရောက်သုတ်မှာ ပြန်ချလာတယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာလည်း မွေးကင်းစ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုက်လို့ အဲဒီ ကလေးတော့ သားဝဲလေ ...”

“ဟင် ... ကိုစိန်ဘွင့် တော်လက်ထဲက ကလေးလေးက ဘယ်ကယူလာတာလဲ။ အမလေးတော် ပြုံးပြုံးပွေးပွေးနဲ့ တစ်တုံးတစ်ခဲကြီးပဲလား။ ချစ်စရာလေး ကိုစိန်ဘွင့်ရယ်။ ကျွပ်ချီချင်လိုက်တာ။ ကျွပ်ကိုခထပေးပါတော်”

“အုံးရှင်ဟာလေ ဒီကလေး ဘယ်လိုရလာလဲဆိုတာတော့ မမေဘူး။ ကလေးမြင် ချီချင်တာက အရင်ပဲ”

“ကိုယ့်မှာကလေးမရှိတော့ ကျွပ်ကလေးရှေးနေတော့ ဟော်အသိပဲ။ ကဲပါ ပေးပါ။ ကျွပ်အရင်ချီပါရစေ။ မေးစရာရှိတာ နောက်မှ မေးမယ်။ ကဲ ပြော၊ တော် ဒီကလေးကို ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ”

“ငါတို့မွေးဖွဲ့ ယူလာတာဟ”

“ဟယ် ... ကိုစိန်ဘွင့်၊ တကယ်လားတော်”

“ဟ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ အုံးရှင်ရ၊ သူများတွေ ကြားကုန်ပါမယ်”

“ဒီကလေးကို တော် ဘယ်ကရလာတာလဲဟင်၊ ကလေးလေး ကယောက်ျားလေးနော်၊ တော် ဒီသားလေးကို တောထဲကကောက်ရလာ တာလား ကိုစိန်ဘွင့်”

“အုံးရှင်နယ် တောထဲက ကလေးကောက်ရမလားဟ၊ အ၊ချက် တော့နော်၊ ဒီမယ် ဒီကလေး ငါတို့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို လူသိလို့မဖြစ်ဘူး အုံးရှင်”

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါပြောပြမယ်”

“သားအဖေကိုစိန်ဘွင့်က သားကိုဘယ်လိုရလာတယ်ဆိုတာ ပြောပြမှ အမေလည်း သိရတာငါ့သား ...

“အခုန အမေပြောခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့နဲ့မိန်းကလေး ဆိုတာဟာ ကြိုဆိုရေးစခန်းကိုရောက်ပြီး မကြာခင်ပဲ မွေးသတဲ့ကွယ်၊ အမေတို့ရွာမှာ သားဖွားဆရာမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နော်သဲထူး တဲ့၊ နော်သဲထူးကပဲ ကြိုဆိုရေးစခန်းကိုသွားပြီး မွေးဖွားပေးရတာပေါ့ ...

“မွေးလာတော့ ကလေးကနှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေး အမြွှာပူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကလေးအမေမိန်းကလေးဟာ အမြွှာကလေး နှစ်ယောက်ကို မွေးပြီးပြီးချင်းဆုံးသွားတယ်တဲ့ ...”

“ကလေးအမေကဆုံးပြီး သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ အဖော်တွေကလည်း မြို့ကိုပြန်တဲ့ကားကြိုနဲ့ ပါသွားကြပြီ၊ မွေးခါနီးဖွားခါနီး မိန်းကလေးကိုတော့ ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်၊ မြို့ရောက်မှ မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေကို အကြောင်းကြား ပေးကြမယ်တဲ့ ...

“အတူလာတဲ့ လူငယ်တွေပြန်သွားမှ မိန်းကလေးက ကလေး မွေးတာ ..

“အမြွှာပူးကလေးနှစ်ယောက် မွေးတယ်ဆိုတာ သူနဲ့အတူ ထာတဲ့လူတွေ သိမသွားကြဘူး ..

“မွေးပြီးပြီးချင်း ကလေးမလေးဆုံးသွားတာလည်း သိမသွား ကြဘူး ဆုံးရှင် ...

ကလေးနှစ်ယောက်ကို နော်သဲထူးကပဲ ကြည့်ရှုထားရတာပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ငါတို့မှာကလေး မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တော့ မွေးပါရစေဆိုပြီး နော် သဲထူးဆီက အတင်းတောင်းယူလာခဲ့တာပဲ ...

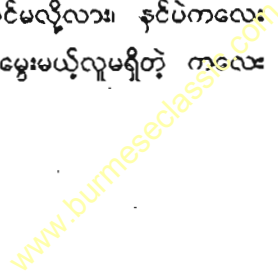
“နော်သဲထူးက သိပ်မပေးချင်ဘူးဟ၊ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်တဲ့၊ သက်ဆိုင်ရာကတစ်ဆင့် မိန်းကလေးရဲ့မိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားရမယ်တဲ့ ငါကတော့ ကလေးအမေလည်း သေမှတော့ မြို့က သူ့မိဘတွေလည်း ဒီကလေးတွေလာယူတော့မယ် မထင်ပါဘူးဟာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အုံးရှင်၊ ငါလည်း ကလေးကို အတင်းယူလာလိုက်တယ်၊ ဘယ်နယ်တုံး နင် ဒီကလေးကို မွေးမယ် မဟုတ်လား အုံးရှင် ”

“ဒါဆို ကလေးကို တော် အတင်းယူယူခဲ့တာပေါ့”

“လူယူခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ နင်ကလဲ၊ နော်သဲထူး ကလည်း ပြောသာပြောတာ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို အရှည်ဘယ်ကြည့် ရှုနိုင်မှာလဲ၊ ငါလည်း ကလေးကိုလိုချင်ဇောနဲ့ ဇွတ်ယူလာလိုက်တာပဲ”

“ကိုစိန်ဘွင့်”

“ဘာလဲအုံးရှင်၊ နင်ငါ့ကိုအပြစ်တင်မလို့လား၊ နင်ပဲကလေး လိုချင်တယ်ဆို၊ ကိုယ့်မှာကလေးမရတော့ မွေးမယ့်လူမရှိတဲ့ ကလေး ယူလာမိတာပါဟာ”

၄၆ ❖ ဆောင်းလုလင်

“တော့ကို အပြစ်မပြောပါဘူး ကိုစိန်ဘွင့်ရယ်၊ တော်ကလည်း လေ ယူမယ့်ယူ ကလေးနှစ်ဖောက်စလုံးကို ဘာလို့ယူမလာရတာလဲလို့ ပြောမလို့ပါတော်”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျန်ခဲ့တဲ့ဟိုကလေးလေးတစ်ယောက် သနားစရာတော်”

“ငါလည်း ... ငါလည်း ... ကလေးနှစ်ယောက်တာဝန်ဆိုရင် သိပ်ကြီးနေမှာစိုးလို့၊ ပြီးတော့ နင့်သဘောကိုလည်း မသိသေးလို့လေ”

“အင်းပေါ့လေ ... ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီသားလေးကို ကျုပ်တို့ မွေးမယ် ကိုစိန်ဘွင့်၊ မွေးမယ်”

“မွေးတာအရေးမကြီးဘူး အုံးရှင်၊ ငါ ကလေးကိုယူလာပြီးမှ နောက်ကလိုက်လာပြီး ပြန်တောင်းမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်”

“ဟင် ... အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်လို့လား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဟာ၊ နော်သဲထူးပြောသလို မြို့က သူ့မိဘတွေ လိုက်မယ်ဆို လိုက်လာနိုင်တာပဲဟာ”

“အောင်မယ်လေး ကိုစိန်ဘွင့်၊ ခုမှတော့ ကလေးကို ကျုပ်ပြန်မပေး နိုင်ဘူးတော်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ငါတို့ရှောင်နေရအောင် အုံးရှင်၊ ရွာမှာဆို နောက်ကလိုက်လာ နိုင်တယ်၊ တောထဲသွားရှောင်နေရအောင်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကောင်းတယ်”

“အဲဒါနဲ့ အမေတို့လည်း တောထဲမှာ သွားရှောင်နေကြတယ်၊ တောထဲဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အမေတို့အလုပ်လုပ်တဲ့ ဥယျာဉ်ထဲ

တို့ပါ၊ ဥယျာဉ်က ရွာနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာဆိုတော့ ရှောင်သာနေတာပေါ့၊ အမေဟာ သားကိုခွားနှို့တွေ၊ ဆိတ်နှို့တွေတိုက်ပြီးမွေးခဲ့တယ် သား ...

“သားကိုမွေးရင်းက အမေတွေ့မိတယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့အမြွှာကလေး တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက နို့တိုက်သလဲ၊ ပြုစုသလဲပေါ့၊ နော်သဲထူးရော တာဝန်ယူနိုင်ရဲ့လား၊ နော်သဲထူးကိုယ်တိုင်က ကလေးငါးယောက်အမေ လေး ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာတာဝန်ယူနေတဲ့လူတွေကလည်း မွေးခါစ ကလေးလေးကို ငယ်တယယမွေးနိုင်ပါ့မလား ...

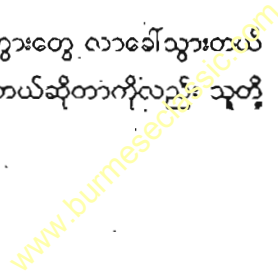
“တွေ့ပြီး အမေ အဲဒီကလေးလေးကို သနားလာတယ်၊ တကယ် ဘော့ ဒီကလေးဟာလည်း အမေမွေးထားတဲ့သားနဲ့ အတူတူ မွေးလာတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကို မဟုတ်လားကွယ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အမေလည်း သားအဖေကိုစိန်ဘွင့်ကို ပူဆာရပြန်တာပေါ့ ...

“ကိုစိန်ဘွင့်၊ စခန်းမှာကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးလေးကို ကျုပ်သနားတယ် ဆား၊ ကလေးလေး အသက် မရှင်ပါ့မလား ကိုစိန်ဘွင့်ရယ်၊ ပြုစုမယ့်လူမရှိ ဘာမရှိနဲ့၊ တော် အခြေအနေသွားစုံစမ်းပါလားဟင်၊ အခွင့်အရေးရရင် အဲဒီကလေးကိုလည်း ယူသာယူခဲ့တော်၊ ကျုပ်တို့မွေးမယ်၊ အမြွှာကလေး နှစ်ယောက် အတူမွေးလာပြီးမှ တစ်ယောက်ကိုချန်ထားခဲ့တာ ကျုပ်တို့ ဘာရားသလိုဖြစ်နေတယ်၊ စခန်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြန်သွားကြည့်ပါဦး ကိုစိန်ဘွင့်ရယ်”

“အမေကတိုက်တွန်းတော့ သားအဖလည်း သွားကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးအကြောင်း စုံစမ်းပေးရှာပါတယ် ...

“ကိုစိန်ဘွင့်ပြန်လာလို့ သိလိုက်ရတဲ့အကြောင်းက ဝမ်းသာရမလို့ ဝမ်းနည်းရမလို့ပါပဲ သားရယ် ...

“ကလေးကို မြို့အရပ်က အဘိုးအဘွားတွေ လာခေါ်သွားတယ် ဘဲ့၊ အမြွှာကလေးတစ်ယောက် ကျန်နေသေးတယ်ဆိုတာကိုလည်း သူတို့

သိသွားကြတယ်တဲ့။ အချိန်မရလို့ သားအကြောင်းကို မစုံစမ်းနိုင်ဘဲ ပြန်သွားကြတာတဲ့ ...

“အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း အမေသိလိုက်ရော အမေအရမ်း လန့်သွားတယ် သားရယ်။ သားကိုအမေ သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီ ဘယ်လိုမျှ ပြန်မထည့်နိုင်ဘူးလေ။ သားကိုပြန်ပေးလိုက်ရရင် အမေသေမှာပဲ ...

“ဒါနဲ့ပဲ ကလေးအဘိုးအဘွားတွေက စုံစမ်းရင်း အမေတို့နောက် လိုက်လာမှာနဲ့လို့ အမေတို့ ဥယျာဉ်ထဲမှာလည်း မနေရဲတော့ဘူး။ ရွာကိုလည်း မပြန်ရဲဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ အမေနဲ့သားအဖေဟာ ဂိုးမတောင်ခြေက တခြားရွာတစ်ရွာ ကိုပြောင်းသွားပြီး ဇာတ်မြို့ပဲနေလိုက်ကြတယ် သား ...

“အဲဒီရွာမှာလည်း နေရစားရတာ ပင်ပန်းလှတယ်သား။ အလုပ် အကိုင်ကမကောင်း၊ ဝင်ငွေကမရှိနဲ့ အမေတို့ အတော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သားအသက်နှစ်နှစ်အရွယ်မှာ ဇွန်စားပြီး မြို့ကိုတက်လာခဲ့တာပဲ”

“အုံးရှင် အခုဆို ငါတို့ရောက်နေတဲ့နေရာက တို့ရွာနဲ့ တော်တော် အလှမ်းဝေးသွားပြီ။ တို့ရွာလို ချောင်ကြိုချောင်ကြားကလူတွေ ဒီနေရာကို ရောက်လာစရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ သားလေးနန္ဒကို ငါတို့ မွေးစားထားတယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူလည်း တို့နားမှာ မရှိတော့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နန္ဒလေးဟာ ငါတို့သားအရင်းလို့ပဲ အသိပေးရမယ်နော် အုံးရှင်”

“အမလေးတော် ကိုစိန်ဘွင်နယ် တော်ကပဲပြောရတယ် ရှိသေး။ ကျုပ်ကအမေပါတော့၊ ကျုပ်သားကို မွေးစားထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်အသိ ခံလိမ့်မဟဲ့။ စိတ်ချ ကျုပ်ကိုရိုက်နှက်စစ်တောင် အသက်သာ အသေခံလိုက်မယ်။ မပြောဘူး”

“အေးပါဟာ ဒါဆို ဒီရပ်ကွက်ရုံးမှာပဲ အိမ်ထောင်စု ဇယားသွားလုပ်ပြီး သားလေးကို တို့သားလို့ စာရင်းသွင်းကြမယ်”

“သားလေးမွေးနေ့ရော၊ ရှင်မှတ်မိလား ကိုစိန်ဘွင်”

“မှတ်မိပါကွာ၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၇)ရက်နေ့လေ။ ၁၃၅၀ ခုနှစ် သားလေးက စနေသားဟာ၊ ဒါကြောင့် နန္ဒလို့ ငါက နာမည်ပေးထားတာပေါ့”

“အဲဒါပါပဲသား အမေတို့ဟာ သားကို တစ်သက်လုံး အမေတို့ သားအရင်းအနေနဲ့ပဲ မှတ်ယူလာခဲ့တယ်။ ဝမ်းနဲ့လွယ်မမွှေးခဲ့ပေမဲ့ သားဟာ အမေ့သားပါပဲကွယ်။ သားကို အမေကရော သေသွားတဲ့ မင်းအဖေကပါ နှိပ်သွေးသားအရင်းလို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာယုံပါ ငါ့သား”

“ယုံပါတယ်အမေ၊ သားယုံပါတယ်။ ယုံလွန်းလို့ အခု အမေပြောပြတဲ့အကောင်းတွေကိုတောင် သားသံသယဖြစ်မိပါတယ်။ အမေဟာ သားရဲ့မွေးစားအမေဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ လက်ခံလို့မရဘူး။ သားရင်ထဲမှာ အမေဟာ သားအမေအရင်း အမေအစစ်ပါပဲ အမေရယ်”

“သားလေး အမေ့သားလေး အမေဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

အမေက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှကျွန်တော့်ကို တိုးဖက်ထားရင်း မျက်ရည်များကြားမှ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှရုန်းထလိုက်ပြီး အမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အမေ အခု သားဟာ အမေတို့မွေးစားထားမှန်း သိလိုက်ပြီ သားကိုမွေးခဲ့တဲ့ အမေအရင်းကလည်း သားတို့ကိုမွေးပြီးပြီးချင်း သေသွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ။ သားအဖေကလည်း တောထဲမှာတွင် သေကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ သားအတွက် မိရင်းဖရင်းကို သံယောဇဉ်တွယ်စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး အမေ၊ ဒါပေမဲ့ သားမိဘအရင်းတွေနာမည်တော့ သားသိချင်တယ် အမေ၊ သားကိုပြောပြပါလား အမေ”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် အမေတုန်လှုပ်သွားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒုက္ခပဲသားရယ် အမေတို့လိုတာပါ။ အမေနဲ့အဖေလိုတာပါ ငါ့သား သားအဖေကိုစိန်ဘွင့်ကတော့ သားအမေအရင်းနာမည်ကို သိချင်လည်း သိခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို အမေတစ်ခါမှ မမေးမိဘူးကွယ်။ အမေစိတ်ထဲမှာ သားကို အဘိုးအဘွားတွေက ပြန်ခေါ်သွားမှာစိုးနေတော့ သူတို့ကို အမေက စိတ်ထဲကဈောက်ပစ်ထားတာလေ။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ မေ့ထားတာပါ သားရယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘာအကြောင်း ကိုမျှ မေးရကောင်းမှန်း စုံစမ်းရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ အမေမသိပါဘူး ငါ့သားရယ်။ တကယ်ပါ အမေလေ သားရဲ့မိဘအရင်းတွေနာမည်ကို မသိ ခဲ့ဘူး။ သိအောင်လုပ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးခဲ့ဘူး။”

“ဖြစ်ရလေ အမေရယ် ”

“အဖေနဲ့အမေဟာ စာမတတ်ပေမတတ် ဗဟုသုတမရှိတဲ့ တောသားကြီးနဲ့တောသူမကြီးပါ သားရယ်။ ဒါတွေကို မှတ်ရသားရကောင်း မှန်းနားမလည်လို့ပါ။ ဟုတ်တာပေါ့။ တကယ်ဆို တစ်နေ့မှာ သားကို ဒီအကြောင်းတွေ အသိပေးပေး မပေးပေး ကိုယ်မွေးထားတဲ့ကလေးရဲ့ မိဘရင်းတွေနာမည်ကိုတော့ မေးမြန်းထားသင့်တာပေါ့နော်။ အမေတို့ ရိုးခွဲအခွဲတာတွေပါကွယ်။ အမေတို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ သား။”

“အမေ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးလေ။ သားကံကိုက ဆိုးတာပါ။ ဪ သားအတွက် မိဘအရင်းဘယ်သူဆိုတာတောင် မသိရတဲ့ဘဝပါလား အမေရယ်”

“သားရယ် ဒါဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ပါဘူး။ အမေဟာ သားကို လူတမ်းစေ့နေနိုင်အောင် ကြိုးစားလုပ်ကျွေးခဲ့ပါတယ် ငါ့သား။ အင်းပေါ့လေ အဘိုးအဘွားအရင်းတွေလက်ထဲပါသွားရင် အမေတို့နဲ့နေတာထက် ကောင်းစားချင် ကောင်းစားမှာပေါ့။”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ အမေ။ သားက အမေ့ကိုစကားနာထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေနဲ့နေရတဲ့ဘဝကို သားကျေနပ်ပါတယ်။ အမေ့သား

အဲဒီတာကျေနပ်ပါတယ် အမေ။ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကိုယ် တွေးမိလို့ အမေ့နည်းစကားပြောမိတာပါ အမေရယ်”

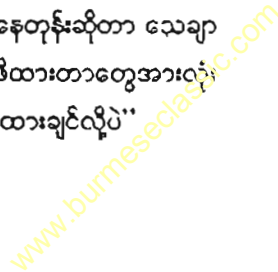
“အမေလည်း ဒီအကြောင်းတွေ တစ်သက်လုံးသိမ်းထားဖို့ပဲ သားရယ်။ ဒုလိုဖွင့်ပြောဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ သားကြုံနေရတဲ့အဖြစ်တွေက အမေ့ကြယ်နေတယ်လေ။ ကိုယ်ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ထိခိုက်သလိုဖြစ်တာ။ နာတာ နည်းတာတွေဟာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတစ်ဖက်က သားနဲ့အမြွှာ နှစ်ယောက်ကလေးရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေက သားဘဝကိုလာပြီး ရိုက်ခတ်တာ ဖြစ်သလိုထင်တယ်။ အမြွှာတွေဟာ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ကြတယ်လို့ အမေ ကြားရတယ်။ သားဖြစ်သလိုပဲ ဟိုတစ်ဖက်က ကလေးမှာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေနိုင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သားအဖေကိုပေးထားတဲ့ ကတိကိုဖျက် ပြီး အမေပြောပြမိတာပါ သား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ။ ဒါတွေသိရလို့ သား အမေ့ကို အချစ်ပျက် သွားပါဘူး အမေရယ်။ အဖေနဲ့အမေ့ကို ပိုပြီးတောင် လေးစားမိပါသေးတယ် အမေ။”

“အင်း... သားတို့အမြွှာညီအစ်ကိုဟာ အချင်းတစ်ခုတည်းက နေလာတဲ့အမြွှာတွေဖြစ်မယ်။ အမြွှာချင်းတူပေမဲ့ အချင်းတစ်ခုတည်း ကမွေးတဲ့အမြွှာတွေဟာ ရုပ်ချင်းလည်း ပိုပြီးတူကြတယ်။ ခွဲမရအောင် တူကြတယ်တဲ့။ စိတ်ချင်းလည်း ဆက်သွယ်မှုရှိကြတယ်တဲ့။ သား အခု ဖြစ်နေသလိုမျိုးပေါ့လေ”

“ဒါဖြင့် သားရဲ့အမြွှာညီအစ်ကိုဟာ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေသေး တယ်ပေါ့နော် အမေ”

“ဟုတ်တယ်။ သူဟာ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေတုန်းဆိုတာ သေချာ တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း သားကို အမေက ဖုံးဖိထားတာတွေအားလုံး နှိမ်နင်းပြောရတာ။ အမေသေတဲ့အထိ သားကိုညာမထားချင်လို့ပဲ။”

၅၂ * ဆောင်းလှလင်

“ဟုတ်ပြီ အမေ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သားတို့အဖြစ်က ရုပ်လုံး ပေါ်လာလေပဲ၊ သားမှာ အလိုလိုနေရင်း နာတာကျင့်တာမျိုးဖြစ်လာတာ သူ့ဆီက ကူးစက်ခံရတာဆိုတာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ မမြင်ဖူးဘဲ မြင်ကွင်းတွေကိုလည်း သား တစ်ခါတလေမြင်ရတတ်လေ၊ အဲဒါဟာ သားအမြွှာရှိနေတဲ့နေရာက မြင်ကွင်းတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့ အမေရယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ သားရယ်”

“သူ့ဘက်ကလည်း သားဖြစ်တဲ့အဖြစ်တွေရဲ့ ရိုက်ခတ်တာနဲ့ ခံရင်ခံရမှာပဲနော်”

ကျွန်တော်မျက်စိထဲ၌ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့အဖေစဉ် ကျွန်တော်တို့ လာနင်းရင်း အိပ်ရာဘေးမှရပ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနေ့ကားကားအဘိုးကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။ ထိုအဘိုးကြီးဟာ ဘယ်သူများဖြစ်မလဲ။

“သားရေ အမေကတော့ တစ်သက်လုံး လျှို့ဝှက်ထားတာတွေ သားကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ၊ အမေသေတဲ့အထိ သားကိုလိပ်ညှာမသွားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့အမြွှာညီအစ်ကိုကိုရော၊ သားရဲ့မိဘဆွေမျိုးတွေကိုပါ အခုအချိန်ကျမှ ပြန်ရှာဖွဲ့ ပြန်ဆက်ဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို အမှန်အတိုင်းသိရတယ်လို့ သားအနေနဲ့ မှတ်သားထားပါကွယ်၊ ဒါတွေကို တွေးပြီး လွမ်းဆွေးမနေချင်ဘူး၊ တမ်းတမနေစေချင်ဘူး၊ ငါ့သား”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ သားဘဝကိုသား နားလည်ပါတယ်၊ သားတကယ့်ဘဝဟာ ဟောဒီကအမေနဲ့ အမေတစ်ခုသားတစ်ခုဘဝ အမေရယ်”

(၈)

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြေဆိုထားသော ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေထွက်သည်အချိန်ကို ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်ရော မူရာပါ အောင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းဆိုတာသိလိုက်တော့ အမေသည် အသားများတဆတ်ဆတ်ထုန်အောင် ဝမ်းသာနေရတာမို့ပဲ။

“အမေသေပျော်ပြီသား၊ အမေသေပျော်ပါပြီ”

အမေက တဝှက်တဝှက်ပြောနေသည်။

“သားအဖေကိုပဲနဲ့အဖွင့် သီစေချင်လိုက်တာနော်၊ ကျုပ်တို့မွေးတဲ့သားလေးနဲ့ ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီ ကိုစိန်ဘွင့်ရေ”

“အမေရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်တယ်ဆိုတတ်ခြားမိဘတွေအတွက် မထူးခြားတဲ့အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်၊ အခုအတွက်တော့ ထိပေါက်တာထက်တောင် အို နိဗ္ဗာန်ရောက်တာထက်တော့ တန်ဖိုးကြီးပါတယ် သားရယ်၊ တောကတက်လာတဲ့ စာမတတ်ပေမယ့် တောသူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် သားတစ်ယောက်ကို ဆယ်တန်းအောင်အထိ အောင်မြင်အောင်မွေးလာနိုင်တာ အမေအစွမ်းအကုန်ပဲသား”

အမေ့အစွမ်းအကုန်ပဲ၊ အမေ့ဂုဏ်ယူတယ်၊ အမေ့ဂုဏ်ယူတယ်၊ ကြိုးစားတဲ့ ငါ့သားလေးကိုလည်း အမေ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်"

"ဂုဏ်ယူပါအမေ အမေ့ဂုဏ်ယူပါ၊ သားလည်း အမေ့လို အမေ့ရဲ့မေတ္တာကြောင့် ဒီလိုအခြေအနေရောက်ရတာပါ အမေ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အမေ့ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် သားဆက်ကြိုးစားပါမယ် အမေရယ်"

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် အမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက ပို၍ ဆိုးဝါးလာခဲ့ပါသည်။

အမေသည် ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်သည်အတွက် စိတ်ချ လက်ချဖြစ်သွားပုံရသည်။ စိတ်ကိုလည်း လျှော့ပစ်လိုက်ပုံရပါသည်။

အမေအိပ်ရာထဲ လဲသွားသည်။

အမေ့ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါကပိုဆိုးလာသည်။

ဆရာဝန်က အမေ့အတွက် နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

အမေသည် သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်ဖြင့် ကယောင်ကတမ်း တွေ့ပြောလာသည်။

"ကိုစိန်ဘွင့်၊ ကျွန်မတို့သားလေး ဆယ်တန်းအောင်ပြီတော့၊ ဝမ်းမသာဘူးလား"

ကွယ်လွန်သူအဖေကို တမ်းတသည့်စကားများ။

"ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက ရေတွင်းမှာ ရေသွားခပ်တုန်းကလေး ကိုရင်သာဆန်းရယ် ကျုပ်တို့ကို မြေအသေကောင်ကြီးနဲ့ လိုက်တို့တာကော၊ ဆရာတော်ကြီးမြင်လို့ ကိုရင်သာဆန်းကို ခေါ်ရိုက်တာ၊ နင်မှတ်မိသေးလား၊ ပုံတုတ်၊ ပုံတုတ် ပုံတုတ် နင်ဘယ်ရောက်နေသလဲ သူငယ်ချင်း"

ငယ်စဉ်ကရွာတွင်နေခဲ့ရပုံများကိုလည်း သတိပြန်ရတယ်ထင်ပါ သည်။

"အဘ ဘုရားပွဲကျ ကျုပ်ကို မျက်နှာချေဝယ်ပေးတော့ အမေ သယ်ထဲကိုထမင်းသွားပို့ရင် ကျွန်မလည်းလိုက်မယ်၊ ကျွန်မကိုအိမ်မှာ မထားခဲ့နဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းပျင်းတယ်"

ကွယ်လွန်သူမိဘများကို တမ်းတသည့်စကားများပင်ဖြစ်ပါ သိမ့်မည်။

ဪ... အမေရယ် ...

"အမေ သတိထားပါ အမေ၊ ဆေးလေးသောက်လိုက်ဦးနော်"

ကျွန်တော်က ဆေးတိုက်သော်လည်း အမေမသောက်နိုင်တော့၊ အမေသည် ဆေးသောက်ရလောက်အောင် သတိမကောင်း တော့ပါ။

အမေ့ရင်ပတ်ထဲမှ တစ်နှုတ်အသံများ မြည်နေသည်။ ယန္တရား တစ်ခုလည်ပတ်သလိုအသံများကို မပြတ်ကြားနေရသည်။

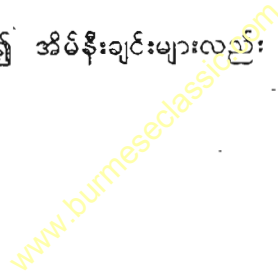
"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မပေးဘူး... မပေးဘူး၊ နန္ဒက ကျွန်မမွေးထားတဲ့သား၊ ကျွန်မသားအရင်း၊ အို သားလေးကို ခေါ်မသွား ကြနဲ့၊ ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ"

"အမေ ... အမေ သားအမေအနားမှာရှိပါတယ် အမေရယ်၊ အမေ နားထောင်နော်၊ သား ဘုရားစာဖတ်ပြမယ်"

ကျွန်တော်က ဘုရားစာများကိုဖတ်ပြတော့ အမေငြိမ်သက်သွား သည်။ အာရုံပြုနေတာလား၊ သတိလစ်နေတာလား မသိနိုင်ပါ။

အမေ့အနားတွင် ဒေါ်လေးမတင်မြတစ်လှည့်၊ မူရာတစ်လှည့် သာစောင့်ပေးကြပါသည်။

အမေ့အခြေအနေမကောင်းတော့၍ အိမ်နီးချင်းများလည်း ဘုရားဘေးမှာ မပြတ်ရှိနေကြပါသည်။

၅၆ * ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော့်မိမိညီနောင်တွေ အမေသည် မျက်လုံးတစ်ချက်ဖွင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အမေအကြည့်က အိမ်တံခါးဝဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“အို ... ကိုစိန်ဘွင့်၊ ကျွန်မကို လာခေါ်တာလား”

“သတိထားပါ အမေ”

“ဟိုမှာ မင်းအဖေ အမေကိုလာခေါ်နေပြီ သား၊ လှေကားရင်းမှာ ရပ်နေတယ်၊ လာပါပြီ ကိုစိန်ဘွင့်ရယ် ကျွန်မလာပါပြီ သား အမေသွားတော့ မယ်နော်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေရစ်”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာပင် အမေ အသက်ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။ သားကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပြီလား အမေရယ် ...

(၉)

အမေအသုဘကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် အိမ်၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ တိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်စွာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

အမေဖွင့်ခဲ့သည့်အိမ်ဆိုင်လေးနှင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။

အမေအိမ်ဆိုင်လေးမှာ စဖွင့်စဉ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးများသာ တင်၍ ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အမေအစုအဆောင်းကောင်း၍ ယခုအခါ စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်လို ပစ္စည်းမျိုးစုံရနိုင်နေပါပြီ။ အမေဆိုင်မှာ မီးဖိုချောင်သုံး ဆား၊ နန္ဒင်းမှုန့်၊ ငါးပိ၊ ငံပြာရည်ကအစ ရနိုင်သလို ဖယောင်းတိုင်း အမွှေးတိုင်း၊ မီးခြစ်ကဲ့သို့ အိမ်အသုံး အဆောင်များလည်း ရနိုင်သည်။ ဘောပင်၊ ဗလာစာအုပ်တို့လို ကျောင်းသုံးစာရေးကိရိယာများလည်း ရှိသည်။ မုန့်ပဲသားရေစာများလည်း တင်ထားပါ၏။

အမေဖွင့်ခဲ့သည့်ဆိုင်ကလေးဖြင့် ဈေးဆက်ရောင်းရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော် မကြောင့်မကျစားနိုင်ပါသည်။ လတ်တလောတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို မပြတ်အောင်ဖြည့်ဆည်းနိုင် အိမ်ဆိုင်လေးကို ဆက်ဖွင့်ထားခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်မှရသည့်ဝင်ငွေမှာလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ပိုပိုလျှံလျှံရှိနေခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ဈေးရောင်းရတာ ကျွန်တော်မပျော်ပါ။

ဆီငါးကျပ်သား၊ တစ်ဆယ်သား၊ ချင်တွယ်ပြီးထည့်ပေးရတာ၊ ဆားကို ငါးဆယ်တန်၊ တစ်ရာတန်အထုပ်ကလေးတွေ ခွဲထုတ်ရတာ၊ အချဉ်ပေါင်းထုပ်လာဝယ်တဲ့ကလေးကို အချဉ်ပေါင်းထုပ်ပြုတ်ပေးရတာ တွေဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ရှိသောအလုပ်တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်ပါသည်။ သို့သော် အမေ မျိုးစေ့ချခဲ့သည့်ဆိုင်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင် မရှိမဖြစ်သည့် အနေအထားမှာရှိနေ၍ ဖြုတ်ပစ်လို့လည်း မရသေးချေ။

ဆိုင်ကိုဖြုတ်ပစ်လိုက်လျှင်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဝင်ငွေ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်သည် စိတ်မပါလှဘဲနှင့် ဈေးရောင်းရင်း အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးပစ်နေမိတော့သည်။

ကျွန်တော့်အနာဂတ်မှာ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဝေဝါးနေခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ အမေမရှိတော့သောအချိန်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ နေသားမကျဖြစ်နေခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ၏။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်တွေ တင်ရမယ့်အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော်သည် အဝေးသင်ဖြင့်ပင် ဥပဒေဘာသာရပ်ကို ဝင်ခွင့်တင်လိုက်သည်။

မူရာသည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ အဝေးသင်ပဲဆက်တက် ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်ရော မူရာရော တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုခု ကိုသွားတက်ဖို့ အခြေအနေမပေးခဲ့ပါ။

အလုပ်အကိုင်အထူးအထွေမရှိပဲ အချိန်တွေကုန်လွန်လာသည့် အခါ ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲ၌ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းနှင့် ပတ်သက် သောအတွေးများ ဝင်လာရပါသည်။

နာမည်ပင်သိခွင့်မရခဲ့သော ကျွန်တော့်မိဘများ၊ ကျွန်တော်... အတူမွေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အမြွှာညီအစ်ကို၊ ကျွန်တော့်အမြွှာကို လာခေါ် သွားတဲ့ အဘိုးအဘွားဆိုသူများ၊ ထိုအဘိုးအဘွားများသည် အဖေဘက် ထလာ၊ အမေဘက်ကလား။ အခုအချိန်မှာ သူတို့ဘယ်မှာနေကြသလဲ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သူတို့ဘက်က စုံစမ်းကြသေးသလား။ ကျွန်တော့် တို့ မေ့ထားလိုက်ပြီလား၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများဖြင့် မွန်းကျပ် ချပ်ထွေးနေခဲ့သည်။

အထီးကျန်သည့်ဘဝဝယ် သူတို့သတင်းကို စုံစမ်းကြည့်ချင်စိတ် တော့ ပေါ်လာရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် လမ်းစပျောက်နေပါသည်။

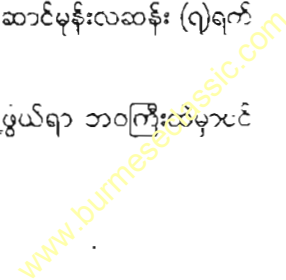
အမေပြောပြခဲ့သည့်ဇာတ်ကြောင်းထဲတွင်ပါဝင်သည့် ရွာက သားပွားဆရာမကြီး နော်သံထူးဆိုသူကို စုံစမ်းကြည့်လျှင်ကော။ နော်သံထူး ဆိုတာ ထိုစဉ်က ဘယ်အသက်အရွယ်ရှိပြီး ယခုအချိန်မှာ အသက်ရှင်လျက် မှီသေးလား၊ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ မသေချာလှပါ။ ရှိလျှင်ကော နော်သံထူးဆိုသူသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်များကို မှတ်မိပါဦးမည်လား။ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးသားချင်းများရဲ့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေပေးနိုင်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ အမေတို့နေခဲ့တဲ့ရွာကလေးကို ရောက်အောင်သွားဖို့ပင် ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲရှိနေပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မရေမရာလမ်းစပျောက်နေသည့် အတူတူ ကျွန်တော့်ဘဝအမှန်ကို တူးဆွဖို့စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါသည်။

သည်လိုနှင့် အချိန်တစ်နှစ်မှာ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်အသက်သည်လည်း ပြီးခဲ့သည့်တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၇)ရက် နေ့တွင် ၁၈နှစ်ပြည့်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ပုံမှန်လည်ပတ်နေသော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဘဝကြီးထဲမှာပင် ကျွန်တော် စီးမျောလိုက်ပါခဲ့ရသည်။

၆၀ * ဆောင်းလှလင်

သို့သော် -

ကံကြမ္မာဆိုသည်ကား ကြိုတင်မမြင်ရသော အရာပါတကား။

တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက် အပြောင်းအလဲမရှိသော ပုံမှန်ဘဝကို ငြီးငွေ့နေသည့်ကျွန်တော့်အတွက် ကံကြမ္မာက ပံ့ပိုးပေးလိုက်သည်လား။ ကျိစယ်လှောင်ပြောင်လိုက်သည်လား မဆိုနိုင်။

မထင်မှတ်သောအဖြစ်တစ်ခုကြောင့် -

ကျွန်တော့်ဘဝသည် ရေသေလိုတည်ငြိမ်နေရာမှ ...

လှုပ်ရှားရုန်းကန် ပြောင်းဆန်အောင်ရှုပ်ထွေးသည့် လောက အသစ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲအောင်ဖန်တီးလိုက်သည့် အဖြစ် အပျက်ကား -

(၁၀)

ချမ်းအေးသောဆောင်းရာသီဖြစ်၍ အိပ်ရာထဲကွေးလို့ကောင်း သောကာလမျိုးဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ချိုက်ရွာအိပ်မောကျနေချိန်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်သံ၊ အော်သံ ကြောင့် ကျွန်တော်လန့်နိုးလာသည်။

“နန္ဒ နန္ဒ ကယ်ပါဦး ... ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

မူရာအသံပါလား။

ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

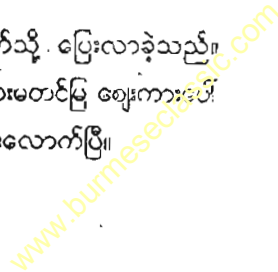
တစ်ဖက်အိမ်မှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အသံများကို ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဖယ်စမ်း ခွေးကြီး၊ လူယုတ်မာကြီး၊ အမလေး ... အမေရေ၊ နန္ဒရေ ... လာပါဦး”

မူရာအော်သံများကြောင့် အခြေအနေကို ကျွန်တော်သဘော သိက်လိုက်ပါသည်။

အိမ်တံခါးကိုပြေးဖွင့်ပြီး မူရာတို့အိမ်ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

ပြင်မှာ ရောင်နီပျို့နေပါပြီ။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် ဒေါ်လေးမတင်မြ ဈေးကားပဲ၊ ဇောက်နေလောက်ပါပြီ။ ဈေးကားပင် ထွက်ခွာသွားလောက်ပြီ။

ဒေါ်လေးမတင်မြကို ဈေးကားဆီလိုက်ပို့သော ကိုအေးကြီးလည်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့။

အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်လိုက်သည့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက သွက်လက်စွာပြေးသွားလိုက်ရာ မူရာတို့အိမ်ဘက်ကို ချက်ချင်းပင်ရောက် သွားပါတော့၏။

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်နှင့် မူရာအိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာသော အချိန်မှာ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“အမလေး... နန္ဒ၊ နန္ဒ၊ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် မူရာက ပြေးလာလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အနားရောက်မှ မူရာသည် ပခုံးဆီမှပြုကျနေသော အင်္ကျီစကိုလက်ဖြင့်ပြန်တင်ပြီး ဖိထားလိုက်သည်။

မူရာတစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ ငိုရှိုက်နေပါသည်။

“မူရာ... နင်ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ကို...”

“ဦးလေးအေး... ဦးလေးအေး... ငါ့အခန်းထဲဝင်လာပြီး ငါ့ကို...”

“ဟာ...”

ဘယ်တုန်းကမျှ မငိုခဲ့ဖူးသောမူရာ၊ ဝမ်းပန်းတနည်းငိုရှိုက်နေ ရှာပါသည်။

“နင်... နင်... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမျှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမျှတော့မဖြစ်ပါဘူး နန္ဒရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရှက်တယ်၊ ငါ့ရှက်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်တို့စကားပြောနေစဉ် ဦးအေးကြီးအိမ်ထဲက ထွက်လာ ပါသည်။

အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာ၊ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်လို့။

ကိုအေးကြီးကိုအမြင်တွင် ကျွန်တော့်ဒေါသများ အထွတ်အထိပ် သို့ ရောက်သွားရတော့၏။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့လူပါလား ဟင်”

“ဘာလဲကွ၊ ငါက လိမ်းဆေးရှာဖို့ မူရာအခန်းထဲ ဝင်တာပါ။ နုရာက အထင်မှားနေတာပါကွ၊ လာ လာ မူရာ သမီး၊ မောင်နန္ဒလာည်း ပြန်ပါကွယ်၊ ဘာမျှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလိမ်းဆေးရှာတာလဲ၊ တဏှာရှူးကြီး၊ ခွေးကြီး၊ တံခါး ချက်ထိုးထားတာကို ဖွင့်ပြီးဝင်တာ ဆေးရှာတာလား၊ ကျွန်မခြင်ထောင်ထဲ ဝင်လာတာ ဆေးရှာတာလား၊ အို... နန္ဒရယ်... ငါ... ငါ သတိရှိလို့သာ ပေါ့၊ ရှက်လိုက်တာ ရှက်လိုက်တာ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ သမီးရယ်၊ မဟုတ်တာ၊ လာ လာ သမီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်”

“ဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ၊ ရှင်လိုလူရှိတဲ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မျှ မဝင်ဘူး ခုမှ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်မနေနဲ့”

“ဒီမယ် ကိုအေးကြီး၊ ခင်ဗျားထွက်သွားစမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး ထွက်သွား”

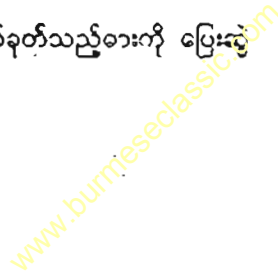
“အောင်မယ် မင်းကဘာလဲ၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါ့အိမ်ထဲလာပြီး ရာရာစစ၊ ငါ့သမီး ငါဆုံးမနေတာ၊ မင်းက ကြားမဝင်စမ်းနဲ့၊ ပြန်စမ်း နန္ဒ”

“မအေပေးကြီး”

ကျွန်တော့်ဒေါသကို တားလို့မရတော့ပါ။

ခြံစည်းရိုးတွင်ထောင်ထားသော မြက်ခုတ်သည်ခားကို ပြေးဆွဲ လိုက်သည်။

“တဏှာရှူးကြီး၊ သေပေတော့”

ကိုအေးကြီးဆီပြေးသွားကာ ဓားဖြင့်တွက်လိုက်သည်။

“အား... ”

ကိုအေးကြီးထံမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံထွက်လာသည်။

အားမရသေးဘဲ နောက်တစ်ချက်ထပ်တွက်လိုက်သည်။

ကိုအေးကြီး လဲကျသွားသည်။

ကိုအေးကြီးကိုယ်မှထွက်လာသောသွေးများက ကျွန်တော့်အဖို့ တွင် ရွှံ့စိုသွားလေသည်။

“လာကြပါဦး၊ နန္ဒကျုပ်ကို သတ်နေပါတယ်၊ ကယ်ကြပါဦး”

ကိုအေးကြီးက ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်လေသည်။

“နန္ဒ၊ နန္ဒ၊ တော်တော့၊ လွန်မယ်”

မူရာက ကျွန်တော့်ကို ဝင်ဆွဲလိုက်သည်။

ဓားမှသွေးများက ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ဆီ စီးကျလာသလို

ကျွန်တော်က ဓားကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုအေးကြီးသည် ခိုက်ကိုလက်ဖြင့်ဖိရင်း မြက်ခင်းပေါ်၌ ငြိမ်သက် သွားလေပြီ။

“နန္ဒ၊ သူ... သူ သေသွားပြီထင်တယ်၊ အမလေး... ”

ပြေကြီးပေါ်၌လည်း ကိုအေးကြီးကိုယ်မှထွက်သော သွေးများဖြင့် စိုစွဲသွားလေသည်။

ထိုစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များမှ လျှပ်စစ်မီးများဖွင့်လိုက်ကာ လူတချို့ပြေးလာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကိုအေးကြီးအော်သံကြောင့် နီးလာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“နန္ဒ၊ နင်ပြေးတော့... ပြေးတော့၊ ပြေးတော့... နန္ဒ၊ ငါကြည့်ရှုင်းလိုက်မယ်၊ သွား၊ သွား နင့်ကို ပမ်းကြလိမ့်မယ်၊ နင်ပြေးသိ တော့ နန္ဒရယ်”

ကျွန်တော်သက်ဝင်လာကာ လူတွေအနား ရောက်မလာခင် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

အိမ်ထဲအရောက်တွင် သွေးများပေစွန်းနေသော အင်္ကျီကိုခွဲတီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ တန်းပေါ်မှလွှားထားသော တီရုပ်ကိုအမြန်ဝင် လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲကို အလွယ်တကူတွေ့သော အဝတ် အစားနှစ်စုံသုံးစုံကိုထည့် ဆိုင်ထဲက ငွေသေတ္တာထဲက ဖိုက်ဆံများကိုလည်း အိတ်ထဲသို့ပင် သွန်ထည့်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်မှ မှတ်ပုံတင်ကိုသတိရကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ဝီရိထံမှထုတ်ယူလိုက်သည်။

မူရာတို့အိမ်မက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လူများရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ် သည်ကို မှောင်ရီဝိုးတဝါးတွင် မြင်လိုက်ရ၏။

အိမ်တံခါးကိုပြန်ပိတ်ဖို့အချိန်မရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် မူရာတို့အိမ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ခြမ်း ခြေသည် မကျော်၍ အပြင်ကိုခုန်ချလိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်ခြေချမိသည်နှင့် အသားကုန်ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏ သည်။

အပိုင်း (၂)

(၁)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင် ကျွန်တော် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်နေပါပြီ။

အိမ်ကထွက်ပြေးလာပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒီဇင်ဘာလမို့ နင်းများပိန်းပိတ် ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်ရိုပိုးဝါးရိုနေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဘယ်ကို ဆက်ပြေးရမလဲ စဉ်းစားရပါသည်။

ရန်ကုန်ဘက်ကို ပြေးမလား။ မန္တလေးဘက်ကို ပြေးမလား။

ရန်ကုန်သည် ကျယ်ပြန့်သော်လည်း ပုန်းရှောင်စရာနည်းပါးသော ဒေသဖြစ်သည်။ မန္တလေးရှိသော မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း နယ်မြေသည်သာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ခွဲဖြာသွားရောက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး ရှိသောဒေသ မျိုးဖြစ်ပါသည်။ နယ်မြေချင်းထိစပ်နေသော အခြားနိုင်ငံများအထိပင် သွားလိုက်ကသွားနိုင်သည်။

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း မန္တလေးကိုရောက်ပြီးခါမှ ဘယ်ကို ဆက်သွားရမည်၊ ဘာလုပ်ရမည်ကို ထပ်ပြီးဆုံးဖြတ်တော့မည်ဟု စဉ်းစား မိသောကျွန်တော်သည် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် အရောက်တွင် မန္တလေး ဘက်သို့ရှေးရှုသောအခြမ်းဘက်သို့သွားရပ်ပြီး တစ်ဖက်မှလာမည့် ကားကြိုကို စောင့်နေလိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်တွင် ခရီးသည်တင်မှန်လိုက်ကားကြီးများ ဥဒဟို
ပြေးနေသော်လည်း ထိုကားများကိုစီးရန် ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါ။

ကျန်ကားတစ်စီး မောင်းလာသည်ကိုအတွေ့တွင် ကျွန်တော်က
လမ်းမပေါ်တက်ရပ်ကာ လက်တားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အရေးကြီးလို့ပါဗျာ၊ မန္တလေးအထိ လိုက်ပါရစေ”

“ပါစင်ဂျာကားတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ ညီလေးရ”

ဒရိုင်ဘာက ကားရှေ့ခန်းတံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်လာပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ကားကမှ ရပ်မပေးလို့ပါ”

“ငါတို့ကားက ကုန်တွေအပြည့်ပဲ၊ မင်းလိုက်ချင် ကုန်တွေပေါ်က
လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ မတင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် နောက်ကနေ ကျော်တက်ကွာ”

ကားအမိုးနီးပါးတင်ထားသော ကုန်တွေအပေါ်အထိ ကျော်လွှား
တက်ကာ ကျွန်တော်စီးခဲ့ရပါသည်။

ဤကားဖြင့် မန္တလေးအထိ တကယ်လိုက်ပါရန် ကျွန်တော် မရည်
ရွယ်ပါ။ ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် လူသတ်ဝရမ်းပြေးဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်
သားကို အဝေးပြေးလမ်းမတစ်လျှောက်မြို့များမှ ရဲစခန်းများဆီ အကြောင်း
ကြားထားပြီး ဖြစ်နိုင်သည်။

ပျဉ်းမနားမြို့မဝင်မီ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာတို့ကားကိုရပ်ပြီး
အပေါ်အပါးသွားကြသည်။

“ဟိုကောင်လေး အပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေပြီ ထင်တယ်”

စပယ်ယာက ကားနောက်ခန်းကိုဖော်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့်
စသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က ကားပေါ်မှတိတ်တဆိတ်တွယ်ဆင်းကာ သူတို့ မခို
ဆည့်ဘက်ခြမ်းမှ ပြေးပေါ်သို့အသာအယာခုန်ချလိုက်သည်။ လမ်းမ၏
အမ်းကခြမ်းဆီသို့အပြန်ပြေးသွားပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုကွယ်၍ ပုန်းနေ
လိုက်သည်။

အပေါ်အပါးသွားပြီးနောက် ကားကိုဆက်မောင်းသွားကြသည်။
ခိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာသည် ကျွန်တော်ကားနောက်ခန်း ကုန်တွေပေါ်မှာ
လာတယ်လို့ပဲ ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကားတစ်စီးတည်းကို ခရီးအစအဆုံးစီးလို့ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်
ကိုအလွယ်တကူ မိသွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ ကားမပေးဘဲ တိတ်တိတ်
ဆင်းကျန်နေခဲ့ရသည့်အတွက် ဒရိုင်ဘာကိုအားနာမိသော်လည်း မတတ်
နိုင်တော့ပါ။

အချိန်ကလည်း မနက်မိုးစင်စင်လင်းနေပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ကျန်ကားတစ်စီး
ကိုတားကာ ပထမကားတုန်းကလိုပင် တောင်းပန်ပြီးတက်စီးခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ထိုကားက အရင်ကားလို ကုန်တွေပြည့်သိပ်မနေ။ ကားနောက်ခန်း
တွင် စပယ်ယာနှင့်အတူတူ ချောင်ချီစွာလိုက်လို့ရသည်။ စပယ်ယာက
တစ်လမ်းလုံး အိပ်ရင်းပါလား၏။

မိတ္တီလာအရောက် ကားရပ်မှ စပယ်ယာနီးလာကာ ကျွန်တော်ကို
မေးလိုက်သည်။

“ညီလေးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော် မူဆယ်ကိုတက်မလို့ အစ်ကို၊ အဲဒီဘက်မှာ အလုပ်
ပေါတယ်ဆိုလို့ သွားလုပ်မလို့”

ကျွန်တော်က ကြားဖူးနားဝရှိတာကို ကြိုစဉ်းစားထားသည်ဟု
ပြောချလိုက်၏။

“အရင်မရောက်ဖူးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ဒါဆို ငါတို့ကားနဲ့ တောက်လျှောက်လိုက်လာခဲ့ မှုဆယ်ကားစိတ်မှာ မင်းကိုချပေးခဲ့မယ်”

ဒဂိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာက ကျွန်တော်စကားကို ယုံကြည်ပုံရသည်။ ဘာမျှလည်း သံသယဝင်ပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်တော်ပြောသလို အလုပ်လုပ်နည်းနပ်စပ်ကို တက်သွားကြတဲ့လူငယ်တချို့ကို သူတို့တွေ့ဖူးနေကျဖြစ်ပုံ ရာသည်။

မိတ္တီလာမှာထမင်းစားတော့ ကျွန်တော်က သူတို့အတွက်မိရင်းပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော် ကားခပေးဖို့မေးတော့ ကားခသီးသန့်မယူပါ။ သဘောကောင်းသူများနှင့်တွေ့လို့ တော်ပါသေး၏။

သည်လိုနှင့် နေ့လယ်သုံးနာရီလောက်တွင် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်လာလေသည်။

မန္တလေးအရောက်တွင် ကားသမားများက ကျွန်တော်ကို လမ်းဆုံတစ်ခုမှာ ချထားပေးခဲ့၏။

“ဟောဟိုမှာ ကားလေးတွေတွေ့လား။ အကုန် မြောက်ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်ကိုတက်တဲ့ ကားတွေချည်းပဲ၊ မေးပြီးခရီးဆက်ပေတော့ အစ်ကိုတို့ကတော့ ပွဲရုံအထိပစ္စည်းတွေသွားချရမှာမို့လို့ သွားတော့မယ်နော်”

ကားဂိတ်ကို ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းရှိမြို့အသီးသီးကိုသွားမည်ကားများက ကျွန်တော်ကို အလှအယက်ခေါ်နေကြသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုခရီးဆက်ရမယ်ဆိုတာ မသေချာသေးပါ။ ကျွန်တော်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလားမုန်းလည်း

ကျွန်တော်မသိ။ ရေလည်း ရေမကြည့်ရသေး။ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိရပါဦးမည်။

ကျွန်တော်က ကားဂိတ်မှာပင် မယောင်မလည် ရပ်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝယ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ဆီသို့ တည်တည်လျှောက်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ အသားများ မျက်နှာမို့အစ်အစ်၊ မျက်လုံးမှေးမှေး။ ရှမ်းလိုလို တရုတ်လိုလိုလူ။ အနားအရောက်တွင် သူက မေးလိုက်၏။

“ကိုအောင်မောင်းနဲ့ တွေ့ပြီးပလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော်က သံယောင်လိုက်ပြီး ဟုတ်ကဲ့လိုက်ခြင်း

“မင်းဦးလေးကိုအောင်မောင်း မင်းကိုစောင့်နေတာ နှစ်ရက်သုံး ဒီနေ့မှ ပြန်ရောက်တာလား။ ဘာနဲ့လာတာလဲ၊ လေယာဉ်နဲ့လား”

“ကားနဲ့ပါ”

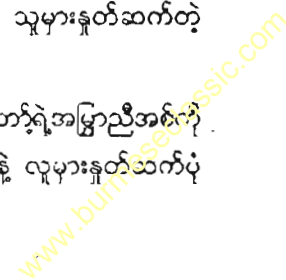
“ဟင် ... လေယာဉ်မရလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကိုအောင်မောင်း

ဟင်နဲ့သားပဲ၊ ဒါဖြင့် မင်းဦးလေးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေ၊ သူမန္တလေးမှာ တောပဲ၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်ဆိုတာတော့ ငါလည်း မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်”

သူက စကားပြောပြီး ကွမ်းယာဆိုင်ဆီ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကို လူများနှုတ်ဆက်တာ သေချာပါသည်။ စကားပြောသည်အထိ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ သံသယမဝင်ဘဲ သူများနှုတ်ဆက်တဲ့အတိုင်း ထင်သွားတာ သိသာပါသည်။

ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူနဲ့မှားတာလဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့အမြှာညီအစ်ကို ဒီမန္တလေးမှာရှိနေသလား။ သံသယကင်းကင်းနဲ့ လူများနှုတ်ဆက်ပုံ

၇၂ * ဆောင်းလှလင်

ကိုထောက်လှိုင် သူ့မှားနှုတ်ဆက်တဲ့လူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတော်ပင် ရုပ်ချင်းတူလို့ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ ကွဲကွာနေတဲ့ ကျွန်တော်အမြှာညီအစ်ကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ။

အလို... ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်အမြှာညီအစ်ကိုနဲ့ မဝေးလှတဲ့ နေရာကိုရောက်လာပါပြီကော။

သူက ကျွန်တော့်ကို နာမည်တော့ ခေါ်မသွားပါချေ။ ကျွန်တော် နဲ့တူတဲ့လူရဲ့နာမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိခွင့်မရလိုက်။

ကိုအောင်မောင်းဆိုတာကရော ဘယ်သူလဲ။ ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော်နဲ့တူတဲ့လူကို ဘာကြောင့်မနှုတ်လေးကနေ စောင့်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တူတဲ့လူကရော ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဟိုလူက ကိုအောင်မောင်းဆိုသူကို "မင်းဦးလေး ကိုအောင်မောင်း" ဟု သုံးသွားပုံထောက်တော့ ကိုအောင်မောင်းဆိုသူမှာ ကျွန်တော်နှင့် လူမှားသူ၏ "ဦးလေးတော်သူ" ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်က နေရာမှာ ကြောင်ရပ်ရင်း တွေးနေမိ၏။

ကားဂိတ်ကလူတချို့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြတာကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ရိုးရိုးကြည့်တာလား။ သံသယနဲ့ကြည့်တာလား။ အသိအကျွမ်းအနေနဲ့ကြည့်တာလား။ ထိုလူတွေထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် လူမှားခံရတဲ့လူရဲ့အသိမိတ်ဆွေတွေ ပါကောင်းပါနေနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ကို လာနှုတ်ဆက်၊ လာမေးမြန်းနေပါလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အပြောရ အဖြေရ ခက်ကုန်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာဆက်မနေသင့်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ကားဂိတ်ရှေ့မှ လှည့်အထွက်တွင် လမ်းတစ်ဖက်၌ ရပ်နေသော ရဲတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတာ သတိထားလိုက်မိ ပြန်သည်။ ဘုရား ဘုရား။ တောင်ငူရဲစခန်းက ငါ့ဓာတ်ပုံတွေကိုများ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ဖြန့်လိုက်ပြီလား။

ကျွန်တော်က စိတ်မလုံစွာဖြင့် ရဲနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်သို့လှည့် လှည့်သွားမိပြန်သည်။

လမ်းဘေးစတိုးဆိုင်တင် ဆိုင်တွင် အများအပြားချိတ်ဆွဲထားသော နှာခေါင်းစည်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ Maskတစ်ခုသည် မျက်နှာကို နှာခေါင်းစည်းဖုံးကွယ်သွားစေပါသည်။

မန္တလေးတွင် ဆိုင်ကယ်စီးသူအတော်များများ ဖုန်ကာကွယ် နေဖြင့် Maskတပ်ပြီး စီးနင်းနေတာကိုလည်း တွေ့မြင်နေရ၏။

နှာခေါင်းစည်းမျက်နှာဖုံးကိုမြင်လိုက်၍ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က စတိုးဆိုင်မှာ Maskတစ်ခုကို ဝယ်လိုက်သည်။

ပြီး Maskနှာခေါင်းစည်းမျက်နှာဖုံးကို မျက်နှာမှာ စွပ်လိုက်၏။

စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်လုံခြုံသွားသလို ခံစားရပါသည်။

ကျွန်တော်က အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အအေးတစ်လုံး မှာလိုက်သည်။

လာချပေးသောအအေးကို ကျွန်တော် မသောက်ဖြစ်သေးပါ။

မသောက်လိုက်လျှင် တပ်ထားသော Mask နှာခေါင်းစည်း မျက်နှာဖုံး

ကိုလျှော့ချမည်ကိုဝန်လေး၍ မသောက်ဖြစ်သေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုသာ ဦးနှောက်ခြောက်

ခြောက်ဖြင့်တွေးနေမိ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ပရုံးကို အေးစက်သောလက်တစ်ဖက်ဖြင့်

ဆတ်ဆတ် အပုတ်ခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"မင်း ဘယ်လိုရုပ်မျက်ထားထား ငါမှတ်မိပါတယ်ကွ"

သူက သူပြောလိုရာကို ဆက်ပြောနေပြန်ပါသည်။ သူ့အပြောက ကျွန်တော်ကို မိုးမြင့်ဟိန်းဟု ခေတိအကျယူဆကာ ပြောနေပုံမျိုးဖြစ်နေ၏။

“ခင်ဗျား လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်တော်မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ပါဘူး။”

“ကျွတ်”

သူက စိတ်ပျက်ဟန် စုတ်သပ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုအကြောင်ရိုက်ဖို့အချိန်မဟုတ်ဘူး မိုးမြင့်ဟိန်း၊ ဟိုမှာ ငါတို့အားလုံးက မျှော်နေကြတယ်၊ မင်းအချိန်မီ ရောက်မလာမှာကို မြင်နေကြတယ်၊ မင်းအခွဲတိုက်တတ်ပုံတွေကို အားလုံးက သိထားကြတော့ ပြန်တာလည်း မလွန်လွန်းဘူးလေ၊ အခုလည်း ဘာစတန်ထွင်ပြန်တာလဲ မိုးမြင့်ဟိန်း၊ မင်းက မင်းမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ ဖြစ်ဦးမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဦးလေး နယ် အကြောင်မရိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ငါ့တူရယ်”

“ကိုယ့်ဦးလေးကိုယ်” တဲ့။

စောစောက လူမှားနှုတ်ဆက်တဲ့လူက “မင်းဦးလေး ခိုအောင်မောင်း” ဟု သုံးနှုန်းသွားတာကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိသည်။ ခိုအောင်မောင်းဆိုသူ ဖြစ်နေလေမလား။

“ခင်ဗျား ကိုအောင်မောင်းလား”

“ဘာကွ မိုးမြင့်ဟိန်း၊ မင်းကများ ငါ့ကို ခင်ဗျားလေး ဘာလေးနဲ့ ခင် ဘယ်တုန်းက ဒီလိုပြောဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်ပြောဖူးမလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား ခင်မိမိ မတွေ့ဖူးတာပဲ၊ ကဲပါ ခင်ဗျားဟာ ကိုအောင်မောင်းဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်ဟုတ် ခဏထိုင်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်”

ကျွန်တော်က ထိုင်လက်စခုံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း သူ့ကိုပါ မြင်နိုင်လိုက်ရသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို စိတ်မရှည်သည့်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရင်း မင်းထိုင်

ထိုင်၏။

(၂)

ကျွန်တော်ကို မချီမချဉ်မျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံးကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကို ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထ၍ ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးမြင့်ဟိန်း၊ သုံးရက်လုံးလုံး မင်းဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်ကို ဝင်နေတာလဲ၊ ငါမင်းကို မန္တလေးကနေ စောင့်နေတာ အခုဆို လေးညရှိသွားပြီ မိုးမြင့်ဟိန်း”

ကျွန်တော်က နှာခေါင်းစည်းကိုချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်သွားလျှင် သူ့လူမှားနေတာ သိသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော ကျွန်တော်အထင်မှာ မှားယွင်းသွားလေသည်။

သူ့အမူအရာက ဘယ်လိုမျှ ပြောင်းလဲမသွားပါ။

“ဒီနေ့ ဒီစင်ဘာလ(၄)ရက်နေ့၊ မင်းအဘိုးမွေးနေ့ရောက်ဖို့ (၅)ရက်ပဲ လိုတော့တယ်လေ၊ ဒါလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတာကို မင်းအေးအေးဆေးဆေး လုပ်နေတယ် မိုးမြင့်ဟိန်းရယ်၊ မင်းဟာ မင်းဦးလေးနစ်ယောက်ကို အခုထိ စိတ်ဒုက္ခပေးချင်တုန်းပဲနော်”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားထင်နေတဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်နာမည်က နန္ဒ”

“ဟေ့ကောင် မိုးမြင့်ဟိန်း၊ တော်စမ်းကွာ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားလူများနေတဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်းဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်တူပုံရတယ်၊ အခုနကပဲ ကားတစ်စီးမှာ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်၊ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ၊ ဘာနဲ့ပြန်လာလဲ၊ လေယာဉ်နဲ့လားတဲ့”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းဘာနဲ့ပြန်လာတာလဲ မိုးမြင့်ဟိန်း အဲဒါတောင် ငါမပေးရသေးဘူး၊ ငါက လဆန်းတစ်ရက်နေ့ ကတည်းက မင်းရောက်မယ်ဆိုပြီး လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားကြိုနေသေးတာလေ”

“ရှုပ်ကုန်ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ အခုနက လူများနှုတ်ဆက်တဲ့လူက အဲဒီလိုမေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ဦးလေးကိုအောင်မောင်း မန္တလေးမှာလာစောင်နေတယ်လို့ ပြောသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဟိုလူပြောတဲ့ ကိုအောင်မောင်း ဆိုတဲ့လူလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတာပါ ဦးအောင်မောင်းရယ်”

“မင်းတော်တော် အကြောင်ရိုက်တာပဲ မိုးမြင့်ဟိန်း”

“ဦးအောင်မောင်း ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မယုံသေးဘူးပေါ့လေ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို မိုးမြင့်ဟိန်းဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်တူပုံပဲ၊ ကံတူ ခင်ဗျားယုံအောင် ကျွန်တော်ဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြ ပါမယ်”

ကျွန်တော်က ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ကျွန်တော်မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြား ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နန္ဒဗျ၊ မယုံရင် ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဧည့် ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်ကတ်၊ ကျွန်တော့်အဖေနာမည်က ဦးစိန်ဘွင့်၊ ကျွန်တော့်မွေးသက္ကရာဇ်က ၁၃၅၁ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၇)ရက်”

ကတ်ပြားထဲမှာ အကုန်ပါတယ်၊ တွေ့လား၊ အဲဒီကတ်ပြားက တောင်ငူ လဝကရုံးက ထုတ်ပေးထားတဲ့ကတ်ပြား။ ယုံပြီလား”

ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်ကတ်ကို သေချာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းက ငါတို့ကိုလှည့်စားချင်လို့ ဒီကတ်ပြားကိုအတုလုပ် ထားတာမဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာအော်ရင်း ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်မိသည်။

“နေဦးကွ... နေဦး မင်းဟာမိုးမြင့်ဟိန်းဖြစ်လျက်နဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ပါဘူး နန္ဒပါလို့ ငြင်းနေမယ်ဆိုရင် အကျိုးယုတ်မှာက မင်းပဲ၊ ဟုတ် တယ် မင်းပဲအကျိုးယုတ်မှာပဲ အင်း”

ဦးအောင်မောင်းက တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် အတန်ကြာ တွေ့ဝေသွားလေသည်။

“အင်း ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုရှိလို့ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းဟာ တကယ်ပဲ မိုးမြင့်ဟိန်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ နန္ဒဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘုရားသခင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလို့ဒါလောက်တူနေရတာလဲ ဟင်”

သူက ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်သိမလဲဗျ”

တကယ်တော့ မိုးမြင့်ဟိန်းဆိုသူသည် ကွဲကွာနေသော ကျွန်တော့် အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဦးအောင်မောင်းကို ပြောပြလို့ မဖြစ်သေးပေ။ ဦးအောင်မောင်းဆိုသူဟာ ဘယ်လိုလူမုန်းမသိသေးဆဲ ဒါတွေကိုဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်သေးပါ။

“အင်း... မင်းဟာ တကယ်ပဲ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ပါဘူးနော်” ငါ့ကိုလှည့်စားနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားထင်တဲ့လူ ကျုပ်မဟုတ်ဘူးဆို ပြီးတာပဲ၊ ခင်ဗျားကို သက်သေလည်းပြပြီးပြီ၊ ယုံချင်ယုံမယုံချင်နေ၊ ပေး ကျုပ်မှတ်ပုံ တင်ပြန်ပေး”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲမှ ကျွန်တော်မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာနန္ဒပဲ၊ ခင်ဗျားထင်တဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား နဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘာမျှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြမဟုတ်လား၊ ကျုပ် သွားတော့ မယ်ဗျာ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေဦး၊ နန္ဒ၊ နေပါဦးကွာ”

ပြာပြာသလဲတားလိုက်သည့် ဦးအောင်မောင်းကို ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငါက ငါ့တူ ငါ့ကို အကြောင်ရိုက်နေတယ် ထင်လိုက်လို့ပါ၊ မင်းဟာ ငါ့တူမိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ စကားပြော ရင်းက ငါယုံသွားပါပြီ၊ မင်းဟာ နန္ဒပါ၊ ဒီတော့နန္ဒ ငါ မင်းကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်စေရဘူးကွာ၊ အဲ ... အဲ ... ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့တော့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ၊ ခဏနေနား ငါ ငါ့အစ်ကိုဆီဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းဘယ်မျှ ထမသွားနဲ့နော်”

သူက အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့ထသွားသည်။

ပြီးတော့ တစ်နေရာသို့ဖုန်းခေါ်ကာ အတန်ကြာ စကားပြောနေ၏။

စကားပြောရင်းမှ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခဏခဏလှည့်ကြည့် နေသည်။

ဖုန်းပြောအပြီးတွင် သူက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြန်လာ၏။

“နန္ဒ၊ မင်းဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တောင်ငူက ဇာတဲ့လူဆိုတာလည်း ငါယုံပါပြီ၊ မင်းကို ဘယ်ကိုဆက်သွားမှာလဲ နန္ဒ”

“ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော် အဲ ကျွန်တော် မူဆယ်ကို သွားမလို့ ဇာ ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်မလို့”

“ဟာ ... ဟန်ကျတာပဲ၊ မင်းမူဆယ်အထိ မသွားနဲ့ဦး နန္ဒ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲဗျ”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က “မူ” လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တိုအောင်မောင်းကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ သူတူဆိုသော ဦးမြင့်ဟိန်းသည် ကျွန်တော့်အမြှာအစ်ကိုဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်သာ ဦးလေးတစ်ယောက်လုံးက လူမှားလောက်အောင် တုနေတာပေါ့။

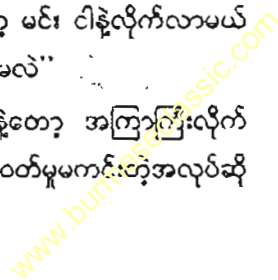
သည်တော့ သူခေါ်တဲ့နေရာလိုက်သွားလျှင် မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့ ဘဝ အစစ်အမှန်ကို သိရနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အမြှာညီအစ်ကို ဟုတ်မဟုတ်ကို လည်း အကဲခတ်နိုင်လိမ့်မည်။

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ မင်း မူဆယ်ကို အလုပ်သွားလုပ်မယ်ဆိုတာ ဟိုရောက်မှ အလုပ်ရှာရဦးမှာမဟုတ်လား နန္ဒ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရင်လည်း မင်း အကျိုးရှိစေရပါမယ်”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဟို ... အဲ ... ဒါတော့ ဟိုရောက်မှဖြောရင် ပိုကောင်းတယ် နန္ဒ၊ ဟိုမှာ ငါ့အစ်ကို ရှိသေးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ မင်း ငါနဲ့လိုက်လာမယ် ဆိုမှ ပြောနိုင်မှာလေ၊ ဒီတိုင်းဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ”

“ထားပါတော့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့တော့ အကြာကြီးလိုက် လောနိုင်ဘူး ကိုအောင်မောင်း၊ ပြီးတော့ ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့အလုပ်ဆို

၈၀ ♦ ဆောင်းလူ

ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူးနော်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့လည်း အဆင်ပြေအောင် မင်းလည်းအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမလို့ပါ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ”

“အဲဒါတော့ ဟိုရောက်မှပြောလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဟိုမှာ ငါ့အစ်ကို ရှိသေးတယ်လေ၊ ငါ့အစ်ကို ကိုအောင်စည်ကမှ ငါ့ထက် ပြောတတ် ဆိုတတ် ဒီစဉ်တတ်တာကွ”

“ကိုအောင်စည်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နာမည်က အောင်စည်နဲ့အောင်မောင်၊ ဆိုပါလား။ သူတို့ဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့ ဦးလေးတွေ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ ငါ့ရဲ့ ကွဲကွာနေတဲ့ အမြှာညီဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုအောင်စည်နဲ့ကိုအောင်မောင်၊ ဟာလည်း ငါ့ရဲ့ဦးလေးတွေပါလား။

“ဘယ်နယ်လဲ နနု၊ မင်း ငါ့နဲ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျာ၊ လိုက်မယ်”

“အေး၊ ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

(၃)

“ကျွန်တော်ကို သိသင့်သလောက်တော့ ပြောပြထားပါဦး ကို .. အဲ ဦးအောင်မောင်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့တူတဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်းဦးလေးဆိုတော့ ဦးအောင်မောင်လို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်နော်”

“ငါ့ကို ဦးလေးလေးလို့ ခေါ်တာပိုပြီး အဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

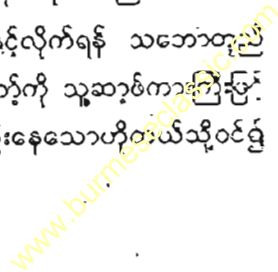
“ဗျာ... ”

“မိုးမြင့်ဟိန်းက ငါ့ကို ဦးလေးလေးလို့ ခေါ်တယ်လေ၊ ငါ့အစ်ကို ကိုအောင်စည်ကိုတော့ ဦးလေးကြီးတဲ့၊ ခုကတည်းက ဦးလေးလေးလို့ နှုတ်ကျိုးအောင်ခေါ်ထားတော့ မင်းအတွက် သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူသွားတာ ပေါ့ကွာ”

“သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူမယ် ဟုတ်လား ... ကို ... အဲ... ဦး ... ဦးလေးလေး”

“အေး ... အဲဒီလို သရုပ်တူတာမျိုးပေါ့ကွာ ဟား ... ဟား”
ဦးအောင်မောင်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးအောင်မောင်နှင့်လိုက်ရန် သဘောတူညီ လိုက်ပြီးနောက် ဦးအောင်မောင်က ကျွန်တော်ကို သူ့ဆာဖ်ကားကြီးဖြင့် တင်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးတွင် သူတည်းနေသောဟိုတယ်သို့ဝင်၍ ပစ္စည်းများယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

၈၂ ❖ ဆောင်းလူလင်

ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးကထွက်လာတော့ ညနေသုံးနာရီရှိပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် လူသတ်မှုနှင့်ထွက်ပြေးလာသော ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေသည့်အတူတူ မကျွမ်းကျင်သောနယ်မြေမှာ လူမြင်ကွင်းထဲ လျှောက် သွားနေတာထက် ဦးအောင်မောင်ခေါ်ရာလိုက်ပြီး သူတို့ဆီမှာ ခိုလှုံနေတာက ပိုပြီးလုံခြုံမည်ဟုတွေးမိပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်နှင့် ချွတ်စွပ်တူသည်ဆိုသော မိုးမြင့်ဟိန်းဆိုသူ၏ရာဇဝင်ကို သိရရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ နောက်ငါးရက်ဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ဦးလေး၊ မိုးမြင့် ဟိန်းရဲ့ အဘိုးမွေးနေ့ရောက်ပြီလေ၊ ဒီစင်ဘာလ(၉)ရက်နေ့ဟာ ဦးဘဟိန်း ရဲ့မွေးနေ့ပဲကွ”

ဦးအောင်မောင်က စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးဘဟိန်းမွေးနေ့မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အစီအစဉ်တစ်ခုရှိလို့ မိုးမြင့်ဟိန်း မရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း မွေးနေ့အစီ စင်ကာပူက ပြန်လာဖို့ မိုးမြင့်ဟိန်းကို ငါတို့က လှမ်းခေါ်ထားရတာကွ”

“စကာပူက ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့မိုးမြင့်ဟိန်းက စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွား တက်နေတာလေ”

“ဪ... ဒါဖြင့် မိုးမြင့်ဟိန်းက သူ့အဘိုးမွေးနေ့အစီ ပြန်ရောက် မလာလို့လား၊ ဦး... ဦးလေးလေး”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ၊ ဒီကောင် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ရန်ကုန် ရောက်နေတာ ခြောက်ရက်ရှိပြီ၊ ငါနဲ့တောင် ဖုန်းပြောပြီးပြီ၊ နိုဝင်ဘာ(၂၉)ရက် နေ့ကတည်းက ရောက်နေတာ၊ သူ့ကို ဒီစင်ဘာ(၁) ရက်နေ့ မန္တလေးကနေ လာကြိုနေပါဆိုလို့ ငါလာကြိုနေတာလေ”

ရွတ်စွပ် ❖ ၈၃

“ဒါဖြင့် သူ့ဘာလို့ရောက်မလာသေးတာလဲ၊ ဦးလေးလေး”

“အဲဒါပေါ့ မိုးမြင့်ဟိန်းက လူတစ်မျိုးကွ၊ တော်တော် ဂျစ်ကန်ကန် နိုင်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါကွ၊ သူ့ဦးလေးနစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါတို့ကို လည်း မကြာခင်က အရှူးလုပ်နေကျ ကောင်လေးပေါ့၊ ခုလည်း အရှူးလုပ်ပြန်ပြီ ဆိုကွ၊ ဒီတစ်ခါ ငါတို့ကို အရှူးလုပ်တာကတော့ တော်တော်ဆိုတယ်ကွ၊ သူ့အဘိုးမွေးနေ့မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စက မှီနေတယ်၊ သူ့မရှိလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲကိုသိလျက်သားနဲ့ တမင်လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဦးလေးလေး လာကြိုတာကိုမစောင့်ဘဲ သူ့ဟာသူ အိမ်ပြန်သွား တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ၊ မန္တလေးမှာတုန်းက မင်းရှေ့မှာတွင် ငါ့ အစ်ကို ကိုအောင်စည်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီပဲ၊ သူ ပြန်မရောက်သေးပါဘူးကွ”

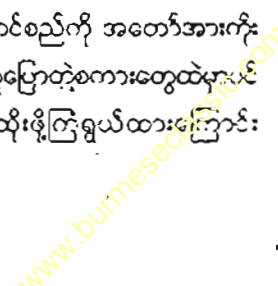
“... အင်း... ဟုတ်သားပဲ”

“အဘိုးကြီးမွေးနေ့အစီအစဉ်ကိုတော့ အပျက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ... မင်းကိုခေါ်လာတာပဲ”

“ဘာလဲ ဦးလေးလေးတို့က ကျွန်တော်နဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်း ရုပ်ချင်း ဘယ်ထိသော့ ကျွန်တော့်ကို မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာမှာ အစားထိုးဟန်ဆောင် ခိုင်းမလို့လား”

“အဲ... အင်း... အဲဒါတော့... အဲဒါတော့ ငါ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူးကွ၊ ငါက သိပ်ပြီး ငါ့အစ်ကိုလောက် မတော်ဘူး၊ ဉာဏ်မပြေးဘူး၊ ဒါတွေ ငါ့အစ်ကို ကိုအောင်စည် စီစဉ်ပါလိမ့်မယ်ကွ၊ မင်းနဲ့တွေ့တော့ ကိုအောင်စည်က အဲ ဦးလေးကြီးက လိုအပ်တာတွေ ပြောပြမှာပေါ့ကွ”

ကိုအောင်မောင်မှာ သူ့အစ်ကိုကိုအောင်စည်ကို အတော်အားကိုး ပုံရသည်။ ဆရာတင်ထားပုံလည်း ရပါသည်။ သူ့ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ငါ့ ကျွန်တော်ကို မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ကြံရွယ်ထားကြောင်း

ထင်ရှားနေပါလျက် ကိုအောင်စည်စိစဉ်မှသာ အားလုံး အဆင်ပြေမည် သဘောမျိုး ပြောနေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ မင်းကို လိုလိုမည်မည် ခေါ်လာတာပါ။ မွေးနေ့ရောက်ဖို့က ငါ့ရက်တောင်လိုသေးတာပဲ။ ဒီကြားထဲ မိုးမြင့်ဟိန်း ပြန်ရောက်ရင် ရောက်လာနိုင်သေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးလေးလေး”

“မိုးမြင့်ဟိန်း ရောက်လာရင် မင်း ငါတို့ကို ကူညီစရာမလိုတော့ ပါဘူး။ အဲဒီတော့လည်း မင်းသွားချင်တဲ့မူဆယ်ကို ငါတို့က လိုက်ပို့ပေးပါ မယ်ကွာ။ ခုလို လိုက်ကူညီပေးတဲ့အတွက် မင်းအကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး။ အသေးစဉ်အစီအစဉ်ကိုတော့ အိမ်ရောက်မှ ငါ့အစ်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်။ ညမမှောင်ခင် ငါတို့ရောက်ကြမှာပါ။ သည်းခံလိုက်ပါဦး နန္ဒရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးလေး”

သွစကားကိုနာခံကာ ကျွန်တော် ဘာမေးခွန်းမျှမမေးတော့ပါ။ ကျွန်တော်အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို သာ ငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သည်နယ်မြေ သည်ဒေသကို ကျွန်တော်အနေဖြင့် ပထမဆုံး ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြင်ကွင်းများက ကျွန်တော်အတွက် ဆန်းသစ် နေသည်။

တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်နှင့် ရာသီဥတုက အေးမြလာသည်။ မြွေလိမ်မြွေကောက် တောင်တက်လမ်းများ၊ တောင်ပေါ် မှတောင်အောက်သို့ အပေါ်စီးရှုမျှော်ခင်းများက စိတ်ကို လန်းဆန်းတက်ကြွ စေပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်ကိုလွန်သည်နှင့် မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

ညနေစောင်းလာသည်နှင့်အတူ နှင်းမှုန်များက ဝေဝဲကျဆင်း နေသည်။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် လန်းစွင့်နေသောချယ်ရီပင်များကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ချယ်ရီပင်နှင့် နှင်းမှုန်မှုန်၊ ဒီဒေသကို မရောက်ဖူးသော်လည်း မြင်ကွင်း ဒီရှုခင်းများကတော့ ကျွန်တော်အတွက် စိမ်းမနေပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်မက်လိုလိုဖြင့် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်း များဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မြင်ရလေ့ရှိသောရှုခင်းများရှိရာ ဒေသအစစ် အညီ ရောက်လာလေပြီလား။

ဟိုရောက်ရင် ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံရဦးမှာပါလိမ့်။

မိုးမြင့်ဟိန်းဆိုတာကရော ငါ့ရဲ့အမြှာညီအစ်ကိုများ ဖြစ်နေလေ

သား။

နှင်းမှုန်မှုန်ကြားမှ အေးမြစိမ်းလန်းသောရှုခင်းများကို ငေးကြည့် ခင်း ကျွန်တော်အတွေးများက ထွေးပြားနေလေသည်။

(၄)

ကိုအောင်မောင်းတို့မြို့ကို ရောက်လာပါပြီ။

ည(၇)နာရီအချိန်ဖြစ်ရုံမက ဆောင်းတွင်းဖြစ်သောကြောင့် အတော်ပင် မှောင်နေပါပြီ။

ကားသည် မြို့၏စည်ကားသောအပိုင်းကို မရောက်မီ မြို့အပြင်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။

ခြံကြီးက အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ခြံထဲတွင်လည်း ဂိုဒေါင်လိုလို အဆောက်အအုံပေါင်းများစွာနှင့် ကားအစိတ်အပိုင်းများ ပြုပြင်ဆင်ကားများကိုတွေ့ရသည်။ ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း မီးများထွန်းညှိကာ အလုပ်လုပ်နေဆဲ အလုပ်သမားများရှိနေသေး၏။

“ဒါ ... ငါတို့ရဲ့ ကားစက်ရုံပဲ”

“စက်ရုံ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြည်တွင်းခြံကားတွေ ထုတ်လုပ်တဲ့စက်ရုံပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က စက်ရုံမှာပဲနေကြတယ်၊ စက်ရုံတာဝန်ကို ငါတို့ညီအစ်ကိုပဲ တာဝန်ယူရတယ်”

ကိုအောင်မောင်းက ရုံးခန်းအဆောက်အအုံနှင့် တူသော အဆောင်တစ်ခုဆီမောင်းလာရင်းမှ ကျွန်တော်ကို ပြောပြလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် အဆောင်ရှေ့ရောက်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော် သိလိုသည်များကို ဆက်မမေးသာတော့ပါ။

အဆောင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အတွင်းမှလူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ထိုသူမှာ ကိုအောင်မောင်းနှင့် ဗလရော အရပ်အမောင်းပါ တူညီသော ခွပ်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသောကြောင့် ကိုအောင်စည်ဆိုသူပင် ဖြစ်လေမည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကိုအောင်စည် နှင့် ခွပ်ချင်းကြည့်ရုံနှင့် ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော်နှင့်ကိုအောင်စည်ကို ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် နန္ဒာ၊ ဒါ ငါ့အစ်ကို ကိုအောင်စည်ပဲ၊ မင်းရဲ့ ဦးလေး နဲ့ ခွပ်ချင်းကွာ၊ ကိုစည် ဒီကောင်ကိုကြည့်စမ်း မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ ဘယ်လောက် ဆင်တူသလဲ၊ ကိုစည် အံ့ဩသွားပြီ မဟုတ်လား”

“တောက်”

ကိုအောင်စည်က ကျွန်တော်တို့ထင်သလို တုံ့ပြန်မလာဘဲ “တောက်” တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။

“တူမှာပေါ့ကွာ၊ အောင်မောင်း ငတို့၊ ငအ၊ မင်း မိုးမြင့်ဟိန်း နဲ့ ခွပ်ချင်းစားတာကို ခံလိုက်ရပြန်ပြီပေါ့လေ၊ ဒီကောင်ဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းပဲကွာ၊ ခွပ်ချင်းကို တစ်လမ်းလုံးအကြောင်ရိုက်လာတာ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအကြောင်း ခွပ်ချင်းက သားနဲ့များ မင်းမို့ကွာ တောက် ...”

ကိုအောင်စည်က ကိုအောင်မောင်းကို ငေါက်ငမ်းပြီးသည်နှင့် အတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

“ဟင် ...”

ကျွန်တော်က ကိုအောင်မောင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

“မင်း...မင်း... သူပြောသလို မိုးမြင့်ဟိန်းပဲလားကွာ၊ ငါ့လှည့်စားနေတာလား ဟင်”

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော် အထောက်အပံ့ပင် စိတ်ကုန်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတော့ ခင်ဗျားအစ်ကိုက လူလည်ခင်ဗျားထက်ပိုပြီးတော့ စဉ်းစားတတ်တယ်၊ လည်ဝယ်တယ်ဆို”

“အေးကွယ ဒါပေမဲ့ မင်းက မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့သိပ်တူနေတော့ ဘယ်လိုမရ ဖြစ်နေတာပါ၊ ငါတို့ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းဟာ တကယ်ပဲ နှစ်ပါးနော်၊ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကိုစည်ပြောသလို ငါ့ကို အကြောင်းရိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကိုအောင်မောင်းကို ကျွန်တော်တကယ်ပင် စိတ်ကုန်သွားပါသည်။ ကိုအောင်မောင်းဟာ ဦးနှောက်မရှိသူပါလား။

“အေးပါကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အစ်ကို ကိုအောင်စည်ကိုသာ သူယုံကြည်အောင် ပြောပြကြတာပေါ့၊ လာ နန္ဒ၊ မင်းဟာ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကို သက်သေပြလိုက်စမ်းပါကွာ”

ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကိုလက်ဆွဲ၍ အခန်းထဲခေါ်သွားလေသည်။

အခန်းမှာ အလုပ်ခန်းဖြစ်ပြီး အလုပ်လုပ်သော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့်ဆက်တိတ်တစ်ခုရှိနေသည်။ အခန်းထဲ၌ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ပန်ကာများပါထားရှိကာ အဆင့်မြင့်မြင့်ပြင်ဆင်ထားသော ရုံးခန်းတစ်ခုဖြစ်နေ၏။

အခန်းနံရံ၌လည်း ဂိုက်ဘုတ်တစ်ခုဖြင့် “ယနေ့ကားစေးနှုန်း” ဆိုကာ ကားအမျိုးအစားလိုက် ပေါက်စေးများကို ရေးသားထား၏။

ကိုအောင်စည်က အခန်းထိပ်တည့်တည့် အရာရှိစားပွဲမှ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် အခန်းသွားထိုင်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့သူ့ရှေ့ရောက်သွားသည်နှင့် ကိုအောင်စည်က ဘုန်းတော်တို့ကို ဆီးငေါက်လိုက်ပြန်လေသည်။

“မိုးမြင့်ဟိန်း မင်းဟာ ကိုယ်ဦးလေးတွေကို မထီလေးစားနဲ့ စ.ရ နောက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တာလားဟင်၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ ခုက်မှာရောက်မလာပဲ ဘယ်သေထိုးနေလဲ၊ တို့မှာတော့ မင်းအချိန်မီ ဆောက်မလာမှာစိုးလို့ ပူပန်လိုက်ရတာ၊ ဒီကြားထဲ ရောက်လာပြန်တော့ အောင်မောင်းကို အကြောင်းရိုက်လာလိုက်သေးတယ်၊ ခက်တယ်ကွာ ခက်တယ်၊ အေးလေ မင်းကတော့ ခုအချိန်မှာ အပေါ်စီးကဆိုတော့ လုပ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဟာ မင်းရဲ့ဦးလေးတွေ၊ မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေဆိုတာ တော့ သတိထားပါဦး မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့”

ကိုအောင်စည်က သူပြောလိုသမျှကို ဇွတ်ပြောချလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ် ဦးအောင်စည်၊ ကျွန်တော်က ဦးအောင်မောင်းက ကူညီပါဆိုပြီးတောင်းပန်လို့ ဒီအထိလိုက်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက မိုးမြင့်ဟိန်းအမှတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပဲ ငေါက်ငမ်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကူညီပါဆိုတာကို မကူညီပဲ နေရုံပဲ၊ ကျုပ်ပြန်ရုံပဲဗျ”

ကျွန်တော်က တကယ်ပင် စိတ်ဆိုးသွားသောကြောင့် တင်းတင်းမာမာပင် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်စကားများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင်မီထိုင်နေသော ကိုအောင်စည်၏ခါးမှာ မတ်လာလေသည်။ မျက်ခုံးများပင့်ကာ ကျွန်တော့်ကို ရူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မင်းက မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်တော့”

“ကျုပ်နာမည် နန္ဒ၊ ကျုပ်မိဘတွေက ဦးစိန်ဘွင့်နဲ့ဒေါ်အုံးရှင်၊ ကျုပ်ဇာတိက တောင်ငူ၊ မယုံရင်ဟောဒီမှာကြည့် ကျုပ်မှတ်ပုံတင်”

ကျွန်တော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို တားပဲ့ ပေါ်ပစ်တင်ပေးကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုအောင်စည်က မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ယူ၍ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင် ပြန်ပေး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်သွားမယ့်ခရီးကို ဆက်သွား တော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်ကိုမကူညီနဲ့။ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပဲ”

“နေပါဦး... ခဏလေးနေပါဦး မောင်ရင်”

ကိုအောင်စည်လေသံက အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“အောင်မောင်း... ဒီကောင်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ညာဘက်ပခုံးပေါ် အောင် လှန်လိုက်စမ်း”

ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်အနားတိုးကပ်လာပြီး ကျွန်တော့် အင်္ကျီရင်ပတ်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

“ခဏလေးပါကွာ၊ မင်းရဲ့ညာဖက်ပခုံးနောက်ဖက်နားကို ကြည့် ပါရစေ၊ ပခုံးပေါ်မှာ အနာရွတ်တွေ့ရင် မင်းဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းပဲ၊ မတွေ့ ရင်တော့ မင်းဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဗျာ”

ညာဘက်ပခုံးနောက်ဖက်က အနာရွတ်။

ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တစ်လုံး ချင်းဖြုတ်နေပါပြီ။

“အဲဒီအနာရွတ်က မိုးမြင့်ဟိန်း ရှစ်တန်းနစ်နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်တုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းစိုင်းသီဟနဲ့အတူတူ လေသေနတ်ပစ် ထွက်ကြရင်းက ရခဲ့တဲ့အနာရွတ်လေ၊ စိုင်းသီဟလက်ထဲက လေသေနတ်

ကျွန်ဆန်ချော်ထွက်ပြီး ရှေ့က မိုးမြင့်ဟိန်းပခုံးနောက်ဖက်ကို ရှပ်ထိသွား ထယ်၊ အဲဒီအနာရွတ်ကလေးဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းအတွက် သေရာပါပဲ”

ညာဘက်ပခုံးနောက်ဘက်ကအနာရွတ်ဟာ လေသေနတ်ကျည် ဆန်နဲ့ ထိမိတာဆိုပါလား။

ကျွန်တော့်ညာဘက်ပခုံးနောက်တွင်လည်း အနာတရဖြစ်ခဲ့ဖူး ဒါသည်။ ဖြစ်ခဲ့ချိန်ကလည်း ရှစ်တန်းနစ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် တုန်းကဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အိမ်ဘေးကပိတောက်ပင်ကြီးတွင် ပိတောက် တွေပွင့်နေ၍ ကျွန်တော်တက်ခူးစဉ် ညာဘက်ပခုံးဆီမှ ရူးရှုနာကျင်သွားကာ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျမလိုဖြစ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလိုက်သည်။ အလို သစ်ပင်တက်တုန်း ဘာမျှမထိခိုက်မိဘဲ ကျွန်တော် နာကျင်သွားခဲ့တာ ဟာ သည်ဖက်က မိုးမြင့်ဟိန်းသေနတ်မှန်တာနဲ့ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်နေ လေမလား။ ဒါဆိုရင် ...

နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ရေချိုးနေစဉ် အမေက ကျွန်တော့် ဝန်းနောက်မှာ အနီစက်တစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း ပြောကြားခဲ့ဖူးသည်။

အနာရွတ်ကဲ့သို့ ထိုအနီစက်ကလေးသည် ပျောက်သွားသလား၊ ယခုထိရှိနေဆဲလား ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော့်မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်၍ ကျွန်တော် သတိမထားမိပါ။

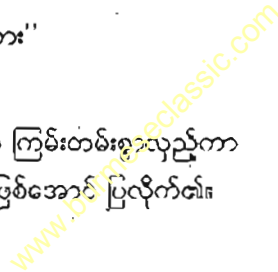
ကိုအောင်မောင်းလှန်ကြည့်လိုက်လို့ ကျွန်တော့်ပခုံးမှာ အနာရွတ် တွေ့ခဲ့လျှင် ...

ကိုအောင်မောင်းက အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်အပြီးတွင် ညာဘက်ပခုံးပေါ်အောင်လှန်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့... အနာရွတ်တွေ့လား”

ကိုအောင်စည်က မေးလိုက်သည်။

ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကြမ်းတမ်းစွာလှည့်ကာ ကိုအောင်မောင်းဖက်သို့ ကျောခိုင်းအနေအထားဖြစ်အောင် ပြုလိုက်၏။

၉၂ ❖ ဆောင်းလှလင်

“ဟင် ... မရှိပါလား”

ကျွန်တော့်ပခုံးနောက်မှာ အနာရွတ်မရှိဘူးဆိုပါလား။

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဟာမိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်တာ သေချာပြီ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့အနာရွတ်က ဖျက်မရအောင်သေရာပါ ဖြစ်နေတာလေး၊ ကျောက်ဆေးထိုးတဲ့အရာလေးလို အသားမှာခွက်ဝင်ပြီး ဖြစ်နေတာ၊ လက်သန်းလုံးလောက်ရှိတယ်၊ ဘုရားသခင် လူတစ်ယောက်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဒါလောက်ခွဲမရအောင် တူရသတဲ့လားဗျာ၊ တထေရာတည်းတူရသတဲ့လား၊ အိုး... ဂေါ်ဒ်”

ကိုအောင်စည်က သူ့နဖူးသူလက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ရင်း ပြောလိုက်လေတော့၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခွဲမရအောင်တူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တထေရာတည်းတူတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုစည်၊ ချွတ်စွပ်တူတာပါဗျာ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့ အရေခွံကို မိုးမြင့်ဟိန်းခန္ဓာကိုယ်က ချွတ်ယူပြီး နန္ဒကိုယ်ပေါ်ကို စွပ်ချထားသလို တူတာဗျ။ ချွတ်စွပ် တူတာ”

(၅)

“မင်းဟာ မိုးမြင့်ဟိန်း မဟုတ်ဘူး၊ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါတို့ယုံလိုက်ပါပြီ နန္ဒ၊ အဲဒီတော့ အောင်မောင်း ငါ့ညီဖုန်းဆက်ထားတုံးက အစီအစဉ်အတိုင်း ငါတို့ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့၊ အယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ငါကပဲ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ခဲ လောလောဆယ်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အနားယူလိုက်ဦး၊ ထမင်းစားပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့”

ထမင်းစားပြီးမှ ပြောမည်ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာပင် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ထိုရုံးခန်း၏နောက်ဘက်မှအခန်းထဲတွင် နေရာချသေးသည်။ အခန်းထဲ၌ ရေချိုးခန်းရောအိမ်သာပါ တွဲရက်ပါသည်။ ရာသီဥတုအေးသော်လည်း ခရီးပန်းလာသည့်အတွက် ကျွန်တော်ရေချိုးလိုက်ပါသည်။

ရေချိုးအပြီးတွင် ထမင်းစားဖို့လာခေါ်သောကြောင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ရုံးခန်းထဲမှာပင် ကိုအောင်စည်နှင့်ကိုအောင်မောင်းတို့ တပည့်များက ထမင်းစားပွဲချကာ ပြင်ဆင်ပေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူတို့သည် ဒီစက်ရုံထဲမှာပဲ နေသလား၊ တခြားမှာ သီးခြားနေ သလား။ စက်ရုံမှာ ထမင်းစားပုံထောက်တော့ အိမ်ထောင်မရှိကြဘူးလား ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ထမင်းဟင်းများကတော့ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် ထားသော ထမင်းဟင်းများမဟုတ်။ ဝယ်ထားသော အစားအသောက်များ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ သူတို့တပည့်များက ပါဆယ်ထုပ် များထဲက ထမင်းဟင်းများကို ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ပြင်ဆင်ပေးနေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်စည်နှင့်ကိုအောင်မောင်းက စားဖွဲ့တွင်ထိုင်နှင့်ကာ ဝီစကီ တစ်လုံးကို သောက်လျက်ရှိသည်။

“လာဟေ့ မိုးမြင့်ဟိန်း ... ထိုင် ...”

ကျွန်တော့်ကို မိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်မှန်း အတည်ပြုပြီးဖြစ်ပါလျက် ကိုအောင်စည်က “မိုးမြင့်ဟိန်း” ဟု ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် အံ့အားသင့်သွား မိသည်။

ကိုအောင်စည်က ကျွန်တော့်ကို သူတပည့်များမမြင်အောင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်၏။

“ထမင်းဟင်းတွေပြင်ဆင်ပြီးရင် မင်းတို့သွားကြတော့”

သူတပည့်များကို တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တည်း ကျန်တော့မှ ကိုအောင်မောင်းက အခန်းတံခါးကိုထိတ်ကာ ချက်ထိုးထားလိုက်လေသည်။

“မင်းကို မိုးမြင့်ဟိန်းလို့ခေါ်လိုက်တာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဒီကလူတွေက မင်းကိုမိုးမြင့်ဟိန်းပဲ ထင်နေကြတာ၊ သူတို့ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲထားတာ ကောင်းတယ်လေး၊ ပြီးတော့ မင်းက မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာကို အစားထိုးဝင်ပြီး ဟန်ဆောင်ရမှာဆိုတော့ မင်းကိုမိုးမြင့်ဟိန်းလို့ ထင်နေကြ တာကပဲ ငါတို့အကြံအစည်အတွက် ပိုပြီးအားတက်စရာဖြစ်ကာပေါ့ကွာ”

“ဗျာ ကျွန်တော်က မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာကို အစားဝင်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ထိုင်ပါဦးလေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့၊ မင်းသောက် တတ်ရင် သောက်လေ”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် မသောက်တတ်ဘူး”

“အေး ... မသောက်တတ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့အစီ အစဉ်က ဒီလိုကွ”

ကိုအောင်စည်က စကားမစမီ အရက်တစ်ခွက်ကို အရင်မော့ သောက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ မင်းကို မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့အနေအထားကို အရင် ပြောပြမယ်၊ နိုးမြင့်ဟိန်းမှာ အဖေအမေမရှိတော့ဘူး၊ မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ မွေးကတည်းက ခိတ်ခိတ်အနေနဲ့မွေးလာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲ မင်းကမိုးမြင့်ဟိန်းနေရာ အစားဝင်ရမှာဆိုတော့ ဒါတွေကို တိတိကျကျ ပြောထားမှဖြစ်မယ်ဟေ့၊ မင်းလည်း သေချာမှတ်နော် နန္ဒ၊ အဦးဆုံးမှတ်ရမှာက မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့အဘိုး ဦးဘဟိန်းရဲ့နာမည်ပဲ၊ ဦးဘဟိန်းဆိုတာ ဟောဒီမြို့မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီး၊ ဟောဒီ မော်တော်ကားထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ပေါ့ကွာ၊ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ... ဦးဘဟိန်းရဲ့ဇနီးနာမည်က ဒေါ်ခမ်းယုံတဲ့၊ ဦးဘဟိန်း မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒေါ်လှမြိုင်တဲ့၊ အဲဒီဒေါ်လှမြိုင်ဟာ ငါတို့ အမေပဲ၊ မှတ်မိရဲ့လား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အမေဒေါ်လှမြိုင်က ဦးဘဟိန်းရဲ့ ညီမဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က ဦးဘဟိန်းကို ဘကြီးတော်တာပေါ့၊ ဦးဘဟိန်း က မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့အဘိုးဆိုတော့ မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့တူတစ် ဝမ်းကွဲ၊ နိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့က အဖေ၊ သို့မဟုတ်အမေဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ

၉၆ ❖ ဆောင်းလူလင်

ဒါမှမဟုတ် မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်မယ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်လား”

“အေး... မဆိုးပါဘူး၊ မင်္ဂလာထင်ပြေးသားပဲ”

“ဘာခက်လို့လဲဗျာ၊ ဆွေမျိုးစပ်တာများ၊ ကဲ ဆက်ပြော”

“အေး မိုးမြင့်ဟိန်းမိတာတွေအကြောင်း ဆက်ပြောမယ်၊ ဦးဘဟိန်းနဲ့ ဒေါ်ခမ်းယုံမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ထွန်းကားတယ်၊ အဲဒါ မိုးမြင့်ဟိန်းအဖေ ကိုအောင်ဟိန်းပဲ”

“ကိုအောင်ဟိန်း”

“ကိုအောင်ဟိန်းက ငါတို့ထက် အသက် ၇နှစ် ၈နှစ် ပိုကြီးတယ် ကွ၊ အရေးကြီးတဲ့အပိုင်းကို ရောက်လာပြီ၊ မင်း သေချာမှတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“တို့တိုင်းပြည်မှာ အရေးအခင်းကြီးမဖြစ်ခင်မှာပဲ ကိုအောင်ဟိန်း အိမ်ထောင်ကျတယ်ကွ၊ သူနဲ့အတူတူ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာတက်ခဲ့တဲ့ မထားထားရှိန်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ပဲ”

“မထားထားရှိန်၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအမေနာမည်က ဒေါ်ထားထား ရှိန်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့အိမ်ထောင်ကျပြီးတစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အရေးအခင်း ကြီးဖြစ်တာပဲလေ၊ အရေးအခင်းကာလမှာ ကိုအောင်ဟိန်းဟာ အပေါင်း အသင်းတွေအဆွယ်ကောင်းလို့ လမ်းမှားလိုက်မိပြီး လူငယ်ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ အရေးအခင်းပြီးချိန်မှာ ကိုအောင်ဟိန်းရော၊ သူ့မိန်းမ မထားထားရှိန်ပါ တောခိုသွားခဲ့တယ်ကွ”

“ဟင်... ”

“တောထဲမှာ အဲ တောထဲမှာဆိုတာထက် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာပေါ့ ကွာ၊ သူတို့က တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာသွားပြီးခိုလှုံကြတာကိုး၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ

ချွတ်စွပ် ❖ ၉၇

တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင်နေပြီးလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံရပြီးမှ တိုအောင်ဟိန်းတို့လင်မယားဟာ သူတို့ လမ်းမှားလိုက်မိပြီဆိုတာကို သိလာကြတယ်တဲ့ကွ၊ အဲဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံတော်အစိုးရကလည်း သဘောထား ကြီးကြီးနဲ့ လမ်းမှားလိုက်မိပြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူငယ် တွေကို အမိနိုင်ငံကိုပြန်လာဖို့ ခေါ်ယူခဲ့တယ်လေ”

ကိုအောင်စည်ပြောပြသည့်အကြောင်းများကို နားထောင်ရင်မှ တျှန်တော် ရင်ခုန်မြန်လာရပါသည်။

“အမြင်မှန်ရလာတဲ့ ကိုအောင်ဟိန်းတို့လင်မယားဟာ နိုင်ငံတော် အစိုးရရဲ့ကြိုဆိုမှုကိုလက်ခံပြီး အမိနိုင်ငံကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့”

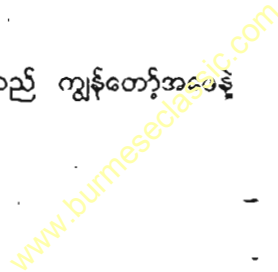
ကိုအောင်စည်က စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ဆက်ပြောရမှာ စိတ်မတောင်းလို့ပဲ ရပ်ထားလိုက်သလား၊ သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားစေချင်လို့ စကားဖြတ်ထားလိုက်တာလား မသိပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုအောင်စည်ဆက်ပြောမည့်အကြောင်း အရာများကို ကြိုတင်သိနှင့်နေသလိုလိုဖြစ်ကာ ရင်များတလှုပ်လှုပ်တုန် လာရပါပြီ။

“မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာချိန်မှာ ထားထားရှိန်ဟာ ကိုယ်ဝန် အရင်အမာနဲ့ မွေးခါနီးဖွားခါနီးအချိန် ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုအောင်ဟိန်းကလည်း ငှက်ဖျားမိပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကျန်းမာရေးကိုအကြောင်းပြုပြီး အချိန်ဆွဲထားဖို့ကလည်း မဖြစ်တာမို့ အဖော်တွေနဲ့အတူတူ နေမကောင်းလျက်နဲ့ပဲ တစ်ဖက်နိုင်ငံကနေ နယ်စပ် ကြိုဆိုရေးစခန်းကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ဦးအောင်ဟိန်း၊ ဒေါ်ထားထားရှိန်တို့သည် ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေပါကလား။

၉၈ ❖ ဆောင်းလုလင်

ကိုအောင်စည် ဆက်မပြောခင်မှာပင် သူ့ဆက်ပြောမည့်စကားများကို ကျွန်တော် ကြိုသိထားလိုက်ပါပြီ။

ငှက်ဖျားအခံဖြင့် ပြန်လာခဲ့သော ကိုအောင်ဟိန်း လမ်းခရီးမှာပင် ဖျားနာသေဆုံးသွားသည်။ ကြိုဆိုရေးစခန်းအရောက်တွင် မထားထားရှိနိုင်ကလေးမီးဖွားသည်။ ကလေးမွေးပြီး မထားထားရှိနိုင်သေဆုံးသွားသည်။

ဒါတွေက ကျွန်တော့်အမေဒေါ်အုံးရှင် ပြောပြခဲ့လို့ ကျွန်တော် သိထားသောအပိုင်းများဖြစ်ပါသည်။ ကိုအောင်စည်တို့သည် မထားထားရှိနိုင်မွေးခဲ့သောကလေးမှာ အမြွှာဖြစ်သည်ကို သိထားကြသလား၊ မသိကြဘူးလား မသိနိုင်ပါ။

ကိုအောင်စည်က ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်မထားထားရှိန်တို့ ပြည်တော်ပြန်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပြသည်။

ကျွန်တော် သိထားသည့်ဇာတ်ကြောင်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေပါ၏။

“ကံဆိုးချင်တော့ ကိုအောင်ဟိန်းဟာ အဖျားဒဏ်နဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံနယ်နမိတ်ထဲတောင် ပြန်မရောက်လိုက်ပဲ လမ်းခရီးမှာတင် ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်ကွာ”

ကိုအောင်စည်က ပြောရင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကိုအောင်မောင်းကလည်း သူ့အစ်ကိုစကားများကို ငေး၍နားထောင်နေကာ သိပြီးသားအကြောင်းများဖြစ်ပါလျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရပေသည်။

“ထားထားရှိန်ကတော့ ကြိုဆိုရေးစခန်းအထိ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကြိုဆိုရေးစခန်းအရောက်မှာပဲ ကလေးမီးဖွားခဲ့တယ်လေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုအောင်ဟိန်းအဖေ တို့ဘကြီးဦးဘဟိန်းက ကိုအောင်ဟိန်းနဲ့ အတူတူတောထဲကပြန်လာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေပြောပြလို့ သိရတယ်။ သူ့သားသေပြီ

ဆုတ်စွပ် ❖ ၉၉

ဆိုတာသိပေမဲ့ မြေးသံယောဇဉ်နဲ့ ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာကျန်ခဲ့တဲ့ မထားထားရှိန်ဘဲ သွားပြီးခေါ်ခဲ့ပါတယ်”

ကိုအောင်စည်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြန်၏။

“အောင်မောင်းရေ ငါတော့ဆက်ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းလွန်းသိက္ခာ၊ မင်းပဲ ဆက်ပြောလိုက်ပါတော့”

ကိုအောင်စည်က တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန်တူပါသည်။ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကိုအောင်မောင်းကို တာဝန်လွှဲလိုက်သည်။

ကိုအောင်မောင်းက ဆက်ပြောပြသည်။

“တို့ဘကြီး ဦးဘဟိန်း ထားထားရှိန်ကို ကြိုဆိုရေးစခန်းအထိ သွားခေါ်တော့ သူ့မိန်းမဒေါ်ခမ်းယုံလည်း ပါသွားတယ်ကွ။ အဲဒီတုန်းက ဆီခမ်းယုံ မသေသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြိုဆိုရေးစခန်းအရောက်မှာ ထားထားရှိန်ဟာ ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း သေသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်”

ကိုအောင်မောင်းက စကားဖြတ်ပြီး အရက်ခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်သည်။

“အဲဒါပဲပေါ့ကွာ။ ထားထားရှိန်မွေးခဲ့တဲ့ကလေးက မိုးမြင့်ဟိန်းပဲ”

သူတို့ပြောစကားအရဆိုလျှင် သူတို့သည် မထားထားရှိန်မှာ ကလေးအမြွှာပူးမွေးခဲ့ကြောင်းကို သိပုံမရပေ။ ကြိုဆိုရေးစခန်းမှ နော်သဲထူးလိုလူမျိုးတွေကလည်း ပြောပြလိုက်ပုံမရပေ။ ဦးဘဟိန်းတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ၊ နောက်ဆံငင်နေမှာစိုး၍ ပြောမပြလိုက်ခြင်းပေလား။

ကျွန်တော်တတော့ ဒေါ်ထားထားရှိန်မွေးခဲ့တဲ့ကလေးအမြွှာနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသွားပေပြီ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေအမည် ဦးအောင်ဟိန်း၊ ဒေါ်ထားထားရှိန်ဆိုတာရော၊ အဘိုးအဘွားတွေက ဦးဘဟိန်း၊ ဒေါ်ခမ်းယုံ ဆိုတာတွေကိုပါ ယခုမှ ကျွန်တော် သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မိုးမြင့်ဟိန်းသည် ကျွန်တော်ရဲ့အမြှာညီအစ်ကိုဆိုတာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါ။ အမေဒေါ်အုံးရှင် ပြောပြခဲ့သော ကျွန်တော်ငယ်ဘဝဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုအောင်စည်၊ ကိုအောင်မောင်းတို့ ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းနှစ်ခုကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ကျွန်တော်သည် မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့် အမြှာညီအစ်ကိုဆိုတာ ထင်ရှားနေပါပြီ။

“ဘကြီးနဲ့ကြီးကြီးဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းလေးကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ သားကလည်း တောထဲမှာသေ၊ ချွေးမကလည်း ကလေးမွေးရင်းသေဆိုတော့ တို့ဘကြီးဟာ သူ့မြေးလေး မိုးမြင့်ဟိန်းကို သိပ်ချစ်ရှာတယ် နန္ဒကြီးကြီးဒေါ်ခမ်းယုံကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားရှာပါပြီ”

ကျွန်တော်ရင်မှာ နာကျင်လာမိသည်။ တစ်မအေတည်းက တစ်ချိန်တည်းမွေးခဲ့တဲ့ တစ်အူထုံဆင်း အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်ပါလျက် မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့် ကျွန်တော်ကံတရားက ကွာခြားလှပါကလား။

“အောင်မောင်းရေ တို့ဆီမှာရှိတဲ့ဓာတ်ပုံတွေထုတ်ကွာ၊ နန္ဒကို ဓာတ်ပုံတွေ ပြထားရအောင်၊ ဒါမှ အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်တဲ့အခါ နန္ဒအတွက်အဆင်ပြေအောင်”

ကိုအောင်စည်က ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုအောင်စည်က ဗီရိထဲမှ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်သုံးခုနှင့် ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့်ထည့်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကြီးကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော်ဆီယူလာသည်။

ကိုအောင်စည်က ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်ကိုလှန်ပြကာ ဓာတ်ပုံတစ်ခုချင်းပြရင်း ကျွန်တော်ကို “ဒီကလူများ” နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါတော့သည်။

အယ်လ်ဘန်တစ်ခုကို အဦးဆုံးလှန်လိုက်၏။

“ဒါက တို့ရဲ့ ဟောဒီကားစက်ရုံကြီးတည်ထောင်တုန်းက စက်ရုံဖွင့်ပွဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ၊ ၁၉၉၅ခုနှစ်တုန်းကပေါ့”

ကိုအောင်စည်က ပထမဆုံးစာမျက်နှာမှ မျက်နှာစာအပြည့် သိထားသောဓာတ်ပုံကြီးကို ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟောဒါ စက်ရုံဖွင့်ပွဲကို ဖဲကြိုးဖြတ်ဖွင့်တဲ့ပုံ၊ ဒီ ညာဘက်က ဆိုးကြီးဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းရဲ့အဘိုး ငါတို့ဘကြီး ဦးဘဟိန်းပဲ”

မိုးပျံပူဖောင်းများချိတ်ဆွဲထားသော ဖဲကြိုးကို တစ်ဖက်တွင် ဆွဲခတ်ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် တစ်ဖက်တွင် ဦးဘဟိန်းတို့က ပြိုင်တူဖြတ်တောက်ဖွင့်လှစ်နေသောပုံဖြစ်ပါ၏။

“ဦးဘဟိန်းပုံကို သေချာမှတ်မိအောင် ကြည့်ထားနော်”

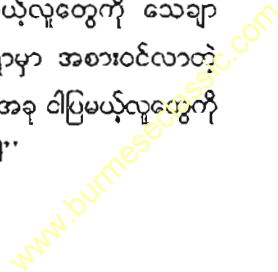
ပုံထဲတွင် ထင်ရှားစွာပေါ်နေသည့်ဦးဘဟိန်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားမိပါတော့သည်။

ဦးဘဟိန်း နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်ခုံးထူထူ နူးကျယ်ကျယ် ခန့်ညားသောအဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သံစဉ်က အိပ်မက်လိုလိုဖြင့် ကျွန်တော်အိပ်နေစဉ် ပါးကိုလာနမ်း၍ ကျွန်တော်ကို ပုံကြည့်နေသောအဘိုးကြီးပုံသဏ္ဍာန်မှာ ယခုမြင်တွေ့နေရသော ဦးဘဟိန်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့် အမြှာညီအစ်ကိုဆိုတာကို အတည်ပြုပေးလိုက်သော သက်သေတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ကိုအောင်စည်က အခြားပုံများကိုပြကာ ကျွန်တော်သိထားသင့်သည့်သူများကို သေချာမှတ်ခိုင်းနေသည်။

“အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်တဲ့အခါမှာ တွေ့ရမယ့်လူတွေကို သေချာမှတ်ဖို့လိုတယ် နန္ဒ၊ ဒါမှ မင်းကို မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာမှာ အစားဝင်လာတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာ မရိပ်မိကြမှာ၊ အဲဒီတော့ အခု ငါပြမယ့်လူတွေကို နားမည်နဲ့ရုပ်ရည်နဲ့ သေချာစွဲနေအောင် မှတ်ထားပါ”

၁၀၂ * ဆောင်းလှလင်

ကိုအောင်စည်က နောက်ထပ်အယ်လ်ဘမ်တစ်ခုကို လှန်လိုက်လေသည်။

“ဟောဒီလင်မယားက ဦးကျော်စွာနဲ့ဒေါ်မြမြစိမ်းတဲ့”

ကိုအောင်စည်က လင်မယားစုံတွဲပုံတစ်ပုံကိုပြန် ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ပုံထဲတွင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်လင်မယားကို ခြင်္တေ့ရ၏။

“ဒါက သူတို့လင်မယား ငယ်ငယ်ကပုံကွ၊ အခုဆို ဒေါ်မြမြစိမ်းအသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိနေပြီ။ အဲ ဦးကျော်စွာဆိုတဲ့လူကတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဆုံးသွားပြီ။ ဦးကျော်စွာဟာ ဦးဘဟိန်းရဲ့ စက္ကထရီ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးဆိုပါတော့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဦးဘဟိန်းက ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဦးကျော်စွာနီး ဒေါ်မြမြစိမ်းနဲ့ သမီးလေးကို သူ့အိမ်မှာပဲ ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ်။ ဒေါ်မြမြစိမ်းကလည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်မို့ သူ့ယောက်ျားဦးကျော်စွာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ပေးခဲ့တယ်လေ။ အခုထိ အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်မြမြစိမ်းနဲ့ သူ့သမီးလေး နတ်သူဇာတို့ရှိနေကြတုန်းပဲ”

“နတ်သူဇာ”

“နတ်သူဇာပုံကိုလည်း ပြလိုက်ပါဦး ကိုစည်”

ကိုအောင်မောင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ရှာလေ ဒါလောက်ပုံတွေ အများကြီးထဲက နတ်သူဇာပုံကို တွေ့အောင်ရှာပါဦးကွ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဓာတ်ပုံများကို ဓမ္မနောက်နေကြလေသည်။

“ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ ရော... နန္ဒာ ဒါ... နတ်သူဇာပုံ”

ကိုအောင်မောင်းက သူ့ရှာတွေ့သော ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်ကို ပြလိုက်သည်။

“ဟင် ...”

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ... လေသည်။ ဓာတ်ပုံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း စက်ရုံရှေ့တွင်... တတ်ရပ်နေပုံကို ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာအပြင်အဆင် မျှမပါ။... သူ့ခိုက်ဓာတ်ပုံမဟုတ်။ အိုက်တင်လုပ်နေသည့်ပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။... တာလေး၏ဆံပင်ရှည်များက လေထဲတွင် ဝဲနေလေသည်။

“အဲဒါ မိုးမြင့်ဟိန်းကိုယ်တိုင် ဒီစက်ရုံရှေ့မှာ ရိုက်ပေးထားတဲ့ပုံပဲ”

ကိုအောင်မောင်းက ပြောလိုက်သည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးထားတဲ့ပုံ ဆိုပါလား။

“အောင်မောင်း ငါတို့ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ နတ်သူဇာအနေအထားကို... ပြောပြထားမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ကိုစည်နန္ဒာက အကြောင်းမသိဘဲ နတ်သူဇာကို... ခြင်္တေ့မှာပိုရတယ်”

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာ... တွက် တိုင်ပင်နေကြမှန်း ကျွန်တော် မရိပ်မိသေးပါ။

ကိုအောင်စည်က ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့နတ်သူဇာကိုပေးစားဖို့ သူ့အဘိုး... ဦးဘဟိန်းက သဘောတူထားကြတာ”

“ဟင် ...”

“နတ်သူဇာက သိပ်လှတယ်။ နတ်သူဇာကိုတွေ့ရင် မင်း ကြိုက်ချင်... ကြိုက်သွားနိုင်တယ် နန္ဒာ။ အဲဒီတော့ မင်း နတ်သူဇာကို မကြိုက်မိအောင်... သတိထားပါ”

“ဟာဗျာ ...”

“မင်း... နတ်သူဇာကို လူကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးသေးလို့ပါ။ မြင်ကြကုန်မိချင်ကြကုန်မိမှာပဲ။ မင်းက ကိစ္စပြီးရင် ဒီနေရာက ထွက်သွားရမလို့လေ။ ဒီတော့ ဒီနေရာမှာ မင်းအတွက် နောက်ဆံတင်းစရာမျိုး ကျန်နေစေချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့နတ်သူဇာက ဒီလောက်ထိ သတိပေးရလောက်အောင်ပဲလားဗျာ”

“လိုလိုမည်မည် သတိပေးထားရတာပေါ့ နန္ဒရယ်”

“ထားပါတော့လေ ကျွန်တော် သူ့ကိုမကြိုက်မိအောင် သတိထားမယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိုးမြင့်ဟိန်း အယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ခိုင်းမှာက ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ။ အဲဒါလည်း ပြောဦးလေ”

“ပြောပါမယ်။ မပြောခင် အိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေအကုန်လုံးကို မှတ်မိအောင် လုပ်လိုက်ပါဦး။ မင်းကို ဦးဘဟိန်းရယ်။ ဒေါ်မြမြစိမ်းနဲ့ နတ်သူဇာပုံတွေရယ် ပြပြီးပြီနော်။ အောင်မောင်းရေ ကိုဒေဝတို့ လင်မယားပုံတွေရှာပါဦးဟ။ ကိုဒေဝနဲ့မသိန်း ဒီပုံတွေကိုမှတ်ပြီးရင် အိမ်ကြီးထဲမှာ လူကုန်ပါပြီ နန္ဒ။ အိမ်ကြီးထဲမှာ မင်းမှတ်သားစရာ လူငါးယောက်ပဲရှိတာပါ”

ကိုအောင်စည်က ပြောနေစဉ် ကိုအောင်မောင်းက ကိုဒေဝတို့ လင်မယားဆိုသူများပုံကို ဓာတ်ပုံများမွေ့နှောက်ကာ ရှာနေလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ကိုအောင်မောင်းက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုဆွဲထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်ကိုပြလိုက်၏။

“အဲဒါ ကိုဒေဝတို့လင်မယားပဲ။ မိန်းမနာမည်က မသိန်းဒီတို့။ ကိုဒေဝက အိမ်ကြီးက ဒရိုင်ဘာ။ မသိန်းဒီက အိမ်မှုကိစ္စအကုန် လုပ်ရတဲ့ အိမ်ဖော်ဆိုပါတော့”

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အသားညိုညိုနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက်ပုံကို တွေ့ရပါသည်။

“အိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့လူတွေကတော့ ဒါအကုန်ပဲ။ ငါးယောက်ပဲလား။ မင်းအတွက် မှတ်ရတာသက်သာတာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဦးအောင်စည်တို့ပြောတဲ့အိမ်ကြီးထဲကို မိုးမြင့်အယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်သွားရမယ်ပေါ့။ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ လူငါးယောက်ကိုသိထားလို့ ပုံမှားရိုက်နိုင်တယ်ထားဦး။ ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မှတ်ဖူးတဲ့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိမှန်းမသိ။ မသွားတတ်တာတတ် ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“အဲဒါအတွက်တော့ မပူနဲ့။ မင်းကို အောင်မောင်းကိုယ်တိုင် ခေါ်ခိုင်းလိမ့်မယ်။ အောင်မောင်းက မိုးမြင့်ဟိန်း စင်ကာပူကအပြန်မှာ ပြန်လာသလိုနဲ့ မင်းကို အိမ်ကြီးဆီအရောက် ပို့ပေးမယ်။ မင်းဘေးမှာ မင်းအလိမ့်မယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်။ မိုးမြင့်ဟိန်းနေခဲ့တဲ့ အခန်းက ဘယ်အခန်းဆိုတာကအစ ပြပေးလိမ့်မယ်။ မင်း အနေအထိုင်မမှားအောင် စိတ်ချရတဲ့အထိ အောင်မောင်းက အနားမှာနေပေးလိမ့်မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာကို အပြန်ဟန်ဆောင်ဖို့ လွယ်တယ်ထားဦး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက သံသယအောင် ကြာရှည်ဟန်ဆောင်ထားဖို့တော့ လွယ်မယ်မထင်။ တစ်သက်တစ်အတူနေလာသူများအဖို့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ တစ်ချက်မဟုတ်တစ်ချက်တွင် ရိပ်စားမိသွားနိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ရင်တထိတ်ထိတ်ပဲ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ အိမ်ထည်မှကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ရမှာပဲ ဦးအောင်စည်။ အဲဒီလောက်ဆင်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရင်ထိတ်စရာကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ကြီးကို ဘာကြောင့် ချုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်လှပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘယ်လို အကြံရှိသွားမိလဲ”

၁၀၆ ❖ ဆောင်းလှလင်

“အေး... မင်းသိချင်ရင် ပြောပြပါတော့မယ် နန္ဒ၊ တကယ်တော့ ငါတို့အတွက် အကျိုးရှိလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ သေခါနီးလူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ အသက်ထွက်ရင်လည်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထွက်နိုင်အောင် ငါတို့က ကြံစည်ရတာပါ”

“ဗျာ...”

“ဒီလိုကွ...”

(၆)

“ဒီလိုကွ ငါတို့ဘကြီးဦးဘဟိန်းဟာ အသက်၇၀ရှိနေပြီ၊ ရှေ့လာလို့ ဒီဇင်ဘာလ ဉရက်နေ့ဆိုရင် ဦးဘဟိန်း အသက်၇၀ ပြည့်မွေးနေ့ပဲ။ ဦးဘဟိန်းဟာ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာလဲနေရာမသိ။ တို့ဘကြီးဦးဘဟိန်းက သူ့မျက်စိမမှိတ်ခင်မှာ တို့အားလုံးအတွက် စီစဉ်ရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ပေးခဲ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို စီစဉ်ဖို့ရက်ကိုလည်း သူ့မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ ဒီဇင်ဘာလ ဉ ရက်နေ့ကို သတ်မှတ်ထားတယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် မိုးမြင့်ဟိန်းကိုလည်း ဒီဇင်ဘာ ဉရက်အရောက်ပြန်လာဖို့ စီစဉ်တာပူကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာ”

ဦးအောင်စည်က ကျွန်တော့်ကို အကျိုးအကြောင်းများ ရှင်းပြနေပါသည်။

“မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ရန်ကုန်ကနေ ဒီဇင်ဘာတစ်ရက်နေ့ ထွက်လာခဲ့မယ်လို့လည်း ဖုန်းဆက်ပြီးသား။ အဲဒါကြောင့်လည်း အောင်မောင်းက မန္တလေးကနေ သွားကြိုနေတာလေ”

“အေး... ငါ မန္တလေးကို လဆန်းတစ်ရက်နေ့ကတည်းက ထွက်ပြီး ကြိုနေပေမဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်းက ရောက်မလာဘူးကွ”

ဦးအောင်မောင်းက ဝင်ပြောသည်။

၁၀၈ * ဆောင်းလှလင်

“ရန်ကုန်ကို မုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း သူတည်းတဲ့ဟိုတယ်... မခိုတော့ဘူး။ ဒီစင်ဘာတစ်ရက်နေ့ မနက်ကတည်းက ထွက်သွားပြီတဲ့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ ခုအချိန်အထိ ရောက်မလာဘူး”

“သူ ဘာလို့ပျောက်နေရတာလဲဗျာ၊ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ခြေ နေရတာများလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်လည်း မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ သူ့အကျင့်အတိုင်း ငါတို့ကို အကြောင်ရိုက်ချင်လို့ သက်သေ မလာဘဲနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် နန္ဒ”

“ဗျာ မိုးမြင့်ဟိန်းအကျင့်က ဒီလိုပဲရှိသလားဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဘိုးအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မကောင်း ပါဘူး။ လုပ်လိမ့်မယ်လည်း မထင်ဘူး။ သူ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျနေတာမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဦးလေးတို့ရာ”

“အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုအချိန်ထိ ရောက်မလာသေးတာတော့ မင်းအမြင်ပဲကွ၊ သူ့အဘိုးကလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ မိုးမြင့်ဟိန်း အချိန်တန်တဲ့အထိ ရောက်မလာတာသာသိရင် ခေါက်ခနဲ လဲသွားနိုင်တယ် ငါတို့က တို့ဘကြီးကို အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှာ မိုးတယ်ကွာ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ နန္ဒရာ၊ ဘကြီးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားအရင်းက မရှိတော့ဘူး။ ဘကြီးချန်ခဲ့မယ့် အမွေအနှစ်ပစ္စည်းတွေ ကအများကြီး။ ဘကြီးက သူ့ကျန်ရစ်မယ့်ပစ္စည်းတွေကို သူ့မွေးနေ့နေ့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့တကွ ငါတို့ညီအစ်ကိုရယ်၊ သူ့မြေးမိုးမြင့်ဟိန်းရယ်ကို လွှဲအမွေ ဖို့ စီစဉ်ထားတာကွ”

“မိုးမြင့်ဟိန်း ရောက်မလာရင်ကော”

“မိုးမြင့်ဟိန်း ရောက်မလာရင် ဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံး ဖျက်ခံ ဖိခံမယ်၊ ပျက်ရုံတွင် မကဘူး။ အဘိုးကြီးလည်း သူ့မြေးစိတ်နဲ့ အခြေ အနေဆိုးသွားနိုင်တယ်”

“ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ၊ ငါတို့က ငါတို့ဘကြီးကို အမွေတွေ မလွှဲခင် သေစေချင်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမွေတွေမလွှဲခင်များ အစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အမွေတွေရမှာ မဟုတ်တော့ ဘူးလေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

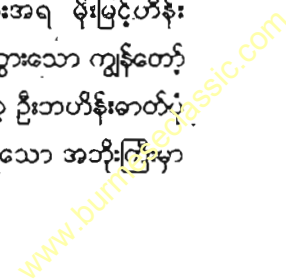
“ဥပဒေအရဆိုရင် တို့ဘကြီးရဲ့အမွေတွေကို သူ့သားသမီး အရင်း တရ ရမယ်လေ၊ သားသမီးအရင်းက အရင်သေသွားတော့ မြေးက ရမမှာ ပေါ့ကွာ၊ တို့လို တူတွေဆိုတာက သားအရင်းမြေးအရင်းမရှိမှသာ ဥပဒေ အရ အမွေရနိုင်တာမျိုးကွ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဥပဒေဘာသာ သူ့ထားတော့ အဲဒီလောက်တော့ နားလည်တယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးဘဟိန်း တိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့လက်ထဲကို ပစ္စည်းတွေလွှဲပေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ ရစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာ အစားထိုးဖို့စဉ်ရတာပဲ နန္ဒ၊ တို့ဘကြီးက သူမသေခင် တို့လက်ထဲကို ဥပဒေနဲ့အညီ ပစ္စည်းတွေခွဲပေး သွားဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါမှ တို့လည်း ရပိုင်ခွင့်တွေရမှာ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားရပါပြီ။ မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာကို ကျွန်တော် အစားဝင်မလား။

လက်ရှိတွေ့နေရသည့် အချက်အလက်များအရ မိုးမြင့်ဟိန်း ဆိုသည်မှာ မွေးကတည်းက ကျွန်တော်နှင့်အဆက်ပြတ်သွားသော ကျွန်တော် အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ။ ပြီးတော့ ဦးဘဟိန်းဓာတ်ပုံ ကြောင့်ငယ်စဉ်က ကျွန်တော် အိပ်မက်လိုလိုမြင်တွေ့ခဲ့ရသော အဘိုးကြီးမှာ

ဦးဘဟိန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပြီ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကံတရားက တွန်းပို့လိုက်သောကြောင့်သာ ဦးအောင်မောင်းလို့နှင့် တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာသာကျွန်တော့်မိဘအဆက်အနွယ်များကို လိုက်ရှာနေလျှင် အစအနပင်တွေနဲ့ မလွယ်ပါ။

သည်တော့ ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဦးဘဟိန်းနှင့်မိုးမြင့်ဟိန်းသည် ကျွန်တော့်သွေးသားများဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းနိုင်အောင် မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်နှင့် သည်နေရာမှာ နေနေခြင်းက အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နောက်မှာ အရိပ်သဖွယ် လိုက်လာနေမည် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုကြီးက ရှိသေးသည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်နှင့် သည်နေရာမှာ ခိုအောင်းနေတာကပင် ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေလိမ့်လေမလား။

(၇)

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွ နန္ဒရ၊ ငါတို့အစီအစဉ်က မင်းအတွက် မနစ်နာပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မိုးမြင့်ဟိန်းအယောင်ဆောင် ပေးခအနေ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ရခိုင်မလဲ ... ပြော”

ကျွန်တော်က သဘာဝကျအောင် ဈေးစကားပြောလိုက်သည်။

“တို့တကြီးက ငါတို့ကို အမွေလွှဲပေးပြီးရင် မင်းအတွက် ဆောင်ရွက်နေခဲ့ ငွေငါးသိန်းပေးမယ်ကွာ”

“အင်း ...”

“ပြီးရင် မင်းကို မင်းသွားချင်တဲ့ မူဆယ်အထိလည်း လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“စိန်လိုက်လေ”

ကျွန်တော်က သူတို့အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

“ဒီကြားထဲမှာ မိုးမြင့်ဟိန်းပြန်ရောက်လာလို့ အရှုပ်အရှင်း ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားတို့ဟာခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရှုင်းနော်”

“အေးပါကွာ ...”

ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ကိုအောင်စည်က အောင်မြင်မှုအနေဖြင့် သူ့လက်ထဲမှအရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ကိုအောင်မောင်းကလည်း သူ့အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ကာ ဖန်ခွက်ချင်းထိ လိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့ အရက်များကို ပြိုင်တူမော့သောက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် နန္ဒကို အိမ်ကြီးဆီ သွားပြထားဖို့လိုမယ်ဟေ့၊ မိုးမြင့်ဟိန်းနေတဲ့အိမ်ကြီးကို ဒီညတော့ အပြင်ကနေ လေ့လာထားပေတော့ နန္ဒမနက်ကျမှ အောင်မောင်းက မိုးမြင့်ဟိန်းကို မန္တလေးက ကြိုလာတဲ့အနေနဲ့ မင်းကို လိုက်ပို့လိမ့်မယ်၊ ကဲ ထမင်း စားပြီးတာနဲ့ ငါတို့သွားကြရအောင်”

တကယ်လုပ်ရတော့မည်ဆိုသည့်အခါ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ နွေးနွေးဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အမြှာညီအစ်ကိုအဖြစ် ဟန်ဆောင်ရပေတော့မည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းမှာ အမြှာညီအစ်ကိုရှိပုံနဲ့ပသိသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။

အဆင်မှပြေပါ့မလား။

ထမင်းစားအပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကားဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုအောင်စည်က မြို့ထဲမှဖြတ်ကာ မြို့အစွန်အထိ ကားမောင်းခဲ့ရင်း ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒါပဲ တို့ဘကြီးဦးဘဟိန်းရဲ့အိမ်၊ မိုးမြင့်ဟိန်းနေတဲ့ အိမ်”

ကိုအောင်မောင်းက ခြံနောက်ဘက်ခပ်ကျကျမှာ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးသည် အောက်ထပ်၌သာ မီးများလင်းနေသည်ကို တွေ့ပြီး အပေါ်ထပ်မှာ မှောင်မည်းနေလေသည်။

“အရင်ကတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အချွေအရံတွေ၊ အဝေးအဝေးတွေနဲ့ စည်ကားလှုပ်ရှားလို့ပေါ့ကွာ၊ ဦးဘဟိန်းဆုံးပြီးနောက်မှာ အိမ်ဝန်ထမ်းတွေတို့ လျော့ပစ်လိုက်တယ်၊ မိုးမြင့်ဟိန်း စင်ကာပူကျောင်းသွားတက်ချိန်မှာ အိမ်ထဲမှာနေတဲ့လူ လေးယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ အဲဒီလေးယောက်ကို မင်းကို ဓာတ်ပုံတွေပြထားပြီးပြီ၊ မင်းမှတ်မိလား နန္ဒ”

“ဒေါ်မြမြစိမ်းနဲ့နတ်သူဇာတို့ သားအမိရယ် ဒရိုင်ဘာ ကိုဒေဝနဲ့ မသိန်းဒီတို့လင်မယားရယ် ...”

“အေး မင်းမှတ်မိသားပဲ”

ကိုအောင်စည်မျက်နှာက ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်ပြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“မင်းကို စင်ကာပူကအပြန် မန္တလေးက ကြိုလာသံယောင်နဲ့ မနက်ဖြန် ငါကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲအထိလိုက်ပို့ပေးမယ် နန္ဒ”

ကိုအောင်မောင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောထားတယ်လေ၊ မင်းမေ့နေပြီ ထင်တယ်၊ မိုးမြင့်ဟိန်းက ငါ့ကို ဦးလေးလေးလို့ခေါ်တယ်၊ ကိုစည်ကို ဦးလေးကြီးလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ၊ အခုကတည်းက နှုတ်ကျိုးအောင်ခေါ်ထားမှ သဘာဝကျမယ် နန္ဒ”

“ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး ဦးလေးလေး၊ ခုအချိန်ကစပြီး ဦးလေးကြီး၊ ဦးလေးလေးလို့ပဲ ဦးလေးကြီးနဲ့ဦးလေးလေးကို ခေါ်ပါတော့မယ်ဗျာ”

(၁)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း။

ယနေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ(၅)ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်မောင်းက ကျွန်တော်တို့မန္တလေးက တက်လာခဲ့သည် ကားနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ကိုတင်ကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားကြပါသည်။

“မှင်သေသေနေနော်၊ မင်းကို မိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူကမျှ သံသယဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအမှားကြောင့်တော့ တို့ လုပ်ရပ်တွေ မပေါ်ပါရစေနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဝါ ဦးလေးလေး”

ဦးအောင်မောင်းက တဖွဖွမှာသည်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး စကားနည်းနည်းနဲ့ နေပါ့မယ်၊ အိမ်သားတွေနဲ့လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်နေရမယ့် ရက်က ငါးရက်တည်းပဲ- ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ မိုးရိမ်မိတယ် ဦးလေးလေး”

“ဘာလဲ”

“ဦးဘဟိန်းမွေးနေ့ ဒီဇင်ဘာ(၉)ရက်မတိုင်ခင် မိုးမြင့်ဟိန်း ပြန်ရောက်လာမှာကိုပဲ”

အပိုင်း (၃)

၁၁၆ * ဆောင်းလှလင်

“အဲဒီအတွက် မပူနဲ့၊ မန္တလေးကတက်လာရင် ငါတို့စက်ရုံ ရွှေကဖြတ်တဲ့လမ်း တစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ မိုးမြင့်ဟိန်းရောက်လာရင် စက်ရုံ ကို အရင်ဝင်လာပြီး နှုတ်ဆက်မှာပဲ။ မိုးမြင့်ဟိန်းကို ငါတို့တောင့်ကြည့်နေမယ်။ မင်းအတွက် ဘာမျှအန္တရာယ် မဖြစ်စေရဘူး။ ဒီကောင် ခုအချိန်အထိ ရောက်မလာပုံထောက်တော့ တမင်ရှောင်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့ ရှောင်နေစရာလိုလဲ ဦးလေးလေး”

“ငါတို့ ကသိကအောက် ဖြစ်အောင်ပေါ့ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီကောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့ဖြစ်မယ်”

“အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ကြုံနေရရင်တော့ သနားပါတယ် ဦးလေး လေးရယ်”

“အရေးကြီးတာက အခုထိပြန်ရောက်မလာတဲ့ အတူတူ အဘိုးကြီး မွေးနေ့မတိုင်ခင် သူ့ရောက်မလာဖို့ပဲလေ။ နောက်ရိုင်းကိစ္စတွေ ငါတို့ကြည့်ရှင်း ပါမယ်ကွာ၊ မင်းသာ ဒီဇင်ဘာ ဥရက်နေ့အထိ မှင်သေသေနဲ့ ပိပိရိရိ ဟန်ဆောင်နေပေတော့”

စကားပြောရင်းမောင်းလာရာ ကားက အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်လာ လေသည်။

ဦးအောင်မောင်းက ကားဟွန်းကို တီးလိုက်၏။

အတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးရင်းမှ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ကိုမိုး လဆန်းတစ်ရက်နေ့ကတည်းက ရောက်မယ် ဆိုလို့ မျှော်နေကြတာ”

“ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ကြာနေတာပါ ဦးဒေဝ”

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော ဒရိုင်ဘာကိုဒေဝက ကျွန်တော့်ကို သံသယ ကင်းစွာပင် ရှိနေသည်။

ဦးအောင်မောင်းက ကားကို အိမ်ကြီးထဲပေါ်တက်ို အောက်အထိ မောင်းသွားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ ဒေါ်မြမြစ်မ်း ထွက်လာ၏။

“မောင်မိုးပြန်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီစိမ်း၊ ကျွန်တော် ပြန်လာပါပြီ”

အိမ်သားများကို မိုးမြင့်ဟိန်းခေါ်သည့် အခေါ်အဝေါ်များကို သင်ပြထား၍ ကျွန်တော်က မလွဲအောင် ခေါ်ဝေါ်နှုတ်ဆက်လိုက်နိုင်ပါသည်။

“ကိုကို”

ဒေါ်မြမြစ်မ်းနောက်မှ ပြေးထွက်လာသော ပိန်းကလေးမှာ နတ်သူဇာပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင် ... သူ့ဇာ၊ သူ့ဇာက အရမ်းထွေးလာတာပဲနော်”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်ကျသွားသော စကားလုံးများ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်မောင်းတို့ ကျွန်တော့်ကိုပြထားသော ဓာတ်ပုံများထဲမှ နတ်သူဇာပုံများသည် ယခုမြင်ရသောအနေအထားထက် ငယ်ရွယ်ပုံ ပေါက်နေ ပေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သေညွှန်နေပါသည်။ နတ်သူဇာကို ထိုပုံများ ထဲကအတိုင်း မြင်ယောင်ထားသော ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံများထဲကထက် စိုပြေထွေးကျဉ်းနေသော အနေအထားကိုမြင်လိုက်ရ၍ နှုတ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နတ်သူဇာက ရုက်သလိုပြုံးကာ ခေါင်းကို ဖုံးလိုက်လေသည်။

ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩလှည့်ကြည့်လိုက် ၏။

ကျွန်တော့်စကား မှာသွားပုံမရပါ။

“မောင်မိုးညီမက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးကတည်းက အားကစား လိုက်စားနေတာလေ၊ ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထွားလာတာပဲဟေ့၊ မောင်မိုး အံ့ဩသွားပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်စကားမှန်ကန်ကြောင်း ဒေါ်မြမြစိမ်းက ထောက်ခံ လိုက်လေ၏။

အမှတ်တမဲ့ထွက်သွားသည့်စကား မှန်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် က သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံတွေထဲကထက် အများကြီးပိုလှနေသော နတ်သူဇာကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော့်ရင်များ ခုန်နေပါသည်။

“မိုးမြင့်ဟိန်းကို မန္တလေးမှာ ကျွန်တော်ငါးရက်တောင်စောင့် လိုက်ရတယ် မမစိမ်း၊ မောင်မင်းကြီးသားက ရန်ကုန်မှာအချိန်ဖြုန်းနေလို့ မနေ့ကမှ မန္တလေးကို ရောက်လာတာလေ”

ဦးအောင်မောင်းက ဒေါ်မြမြစိမ်းကို ရှင်းပြနေသည်။

ကျွန်တော်က ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးထဲကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ဦးဘဟိန်း၏နှစ်ပေသုံးပေအရွယ် ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုပုံသည် ဦးဘဟိန်းနုပျိုစဉ်က ခိုက်ထားသောပုံဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသောအသွင်အပြင်နှင့် ပို၍ပင်တူနေပါ သေးသည်။

“ကဲ ကဲ မောင်မိုး၊ ဘိုးဘိုးကြီးကို ဝင်တွေ့လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစိမ်း”

“လာ မိုးမြင့်ဟိန်း၊ မင်းအဘိုးကို ဝင်တွေ့လိုက်၊ ငါလည်း ဘကြီး အခြေအနေကို လိုက်ကြည့်ဦးမယ်”

ဦးအောင်မောင်းက သဘာဝကျအောင် မရိယာယ်ဖြင့်ပြောရင်း ဦးဘဟိန်းရှိသည့်အခန်းကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။

အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ခမ်းနားသောအပြင်အဆင်မှာဖြင့် အိမ်ခန်းကြီးက ဆီးကြိုလိုက်သည်။ အခန်းအလယ်တည့်တည့်မှ ခုတင်ပေါ် တွင်တော့ လူနာအဘိုးကြီး။ အဘိုးကြီးကိုမြင်ရုံဖြင့် ဦးဘဟိန်းမှန်း တန်းသိလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲကလို နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးများတော့ မှီမနေတော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းမွေးများကို ရိတ်သင်ထားပေသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးမပါသော်လည်း သည်အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အိမ်မက်လိုလို မြင်တွေ့ခဲ့ရသောအဘိုးကြီးဖြစ်တာတော့ သေချာ နေပါ၏။

အခန်းထဲတွင် ဦးဘဟိန်းအား စောင့်ရှောက်ရန် စပယ်ရှယ် နှုတ်ခမ်းယောက်လည်း ရှိနေပါသည်။

“ဘကြီးအိပ်နေသလား ဆရာမ”

ဦးအောင်မောင်းက သူနာပြုဆရာမကို မေးလိုက်သည်။

ဆရာမကပြန်မဖြေမီမှာပင် ဦးအောင်မောင်းအသံကြောင့် အဘိုးကြီးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်မောင်းလား ဟင် ... မြေးကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ”

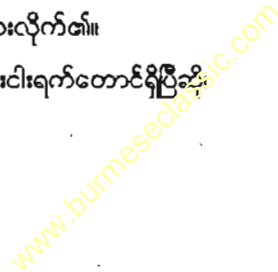
ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်တင်ပါးကိုပုတ်ရင်း ခုတင်ဆီသို့ နှုတ်ခမ်းလွှတ်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး ...”

ဦးဘဟိန်းက လက်တစ်ဖက်ကို အားယူမြှောက်ကာ ကျွန်တော့်ကို ခြုံဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ခုတင်ဘေးတွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ရင်း အဘိုးကြီး အလက်ကို ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“မြေးကြီး မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ လေးငါးရက်တောင်ရှိပြီဆို ဘာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့သလားကွယ်”

“ရန်ကုန်က ရုံးကိစ္စလေးတွေ ပြတ်အောင်လုပ်နေလို့ပါ ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးနေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အေး... မြေးကြီးပျက်နာမြင်လိုက်ရလို့ ဘိုးဘိုး အားရှိသွားပါပြီ ကွယ်”

“ဘိုးဘိုးရယ်...”

ကျွန်တော်က အားယူထဟန်ပြုနေသော ဦးဘဟိန်းကို ပန်းမှ ပွေ့ထူကာ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲတွင် ထွေးထားလိုက်သည်။

ဦးဘဟိန်းပျက်နာက ချက်ချင်းပင် သွေးရောင်များလွှမ်းကာ ပြုံးလာ လေသည်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာလည်း ဦးဘဟိန်းကို ထွေးပွေ့ထားလိုက်၍ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့သွားရပါသည်။

“ဘိုးဘိုးမွေးနေ့မှာ ဘိုးဘိုးပီစဉ်ထားတဲ့အစီအစဉ်တွေကို အကုန် လုံးလုပ်ရမယ်၊ မြေးကြီးရောက်မလာမှာ ဘိုးဘိုးစိုးရိမ်နေတာကွဲ့”

“အခု သားရောက်လာပြီပဲ ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးလည်း သိပ်စကား မပြောပါနဲ့ မောနေပါမယ့်”

“အေး... အေး... အောင်မောင်း”

“ဗျာ... ဘကြီး”

“ငါ့မွေးနေ့လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေ အားလုံးစီစဉ်ထားလိုက်၊ မြဲမြံစိမ်းညိုပြီးလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“ရှေ့နေဦးစိုးမြင့်ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ကဲ မြေးကြီးလည်း ပင်ပန်းလာမယ်၊ နားချေဦးကွယ်”
ကျွန်တော်က ဦးဘဟိန်းကို ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်မှီပေးလိုက်သည်။

ဦးတော့ ဦးဘဟိန်းပါးကို တစ်ချက်နှမ်းလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လို့တင် သည်။

ကျွန်တော်နှမ်းလိုက်သောကြောင့် ဦးဘဟိန်းပျက်နာမှာ ပြုံးသွား ပြန်လေသည်။

“မြေးကြီးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်”

ကျွန်တော်က ဦးဘဟိန်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ငယ်စဉ်က အိပ်မက်လိုလိုမြင်ခဲ့ရသော ဦးဘဟိန်း ကျွန်တော် အိပ်နေစဉ်လာနှမ်းစဉ်က စံစားရသည့် နွေးထွေးမှုကိုလည်း ပြန်လည်ခံစားနေရ သည်။ ဦးဘဟိန်းသည် ကျွန်တော့်အဘိုးအစစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာ သွားပါပြီ။

“ဟိုမှာ စာသင်ရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကိုပိုးမြင့်ဟိန်းလည်း နားပါစေဦး၊ အန်ကယ်လည်း ဆေးသောက် ပြီး မိုန်းနေလိုက်ပါဦး၊ ဆေးသောက်ချိန် ရောက်နေပါပြီ”

သူနာပြုဆရာမက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘဟိန်းကိုနှုတ်ဆွတ်ကာ ကျွန်တော်နှင့်ဦးအောင်မောင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကိုကိုပြန်သွားရမှာဆိုတော့ ဘာမျှယူမလာတော့ဘူး သူဇာ၊ ဒီမှာဝတ်ဖို့ ကိုကိုအဝတ်အစားတွေ ရှိနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က ဦးအောင်မောင်းတို့ သင်ပြထားသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးအောင်မောင်း အိမ်ပေါ်ထပ်လို့ တက်လာသည်ကွင် နတ်သူဇာက ကျွန်တော်တို့ကို ငေးကြည့်ရင်းကျန်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ကြီးမှာ အကြီးကြီး အကျယ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်မောင်း သာ လိုက်မပို့ပါက ကျွန်တော် သွားတတ်လာတတ်မည် မဟုတ်ပေ။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်တော့လည်း အခန်းတွေက အများကြီးက ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော်ဆိုလျှင် ဘယ်အခန်းကို ဝင်လို့ဝင်ရမုန်းသိမည် မတုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်ကို ဦးအောင်မောင်းက မိုးမြင့်ဟိန်းနေခဲ့သည့်အခန်း ဆို လိုက်ပို့သည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းပြန်လာမည်ဆို၍ အခန်းမှာ ရှင်းလင်းထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်မောင်းက အိမ်ပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးမှ အခန်းများကို ထိုက်ပြခဲ့ပါသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားခန်း၊ စာကြည့်ခန်းနှင့် ဦးဘဟိန်း တွန်းမာစဉ်ကနေခဲ့သော အခန်းများရှိသည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာများ ထည်း အပေါ်ထပ်မှာပင်ရှိပါသည်။

“လေးရက်အတွင်းမှာ ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ လိမ္မာသလို ကြည့်ပြီး နေပေတော့ မိုးမြင့်ဟိန်း”

ဦးအောင်မောင်းက အနီးတွင် မည်သူမျှမရှိသော်လည်း ကျွန်တော့် ဆို မိုးမြင့်ဟိန်းနာမည်နှင့်ပင် သုံးနှုန်း၍ပြောလိုက်သည်။

(၂)

ဦးဘဟိန်းအခန်းမှ ထွက်လာသည့်အခါ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်မြမြစိမ်းနှင့်နတ်သူဇာတို့က စောင့်ကြိုနေကြ၏။

“အေးကွယ် မောင်မိုးပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ ရှေ့နေကြီး ဦးစိုးမြင့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမှပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွေးနေ့အမိပြန် ရောက်လာပြီပဲ၊ စိတ်အေး ရပါပြီ မောင်အောင်မောင်းရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမစိမ်း၊ ဦးစိုးမြင့်ဆီ မမစိမ်းပဲဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောထားလိုက်ပါတော့၊ ဘကြီးကလည်း ကျွန်တော်နဲ့မမစိမ်း သူ့မွေးနေ့အတွက် စီစဉ်ထားဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ဟန်ဆောင်မှုမှာ ယခုအချိန်အထိ ပီရိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

“လာဟော မိုးမြင့်ဟိန်း၊ မင်းအခန်းထဲ ငါလိုက်ပို့မယ်၊ ငါတို့ မန္တလေး ကနေ မနက်အစောကြီးထွက်လာရတာ၊ မင်းလည်း နားလိုက်ဦး”

ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်မြမြစိမ်းနှင့် နတ်သူဇာရှေ့မှ ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နားလိုက်ဦး မောင်မိုး၊ အန်တီစိမ်း ရှေ့နေဦးစိုးမြင့် ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုကိုမှာ ဘာပစ္စည်းမျှလည်း မပါပါလား၊ အိတ်တစ်လုံးတည်း ပါလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးလေး”

“ရော့... ငါ့ဟဲန်းဖုန်းကို မင်းယူထား၊ အကြောင်းထူးတာရှိရင် စက်ရုံကို ဆက်လိုက်၊ စက်ရုံဖုန်းကို ကိုအောင်စည်နာမည်နဲ့ ဆေ့ဖ်လုပ်ထားတယ်၊ မင်း ဟဲန်းဖုန်းသုံးတတ်တယ်၊ မဟုတ်လား”

“မသုံးတတ်ဘူး ဦးလေးလေး၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မသုံးဖူးဘူးလေ”

ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ကိုင်ဖုန်းသုံးနည်းကို သင်ပြပေးသွားပါသည်။

“ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားထဲမှာ မိုးမြင့်ဟိန်း ဘွားခနဲပြန်ရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့၊ ဦးလေးလေး၊ မိုးမြင့်ဟိန်းသာ ပြန်ရောက်လာလို့ကတော့ ကျွန်တော်တော့ မော့ပြီပဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ညီအစ်ကို အနားမှာရှိနေတာပဲ၊ ငါလည်း မင်းဆီကို နေ့တိုင်းရောက်နေမှာပါ။ ကဲ ဒါဖြင့် ငါပြန်မယ်၊ မင်းသာ လိမ္မာသလို ကြည့်နေခဲ့ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးလေး”

ဦးအောင်မောင်းပြန်အသွားတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် ယောင်ချာချာကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က မိုးမြင့်ဟိန်းအခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့၏။

အခန်းထဲတွင် အဝတ်အစားထည့်သည့်သည့်ဗီရိုကြီးနှင့် စာကြည့်စားပွဲအပြင် တီဗီတစ်လုံးနှင့်ဒီဗီဒီစက်ပါ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်း အိပ်သည့်ခုတ်ကြီးကလည်း အိမ်ကသောအခန်းလော့မို့ရာနှင့် သားနားလှပါတ်လား။ အမြွှာညီအစ်ကိုဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မိုးမြင့်ဟိန်းတို့ကံတရားက မတူကြပါပေ။

အကောင်အထည်မြင်ရသော ရုပ်ရည်ချင်းသာ ဘေးလူများအဖို့ အောင် “ချွတ်စွပ်” တူသော်လည်း အကောင်အထည်မမြင်ရသည့် ကံကြမ္မာချင်းကတော့ မတူပါပေ။

ကျွန်တော်က ဗီရိုကြီးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဗီရိုထဲတွင် အဝတ်အစားများ အပြည့်တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံခြားသွားနေသော်လည်း ဒီမှာကျန်ခဲ့တဲ့အဝတ်အစားကပဲ မနည်းလှပါလား။

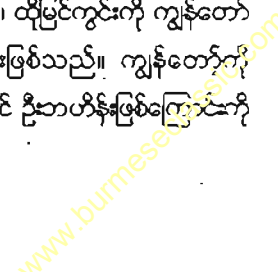
ကျွန်တော်က ဗီရိုကိုပြန်ပိတ်ကာ မွေ့ရာကြီးပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော်အသိအာရုံထဲ၌ သတိရစရာတစ်ခုကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်က မွေ့ရာပေါ်မှာလှဲနေရင်းမှ အခန်း၏အနေအထားကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အပြင်ဘက်မှ ချယ်ရီပင်များ ယိမ်းနွဲ့နေပုံကို မှန်ပြတင်းကို ကျော်၍မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကတည်းက အိပ်ရာထဲမှ မကြာခဏမြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှလန့်နိုးသည်အခါတိုင်း ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်သော အခန်းတစ်ခုထဲမှ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ထိုအိပ်ရာထဲမှကြည့်လျှင် အပြင်တွင် နင်းတွေ့ဝေဝဲကျနေပုံ၊ ချယ်ရီပင်များနှင့် ချယ်ရီပန်းများ ဝေဝေဆာဆာဖူးပွင့်နေပုံများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ကျွန်တော်အိပ်နေစဉ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လာနမ်းကာ ပြုံးပြုံးကြီးရယ်ကြည့်ပြီးမှ အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားပုံမြင်ကွင်းကို ပြန်သတိရမိပြန်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် သုံးတန်းနှစ်က အိပ်မက်လိုလို မြင်တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို နမ်းခဲ့သောအဘိုးကြီးမှာ ဤအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် ဦးဘဟိန်းဖြစ်ကြောင်းကို ယခုတော့ ကွဲကွဲပြားပြားသိလိုက်ရပါပြီ။

၁၂၆ * ဆောင်းလှလင်

မိုးမြင့်ဟိန်းအခန်းထဲရောက်မှ ထိုအဖြစ်မှာ ပို၍သေချာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်ကိုနမ်းပြီးနောက် အခန်းထဲမှပြန်ထွက်သွားသော အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်၏ အခန်းနံရံဘက်သို့လျှောက်သွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ဤအခန်းထဲကို ရောက်ပါမှ အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းရှင်းသိရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် အိပ်ခန်းသို့ဝင်သည့်တံခါးမှာ အခန်း၏ညာဘက်တွင်ရှိသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်း၏ဤအခန်းတွင် အခန်းသို့ဝင်သောတံခါးမှာ ဘယ်ဘက်၌ရှိနေပါသည်။

ဒါကိုကြည့်လျှင် ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ပုံရိပ်မှာ ဦးဘဟိန်းက သူ့မြေးမိုးမြင့်ဟိန်းအခန်းထဲဝင်လာပြီး အိပ်ပျော်နေသော မိုးမြင့်ဟိန်းကို နမ်းပြီးမှ အခန်းထဲကပြန်ထွက်သွားသောမြင်ကွင်း ဖြစ်တာ သေချာသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မိုးမြင့်ဟိန်း၏ အတွေ့အကြုံများကို ချွတ်စွပ်တူသောအမြွှာတစ်ဦးအဖြစ် အဝေးမှ မြင်တွေ့သိရှိနေရခြင်း ဖြစ်ပါလေသည်။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာပေါ်လှဲခဲ့ရင်း ငယ်စဉ်က အိပ်မက်လို မြင်ခဲ့ရသည့် ရှုခင်းများနှင့် ထပ်တူဖြစ်နေသောမြင်ကွင်းများကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ကာ မိုးမြင့်ဟိန်းအကြောင်းများကိုပိုပြီးစပ်စုနိုင်ရန် စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

စာကြည့်ခန်းမှာ ဦးဘဟိန်း၏စာကြည့်ခန်း ဖြစ်ပုံရပေသည်။ စာအုပ်များက အလွန်ရှေးကျသောစာအုပ်များ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က စာကြည့်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဦးဘဟိန်းဓာတ်ပုံကြီးကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးရယ် ဘိုးဘိုးမှာ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့အတူမွေးခဲ့တဲ့ အမြွှာမြေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုး သိမှသိရဲ့လားဟင် ကြိုဆိုရေးစခန်းက

ထုတွေက ဘိုးဘိုးကို ပြောပြောပြလိုက်ရဲ့လား ဘိုးဘိုးရယ် လောကကြီးမှာ ဘိုးဘိုးရဲ့မြေးတစ်ယောက်ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးကို အသိပေးခွင့်ပေးကြာရပါတော့မလား ဘိုးဘိုးရယ်”

ကျွန်တော်က စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဦးဘဟိန်းဓာတ်ပုံကို မော်ကြည့်ရင်း စိတ်တွင်းမှ ပြောနေမိသည်။

“ကိုကို”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စာကြည့်ခန်းအဝတွင်ရပ်နေသော နတ်သူဇာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နတ်သူဇာက ကော်ဖီနှင့်ကိုက်မုန့်များပါသော လင်ပန်းလေးတို့ကိုကိုင်ကာ အဝတွင် ရပ်နေသည်။

“သူဇာ ဝင်ခဲ့ရမလား ကိုကို”

“ဝင်ခဲ့လေ သူဇာ၊ ခွင့်တောင်းနေစရာ လိုသေးလို့လား သူဇာရယ်”

ကျွန်တော်က သာမန်ပြောရိုးပြောစဉ် စကားတစ်ခုလို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း နတ်သူဇာက အံ့ဩသွားပုံပေါ်လေသည်။

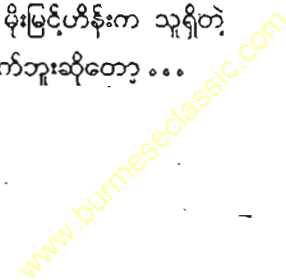
အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကော်ဖီပန်းကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ကာ -

“ဝင်ခွင့်တောင်းရတာပေါ့ ကိုကို၊ ကိုကိုက ကိုကိုရှိတဲ့နေရာကို သူဇာလာတာ ကြိုက်မှမကြိုက်ပဲ”

“ဟင် ...”

နတ်သူဇာအပြောကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရပါသည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ နတ်သူဇာတို့ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုလဲ၊ ဦးအောင်အောင်တို့အခြေအရ မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့်နတ်သူဇာကို လက်ထပ်ပေးရန် သူကြီးတွေက သဘောတူထားသည်ဟုဆိုသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းက သူရှိတဲ့နေရာကို နတ်သူဇာခွင့်မတောင်းဘဲလာတာ မကြိုက်ဘူးဆိုတော့ ...

“ကိုကိုက နိုင်ငံခြားကသာ ပြန်လာတယ်၊ ဘာမျှမပြောင်းလဲဘူး နော်၊ ဒီအတိုင်းပဲ”

နတ်သူဇာကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာသံသယမျှမဝင်ဘဲ မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်နှင့်ပင် ဆက်ဆံစကားပြောနေသည်။

“ကော်ဖီသောက်လေ ကိုကို”

နတ်သူဇာက ကော်ဖီခွက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ချပေးလိုက်ရာ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည့်အတွက် နတ်သူဇာဆီမှ သနပ်ခါးနဲ့လေးက ဝေခနဲယုံလွင့် လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် နတ်သူဇာကို ဖက်ပွေ့ပစ်လိုက် ချင်စိတ်တွေ ပေါက်သွားသည်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။ မိုး မြင့်ဟိန်းနှင့်နတ်သူဇာတို့ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုမှန်းမသိ။ ဦးအောင် မောင်းတို့က မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့နတ်သူဇာကို လူကြီးတွေသဘောတူထားတယ် လို့သာ ပြောခဲ့သည်။ နတ်သူဇာကို စိတ်မတိမ်းညွတ်အောင် သတိထား ဖို့သာ မှာထားပါသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့နတ်သူဇာတို့ကို လူကြီးတွေက သဘောတူထားရုံလား၊ ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင် ချစ်ကြိုက်နေကြသလား ဆိုတာကို ကျွန်တော်မသိပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်သည် ဟန်ဆောင်ထားသော အပြင်လူ သာဖြစ်ပါသည်။ နတ်သူဇာအပေါ်မှာ စိတ်မညွတ်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားရ မည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

နတ်သူဇာက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုဆွဲကာ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ရင်များ ခုန်လာသည်။ နတ်သူဇာနှင့်ကျွန်တော် နီးနီး ကပ်ကပ်နေလို့ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တော့ မည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော ခံစားချက်အသစ် များအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩနေမိရပါသည်။

ကျွန်တော်က အကြည့်ကို ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရွှေလိုက်၏။ ခြင် နှယ်ရီပင်များက ချယ်ရီပန်းများဝေဝေဆာဆာဖြင့် ယိမ်းနွဲ့နေကြပါသည်။

“သူဇာ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီဆိုတော့ သူဇာဘာ ဆက်လုပ်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်းပြောထား၍ ကျွန်တော်သိထားပြီးဖြစ်သော မလွဲနိုင်သည့်အချက်တစ်ချက်ကိုပင် မေးခွန်း လုပ်၍မေးလိုက်ရပါသည်။ နတ်သူဇာ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင် ထားတယ်ဆိုတာ တို့ ဦးအောင်မောင်းကိုက ပြောပြထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ နတ်သူဇာနှင့်အနီးကပ်ဖြစ်နေ၍ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များပြေပျောက်စေရန် စကားစအသစ်ကို ရှာလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နတ်သူဇာက သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။
“သူဇာ အဝေးသင်ပဲ ဆက်တက်မှာပါ ကိုကို”

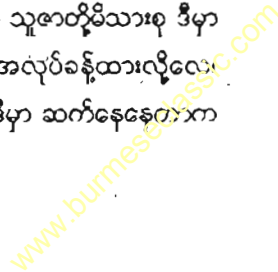
“ဘာလို့ ဒေးမတက်တာလဲ သူဇာ”
နတ်သူဇာက သက်ပြင်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ချပြန်သည်။

“ကိုကိုရယ် သူဇာနဲ့မေမေတို့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလာဦးမယ် ဆိုတာ မသိသေးပါဘူး”

“ဟင် ...”
“မေမေက သူဇာတိဗြို့ကို ပြန်ပြောင်းချင်ပြောင်းဖြစ်မယ်တဲ့၊ ပြောင်းဖြစ်ရွှေဖြစ်ရင် သူဇာကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ဆို အလုပ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ အဝေးသင်ပဲတက်လိုက်တာပါ ကိုကို”

“ဟင် ... သူဇာတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီကပြောင်းရမှာလဲ”

“ပြောင်းရမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ တကယ်တော့ သူဇာတို့မိသားစု ဒီမှာ နေနေတာ သူဇာ့ဖေဖေကို ဘိုးဘိုးဦးဘဟိန်းက အလုပ်ခန့်ထားလို့လေ၊ အခု ဖေဖေလည်း ဆုံးပြီ၊ ဖေဖေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ဒီမှာ ဆက်နေနေတာက

ဖေဖေလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေကို မေမေက တတ်နိုင်သမျှ ဆက်လုပ်ပေးနေရင်း ကနေနေတာ မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ သူ့ဇာတိသားအမိက လူပိုတွေလို ဖြစ်နေပြီလေ။ ဆက်နေလို့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ ခုအချိန်ထိ နေနေတာပဲ လွန်လှပြီ မဟုတ်လား။”

“ဟာ... သူ့ဇာ၊ မပြန်ပါနဲ့၊ အန်တီစိမ်းရဲ့ဇာတိဩဂျီကို သူ့ဇာတိ မပြန်ပါနဲ့ သူ့ဇာ၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေကြပါ သူ့ဇာရယ်။”

ကျွန်တော်က စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုကို၊ ဘိုးဘိုးက သူ့မွေးနေ့မှာ ဘယ်လိုတွေ စိစဉ်ဦးမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။ သူ့ဇာတိလည်း ဒီက ပြောင်းသင့်ပါပြီလေ။ ခုတောင် သူ့ဇာတိကို ငြိုငြင်နေကြပါပြီ ကိုကိုရယ်။”

“ဟင်... ဘယ်သူက ငြိုငြင်တာလဲ။”

“မပြောပါရစေနဲ့ ကိုကို”

“ဘာလဲ ဦးအောင်စည်နဲ့ဦးအောင်မောင်းလား သူ့ဇာ”

“သူ့ဇာ ဒီစကားတွေ မပြောသင့်ပါဘူး။ ဦးအောင်စည်နဲ့ ဦးအောင်မောင်းကိုလည်း တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ သူတို့က ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ တူအရင်းတွေမဟုတ်လား။ သူတို့မှာ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့။ သူ့ဇာတိသားအမိစရိတ်က ဒီအိမ်မှာ အလကားကုန်နေတာပဲလေ။”

“သူ့ဇာရယ်...”

နတ်သူဇာစကားများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် သူ့ဇာကို သနားသွားမိလေသည်။

“သူ့ဇာတို့ ဒီအိမ်က ဘာဖြစ်လို့ထွက်ရမှာလဲ သူ့ဇာ၊ သူ့ဇာနဲ့ ကိုကိုနဲ့က...”

“ဘာလဲကိုကို ကိုကိုနဲ့သူ့ဇာကို ဘိုးဘိုးကြီးက သဘောတူထားတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးသဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဖြစ်မလား။ ကာယကံရှင်ကိုကိုကမှ သူ့ဇာကိုမချစ်တာ”

“သူ့ဇာ...”

“ကိုကိုပဲပြောခဲ့တာလေ။ သူ့ဇာကို နမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားနိုင်မယ်။ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တယ်။ ဘိုးဘိုးကြီးစီစဉ်တဲ့အတိုင်း မနာခံနိုင်ဘူးလို့ ကိုကိုပဲပြောခဲ့တာလေ။ အဲဒီစကားက သူ့ဇာတိသားအမိကို ဒီအိမ်ကြီးနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့အတူတူပဲပေါ့။”

“မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး သူ့ဇာ”

“အို... သူ့ဇာရှက်တယ်။ သူ့ဇာပါးစပ်က ဒါတွေထုတ်ပြော ချိတ်မိတာ သူ့ဇာရှက်လိုက်တာ”

နတ်သူဇာက မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ထိုင်ရာမှထရင်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“သူ့ဇာ... သူ့ဇာ”

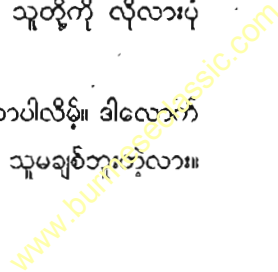
ကျွန်တော်ခေါ်သော်လည်း နတ်သူဇာက လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ မိုးမြင့်ဟိန်းသည် နတ်သူဇာကို ချစ်ခဲ့ပါလား။ သူ မချစ်ကြောင်းကိုလည်း နတ်သူဇာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နှိုးပြောထားပုံရသည်။

နတ်သူဇာတို့သားအမိအနေအထားမှာ မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့် နတ်သူဇာ တော်ထင်မှသာ ဤအိမ်တွင်ဆက်နေရန် သင့်တော်မည့် အနေအထားဖြစ်နေပါသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းက နတ်သူဇာကို မောင်နှမ လိုသာသဘောထားသည် တော်ထင်နိုင်ပါဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောထားသည့်အခါ နတ်သူဇာတို့ ဤအိမ်ကြီးတွင် ဆက်ပြီးမိခို နေထိုင်ဖို့အနေအထားမှာအခက်ကြုံနေရ တော့ပါ၏။

ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်းကလည်း သူတို့ကို လိုလားပုံ မရှိချေ။

မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ နတ်သူဇာကို ဘာလို့မချစ်တာပါလိမ့်။ ဒါလောက် ကြီးမားတဲ့ ဒါလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သူမချစ်ဘူးဘဲလား။

၁၃၂ ❖ ဆောင်းလူလင်

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်စိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး တွေးနေမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် နတ်သူဇာကို ချစ်နေမိပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

နတ်သူဇာကို ဒီအိမ်ကြီးကထွက်မသွားဖို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မိုးမြင့်ဟိန်းအစစ် မဟုတ်ပါ။ ခဏတဖြုတ် အစားဝင်ရသူသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နတ်သူဇာနှင့်မိုးမြင့်ဟိန်း ကင်းရှင်းကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်မှာပေါ့ပါးသွားမိသလို ကျွန်တော်ဟန်ဆောင်ဘဝ အတွက် ရင်မောမိရပါသည်။

“သူဇာရယ် မိုးမြင့်ဟိန်းက မင်းကိုမချစ်ပေမဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာ ဝင်နေတဲ့ ဟောဒီနန္ဒဆိုတဲ့ကောင်က မင်းကိုသိပ်ချစ်မိသွားပြီဆိုတာ မင်းသိစေချင်လိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်”

(၃)

နောက်တစ်နေ့...

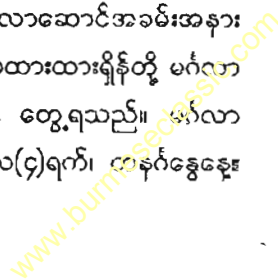
ဒီဇင်ဘာလ(၆)ရက်နေ့။

မနေ့ကတစ်နေ့လုံး အိမ်ကလူများသည် ကျွန်တော့်ကို မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်နှင့် သံသယကင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေရထိုင်ရတာ ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

ညက အတော်ညဉ့်နက်သည်အထိ အဘိုးဦးဘဟိန်း၏ စာကြည့်ခန်းကို ကျွန်တော် မွေနှောက်နေခဲ့သည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်မခင်မိခင်ရင်းများဓာတ်ပုံကို တွေ့ရလိုတွေ့ရငြား ရှာကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိဘများဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုလှသော်လည်း မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထား၍ မေးရမှာ ခက်နေပါသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပီရီအပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်တစ်ထပ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအထဲမှ အယ်လ်ဘန်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်အဖေ ကိုအောင်ဟိန်းနှင့် ကျွန်တော့်အမေ မထားထားရှိန်တို့ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားဓာတ်ပုံများဖြစ်နေပေသည်။ ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်မထားထားရှိန်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဤခြံကြီးထဲမှာပင် ပြုလုပ်ခဲ့တာကို တွေ့ရသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ရက်က ၁၉၈၇ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ(၄)ရက်၊ ငါ့နက်နေ့နေ့

အယ်လ်ဘန်ထဲတွင် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကိုပါ ကပ်ထားသောကြောင့် သိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်မိဘများပုံကို ယခုမှမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည် အဘိုးဦးဘဟိန်းနှင့် အတော်တူပါသည်။ အမေမှာလည်း မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်တာကို တွေ့ရသည်။ ဓာတ်ပုံများထဲ၌ ကွယ်လွန်သူကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်ခမ်းယုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အဘဘက်မှ အဘိုးအဘွားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဖိတ်စာကြောင့် မိခင် ဒေါ်ထားထားရှိန်ဘက်မှ အဘိုးအဘွားများအမည်မှာ ဦးကံရှိန်၊ ဒေါ်စိန်နီကြည်ဟု သိလိုက်ရပါသည်။ ထိုအဘိုးအဘွားများ ယခုထိ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးသလား ကျွန်တော် သိချင်လှပါသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖေအမေပုံများနှင့် အဘိုးအဘွားများပါသောပုံတစ်ချို့ကို အယ်လ်ဘန်ထဲမှ ဖြုတ်ယူထားလိုက်ပါသည်။ ဤအိမ်ကြီးထဲသို့ အမှတ်မထင်ရောက်လာခြင်းအတွက် အကျိုးအမြတ် တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ မည်သည့်အခါမျှ သိခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ဟုထင်ခဲ့သော မိဘများနှင့်နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားများကို သက်ရှိထင်ရှား မဟုတ်သော်လည်း ဓာတ်ပုံထဲတွင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဖြုတ်ယူထားသောဓာတ်ပုံများကို ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင်ကပ်ကာ ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။

မနက်ကျတော့ နေပြင်မုဝင် ကျွန်တော် နိုးပါတော့သည်။

ဒါတောင် ဦးအောင်မောင်းပေးထားသောဖုန်းက ခေါ်သံမြည်လာသောကြောင့် နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းကိုပြန်ထူးလိုက်တော့ ဦးအောင်မောင်းဆက်တာ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးမြင့်ဟိန်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခုထိတော့ အဆင်ပြေနေပါတယ် ဦးလေးလေး ဘာအခက်အခဲမျှမရှိပါဘူး”

“အေး... ကောင်းပြီ တစ်ခုခုထူးခြားရင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက် မင်းတုန်းထဲမှာ ကိုစည်ဖုန်းနံပါတ် ဆေးဖိလုပ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးလေး”

ကျွန်တော်က မျက်နှာသစ်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့သည်။

မသိန်းဒီက ကျွန်တော့်ကို ဘာရိတ်မတ်စံပြင်ကျွေးသည်။ မသိန်းဒီသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို သံသယမဝင်ပါ။ မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်ပင် ဆက်ဆံနေသည်။

ကျွန်တော်ကော်ဖီသောက်နေစဉ် နတ်သူဇာ အခန်းထဲဝင်လာလေသည်။

“ကိုကို... ကိုသီဟ ရောက်နေတယ်၊ ဒီကို လွှတ်လိုက်ရမလား”

နတ်သူဇာစကားကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပါသည်။ သီဟတဲ့။ သီဟဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဦးအောင်မောင်းတို့ မှတ်သားနိုင်သည့်လူစာရင်းထဲတွင် သီဟဆိုတာ မပါပါ။

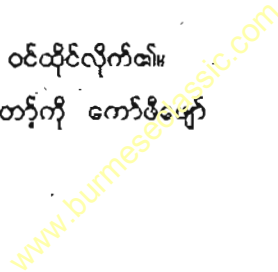
ကျွန်တော်က နတ်သူဇာကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ငေးကြောင်နေဆဲတွင် သီဟဆိုသူက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“ငါ ဒီထဲအထိလိုက်လာဖို့ကို ကိုမိုးဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေစရာ လိုလို့လား သူ့စာရဲ့ ဟေ့ကောင် မင်းက မနေ့ကပြန်ရောက်တာတောင် ငါ့ဆီဖုန်းမဆက်ဘူး၊ လမ်းမှာ ကိုဒေဝနဲ့တွေ့မှ သိရတယ်”

သီဟဆိုသူက ကျွန်တော့်ပုံခံကို ရင်းနှီးစွာပုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ပြောပုံဆိုပုံများက မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့်သာမက ဒီအိမ်ထဲကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝင်ထွက်နေကျဖြစ်ပုံရသည်။

သီဟက ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မသိန်းဒီရေ ... မသိန်းဒီ ... ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ပါဦးဗျ”

သူက မသိန်းဒီကိုပင် ပိုင်စိုးပိုင်နှင့် ခိုင်းနေပြန်သည်။

သူဘယ်သူပါလိမ့်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုစကားမျိုးပြန် ပြောရမှာလဲ။

ကျွန်တော်က ဦးအောင်မောင်ဆီဖုန်းဆက်မေးရန် စိတ်ကူး ရလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကော်ဖီသောက်နှင်ဦးနော်၊ ငါ အပေါ်ထပ် ခဏတက် လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အဝတ်အစားလဲဖို့လိုလိုနှင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အမြန်တက်လာခဲ့ပြီး ဦးအောင်မောင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။

“ဦးလေးလေး လုပ်ပါဦးဗျ၊ ဒီမှာ သီဟဆိုတဲ့ကောင် ရောက်နေ တယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြန်ပြောရမှာ လဲ”

“ဟေ ... သီဟ၊ အခု မင်းဖုန်းပြောတော့ မင်းအနားမှာ သူရှိ မနေဘူးလား၊ မိုးမြင့်ဟိန်း”

“အောက်ထပ်မှာ မသိန်းဒီကို ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းပြီး သောက်နေ တယ်၊ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်က ဆက်နေတာ၊ သူက မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံပဲနော်၊ ဒီအိမ်ထဲကိုလည်း ဝင်ထွက်နေကျ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ဝိုင်းသီဟတဲ့၊ မှတ်ထား၊ မိုးမြင့်ဟိန်းပုန်းကို လေသေနတ်နဲ့ချော်ပစ်မိ တယ်ဆိုတာ အဲဒီကောင် သီဟကြောင့်ပဲ”

“ဟင် ...”

“မင်း သူ့ကို အလိုက်သင့်သာ စကားပြောပါ၊ ဘာမှမကြောက်

“ကိုမိုး ... ဘယ်ကို ဖုန်းပြောနေတာလဲကွ”

ကျွန်တော်နှင့်ဦးအောင်မောင် ဖုန်းပြောလို့မဆုံးမင်မှာပင် နိုင်ငံသီဟက ကျွန်တော်အခန်းထဲဝင်လာရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါပဲနော် ဦးလေးလေး၊ ကျွန်တော်လည်း ခရီးပန်းလာလို့ နားချင်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်နေ့တော့ ဘယ်မျှမသွားဘဲ အိမ်ထဲမှာပဲ နားနေလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ဦးအောင်မောင်နှင့်ပြောလက်စဖုန်းကို ဖြတ်ပစ် ခိုက်သည်။ နောက်ဆက်တွဲ ပြောလိုက်သောစကားများမှာ ငိုင်းသီဟ ကြားအောင် တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သီဟ ထိုင်လေကွာ၊ ငါလည်း ခရီးပန်းတာနဲ့ မင်းဆီတောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်တာကွ”

“မင်း တစ်ရက်နေ့ကတည်းက ဟိုကထွက်လာတာဆို၊ နောက် ဘာလုချည်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကို တန်းမပြန်ချင်သေးတာနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဝင်မွေ့နေတာကွာ”

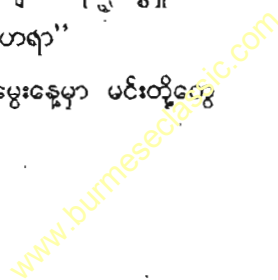
“မင်းကတော့ လုပ်မယ်၊ လာကွာ ငါတို့ ငှက်ပစ်ထွက်ရအောင်၊ ဒီမှာ လေသေနတ်ပါလာတယ်၊ မင်းမရှိတာနဲ့ ငါလည်း သေနတ်မပစ် ဘာကြာပြီ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ ငါ သိပ်နေမကောင်းလို့၊ နားနေချင်တယ်၊ မြင်မထွက်ချင်သေးဘူးကွာ”

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုမိုး”

“ရန်ကုန်က ဘော်ဒါတွေနဲ့ သောက်တာ များသွားလို့ပါကွာ၊ မင်းတွေခဲပြီး ထိုနေတယ်၊ ပြီးတော့ ငါးရက်နေ့ကျ အလုပ်ကိစ္စရှိသေး တယ်လေ၊ အဲဒီအတွက် အားမွေးထားရဦးမယ် သီဟရာ”

“ဘာလဲ၊ ဒီစင်ဘာကိုးရက် မင်းအဘိုးမွေးနေ့မှာ မင်းတို့တွေ အမွေခွဲပေးမယ့်ကိစ္စလား”

၁၃၈ * ဆောင်းလှလင်

“အေးလေ ... မင်းလည်း သိပြီးသားပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွ၊ မင်းအဘိုးက မင်းကိုပဲ အမွေတွေ အများ ဆုံးပေးမှာပေါ့၊ မင်းအတွက် ဘာပူစရာလိုလို့လဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ အဘိုးက ဘယ်လိုတွေ စီစဉ်မယ်ဆိုတာ တွေးမိသေးတာပေါ့၊ ဦးလေးကြီးနဲ့ ဦးလေးလေးကိုရော အမွေပေးမှာလား ဆိုတာ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေရတာပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက မင်းဦးလေးနှစ်ယောက်ကို အမွေမရစေချင် တာလား၊ ရစေချင်တာလား”

“မရစေချင်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲကွာ၊ သူတို့လည်း ငါ့အဘိုးရဲ့ တူတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီတော့လည်း ရှင်းနေတာပဲကွာ၊ မင်းအဘိုးက သူတို့ကို အမွေခွဲမပေးခဲ့ဘူးဆိုရင် မင်းက ဦးလေးတွေကို စေတနာရှိတယ် မဟုတ် လား၊ မင်းလက်ထဲ ရောက်လာတဲ့အမွေတွေထဲက ခွဲပေးလိုက်ရုံပေါ့ကွာ”

“ဟင် ...”

“မင်းခန့်မှန်းကြည့်စမ်း သီဟ၊ ငါ့အဘိုးက ငါ့ဦးလေးနှစ်ယောက်ကို အမွေပေးမလား၊ မပေးဘူးလားဆိုတာ ...”

“ခန့်မှန်းရခက်သားပဲကွ၊ အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဘိုးက သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲကွာ၊ သူ့တူတွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမပေးဘဲတော့ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အင်း ... ဟုတ်တော့ လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ အဘိုးက သူ့မွေ့နေမှာ ဘာတွေစီစဉ်မယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် ရင်ခုန်စရာပဲကွ၊ နော် ...”

စိုင်းသီဟက တခြားစကားများအနည်းငယ်ပြောပြီး ပြန်သွား ခဲ့လေသည်။

စိုင်းသီဟရှေ့တွင် ကျွန်တော် စကားတစ်လုံးမျှမမှားခဲ့သည့်အတွက် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေတော့သည်။

နေ့လယ်ခင်းတွင် ကျွန်တော်က အိမ်နောက်ဘက်နံ့တော့စပ်ဆီ သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မုကြည့်လျှင်မြင်နေရသော တောင်တန်းနေအိမ်နှင့် သစ်တောစိမ်းညိုညိုမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်နေပါသည်။ သို့မြင်ကွင်းများသည် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အိမ်မက်လိုလိုဖြင့် ဖိတ်ကူးထဲတွင် မြင်ယောင်နေတတ်သော မြင်ကွင်းများပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က အိမ်နောက်ဘက်ရှိတော့စပ်ဆီသို့ တစ်ယောက် တည်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ကိုကို”

အိမ်နောက်ပေါက်မှအထွက်တွင် နောက်မှခေါ်လိုက်သော အသံ ကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နတ်သူဇာ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကို”

“နောက်ဘက်က တော့စပ်ကို သွားကြည့်မလို့ပါ သူဇာ”

“အမလေး ကိုကိုကလည်း ဒီနေရာတွေ မရောက်ဖူးတာ ကျနေ ဘာပဲ”

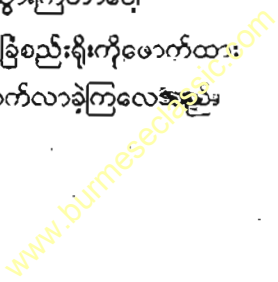
ကျွန်တော် စကားများသွားပါပြီ။ မိုးဖြင့်ဟိန်းသည် ဒီနေရာတွေကို ခြေရာထပ်အောင် ရောက်ဖူးပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ “သွားကြည့်မလို့” ဆိုသည့် ကျွန်တော့်စကားက သဘာဝမကျဖြစ်သွားပါသည်။

သို့သော် နတ်သူဇာက ရိပ်မိလိုက်ပုံမရပါ။

“သူဇာရော လိုက်ခဲ့ရမလား ကိုကို”

“လိုက်ခဲ့လေသူဇာ၊ ကိုကိုတို့ အတူတူသွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်နောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကိုဖောက်ထား သောတံခါးမှထွက်ကာ တော့စပ်ဆီသို့ လမ်းခလျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထင်းရှူးပင်များအုံ့ဆိုင်းနေသော ကွင်းပြင်တလျှောက်သည် နေပြောက်မထိုးဘဲ အေးမြနေပေ၏။

ထင်းရှူးပင်များထက်၌ မနက်ကကျထားသောနှင်းစက်များထဲ ခိုတွယ်လျှက်ရှိနေဆဲပင်။

ကျွန်တော်က ထင်ရှူးပင်များထက်မှ ၎င်းကလေးများကို တမေ့တမောမော်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ နတ်သူဇာက ကျွန်တော် လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်မှပင် ရပ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုရယ် ငေးလိုက်တာ၊ ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိတာကို ကိုကိုသိရဲ့သားနဲ့၊ သူ့ဇာ သတိပေးတာ မြန်လို့သာပေါ့။”

နတ်သူဇာပြောလိုက်မှပင် ကျွန်တော် အောက်ကိုငုံကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ဘုရား... ထုရား။

ကျွန်တော်သည် ချောက်ကမ်းပါးအစွန်တွင် ရပ်နေမိပါကလား။ နတ်သူဇာဖမ်းဆွဲလိုက်၍သာ ချောက်ထဲသို့ ကျွန်တော်ကျမသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကို ကိုကို အတွေးလွန်သွားလို့ပါ သူ့ဇာ”

ကျွန်တော်က နက်ရှိုင်းသောချောက်ထဲကို ငုံကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးများကတော့ ရှေ့မှချောက်ကမ်းပါးကြီးဆီက မခွာမိတော့ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးကို တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ ဤဒေသသို့ မနေ့ကမှရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုမြင်နေရသော ကျွန်တော်ရှေ့မှ ချောက်ကြီးကိုမူ ကျွန်တော် ဟိုးအရင်ကတည်းက မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။

နတ်မှတ်ရရ ခြောက်တန်းနှစ်က အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ မူရာနှင့် ကျောင်းမှပြန်လာစဉ်က အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ ကျွန်တော်အောက်ကို ငုံကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ချောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အလွန်တရာနက်သော ချောက်ကြီးဖြစ်ပြီး အောက်ခြေကို ရေးရေးပျံပျံသာ မြင်တွေ့ရပါသည်။ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်နှင့် ထိုချောက်နက်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော်ကျသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က လျှောက်နေသောခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်တုံ့လိုက်သည်။ ဘေးမှ မူရာကိုလည်း လက်ဖြင့် အလျင်အမြန် လှမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ချောက်ကြီး၊ ရှေ့မှာ ချောက်ကြီးမမြင်ဘူးလား၊ ဆက်လျှောက်ရင် ငါတို့ချောက်ထဲကျသွား လိမ့်မယ်”

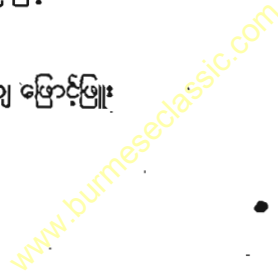
“ဘာ...”

မူရာက ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ကာ ကျွန်တော်ကို ခါးထောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က နေရာမှမရွေ့ဘဲ ကျွန်တော် မြင်နေရသည့်ချောက်ကြီးကို ငုံကြည့်နေမိဆဲ...။

ချောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်ရှေ့၌ နေ့စဉ်လျှောက်နေကျ ဖြောင့်ဖြူးသောလမ်းမကြီးပြန်ပေါ်လာလေသည်။

ကျွန်တော့်အာရုံထဲ၌ ခြောက်တန်းနှစ်က ကျောင်းအပြန်တွင် ကြုံခဲ့ရသောအဖြစ်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိပါသည်။ ထိုစဉ်က မတွေ့မမြင်ဖူးသော ချောက်အနက်ကြီးတစ်ခု ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ တကယ်လိုအပ်ပေါ့ပေါက်မြင်ယောင်လာတာကို နားမလည်ခဲ့။ ခုတော့ သိပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် သည်ဘက်က မိုးမြင့်ဟိန်းမြင်နေသည်အမြင်များကို စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေသည်အမြှာတစ်ဦးအဖြစ် မြင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ကိုကို”

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှုပ်ယမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ကိုကိုကကောင်းလို့ ချောက်ထဲမကျတာကို တွေးနေတာပါ သူဇာ၊ ကိုကိုကို သတိပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဇာရယ်”

“ကိုကိုဟာလေ ဒီနေရာမှာ ချောက်ရှိတာ မသိတာကျနေတာပဲ တကယ်တော့ ကိုကိုဒီနေရာကို မလာသင့်ဘူး၊ သိလား”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟောဒီချောက်ကမ်းပါးကြီးဟာ ကိုကိုတို့ဘယ်တုန်းက ကောင်းကျိုးပေးခဲ့လို့လဲ၊ သူဇာ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်ခါးကိုကိုရှစ်တန်းနှစ်တုန်းက ကိုသီဟက ကိုကိုကို လေသေနတ်နဲ့ ချော်ပစ်မိတာ ဒီချောက်ထဲမှာပဲလေ၊ ကိုကိုနဲ့ကိုသီဟ ချောက်ထဲဆင်းပြီး သေနတ်ပစ်ကြရင်းက ကိုသီဟလက်ထဲက လေသေနတ်က ကျည်ဆန်ထွက်ပြီး ကိုကိုပုန်းဖို့ မှန်သွားခဲ့တာလေ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ သူဇာ”

ကျွန်တော်က ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရသည်။ စိုင်းသီဟကောင့် မိုးမြင့်ဟိန်းပခုံးကိုလေသေနတ်မှန်ပြီး သေရာပါအမာရွတ်ဖြစ်ခဲ့တာကို ဦးအောင်စည်တို့ပြောပြလို့ သိခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ဤချောက်ကြီးထဲမှာဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုတော့ နတ်သူဇာပြောပြမှ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီတစ်ခါတည်းလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆယ်တန်းနှစ်တုန်းကလည်း တစ်ခါ၊ စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှ ကိုကိုချောက်ထဲလိမ့်ကျပြီး ညာဘက်ခြေထောက်ကျိုးသွားတာလေ၊ ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားရပြီးစာမေးပွဲဖြေချိန်ထိမပျောက်လို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဆေးရုံပေါ်မှာ ဖြေရတာကော ဒါတွေကို မေ့ကုန်ပြီလား ကိုကို”

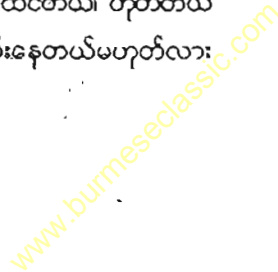
“ဟား ... ဟား ... ဒါလောက် ထူးခြားတဲ့အဖြစ်တွေကို ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ သူဇာရယ်”

ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်လိုက်ရပြန်သည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီးမှာ ချောက်ထဲကျလို့ခြေထောက်ကျိုးပြီး ကျောက်ပတ်တီးစည်းရတယ်တဲ့။ စာမေးပွဲကို ဆေးရုံပေါ်မှာ ဖြေရတယ်တဲ့။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီး ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသောအတွေ့အကြုံများအတွက် အဖြေမှာ ရှင်းသွားပါပြီ။ ဆယ်တန်းဖြေခါနီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်ညာဘက်ခြေထောက်ကြီး ကွေးမရအောင် တန်းသွားတာ၊ စာမေးပွဲဖြေချိန်အထိ မပျောက်လို့ စာမေးပွဲနေ့တွေမှာ သူများကို စက်ဘီးနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းရတာတွေဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းဖြစ်နေတဲ့ဝေဒနာတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကို ကျွန်တော်ခံနေရတာပါလား။

“အဲဒါကြောင့် ဒီချောက်ကြီးဟာ ကိုကိုကို ကောင်းကျိုးမပေးပါဘူးလို့ သူဇာကပြောတာပေါ့ ကိုကို၊ ခုလည်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာမို့လို့ သူဇာတစ်ပါတည်း လိုက်လာတာ၊ ကြည့်စမ်း သူဇာစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တာပဲ၊ သူဇာလှမ်းဆွဲလိုက်တာ မြန်လို့သာပေါ့၊ ပြောစမ်းပါဦး ကိုကိုဘာတွေ ဒါလောက်တွေ့နေတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ စင်ကာပူမှာ ကိုကိုရည်းစားရနေပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ စင်ကာပူမှာကျန်ခဲ့တဲ့ရည်းစားကို လွမ်းနေတယ်မဟုတ်လား ကိုကို”

နတ်သူဇာက ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေလေသည်။

“ကိုကိုမှာ ရည်စားမရှိပါဘူး သူ့ဇာ၊ စင်ကာပူမှာလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်မှာမျှလည်း မရှိဘူး”

“ဟွန်း... မယုံပါဘူး”

နတ်သူဇာက ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ပြောလိုက် ပြန်သည်။

ကြာလျှင် ကျွန်တော် စိတ်ထိန်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဒါလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နတ်သူဇာကို မိုးမြင့်ဟိန်း ဘာလို့မချစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ကတော့ နတ်သူဇာရဲ့ ချစ်စရာအမူအရာ အပြောအဆိုလေးတွေကို ကြည့်ကာ ဝေဒနာတိုးတိုးလို့လာနေပါပြီ။

“ကိုကိုတို့ ပြန်ကြစို့ သူ့ဇာ”

ကျွန်တော်က စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ နတ်သူဇာကို တစ်ခုခုလုပ်မိ မည်စိုးကာ ပြန်ဖို့ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အသံတွေ တုန်နေပါကလား။

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို ပြန်ကြမယ်လေ”

ပြောရင်း နတ်သူဇာက နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နတ်သူဇာ၏ခြေတစ်ဖက်သည် မြေပေါ်မှ ကျင်းတစ်ခု ထဲသို့နှစ်ဝင်သွားကာ ယိုင်လဲမလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“အို... ”

“သူ့ဇာ... ”

ကျွန်တော်က လဲကျမလိုဖြစ်သွားသော နတ်သူဇာ၏ပခုံးနှစ်ဖက် ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ထိန်းပေးလိုက်သည်။

နတ်သူဇာက ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် နတ်သူဇာပခုံးကို ကိုင်ထားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်မပေးမိသေးပါ။ နတ်သူဇာ၏ ဖြူဖွေးဝင်းဆီသော ပခုံးသားလေးကိုကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်များက ခွာမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့”

နတ်သူဇာကမူ ပုံမှန်အတိုင်းသာ သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက် လေသည်။

“ကိုကိုလှမ်းဆွဲတာ မြန်လိုက်လို့ပေါ့၊ နို့မို့ သူ့ဇာလဲသွားမှာနော် တိုကို၊ ကျေပြီ ကျေပြီ၊ သူ့ဇာနဲ့ကိုကိုနဲ့ ကျေပြီပေါ့နော်”

နတ်သူဇာက ကျွန်တော် ချောက်ထဲကျခါနီး လှမ်းဆွဲလိုက်သည် တို့ ရည်ညွှန်းကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ နတ်သူဇာပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ နတ်သူဇာမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာငေးကြည့်နေ နေသည်။

ကျွန်တော်၏မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေပုံကို နတ်သူဇာရိပ်မိသွားကာ နှက်နှာတည်သွားလေသည်။

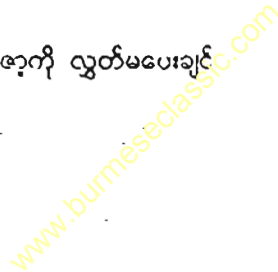
“လွှတ်လေကိုကို သူ့ဇာ ရပ်လို့ရပါပြီ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှလည်း ပြန်မပြော၊ နတ်သူဇာကိုယ်ကိုလည်း လွှတ်မပေးမိဘဲ ဆက်ပြီးဆုပ်ကိုင်ထားမိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဟင်... ကိုကို၊ သူ့ဇာပခုံးကို လွှတ်လေ”

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်အမူအရာကို အံ့ဩစွာပြန်ကြည့်ရင်း ဆွှာလိုက်ပြန်၏။

“မလွှတ်ဘူး၊ မလွှတ်ချင်ဘူး၊ ကိုကို သူ့ဇာကို လွှတ်မပေးချင် ဆော့ဘူး သူ့ဇာရယ်”

၁၄၆ * ဆောင်းလှလင်

“အို... ကိုကိုကလည်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို ကိုကို သူ့ဇာကို ချစ်တယ်၊ သူ့အဖွဲ့ ဒီလိုပဲနေချင်တော့တယ် သူ့ဇာ”

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ချစ်တယ်... သူ့ဇာကို ချစ်တယ်၊ ကိုကိုသူ့ဇာကိုချစ်တယ် သူ့ဇာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ ကိုကို”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ သူ့ဇာရယ်”

“ကိုကိုပဲ သူ့ဇာကို ချစ်လို့မရဘူး၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ စိတ်ထဲမှာရှိတယ်ဆို”

“ဒါ အရင်တုန်းက မိုးမြင့်ဟိန်းပြောတဲ့စကားတွေပါ သူ့ဇာရယ်၊ အခု ဟောဒီကောင်က သူ့ဇာကို တကယ်ချစ်တာပါကွာ”

ကျွန်တော်က ကိုယ့်အဝိပွယ်နှင့်ကိုယ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း... ကိုကိုရယ်”

“သူ့ဇာ ကိုကိုကို မယုံလို့လားဟင်”

“ကိုကိုပဲ သူ့ဇာကိုချစ်လို့မရဘူးလို့ ခဏခဏပြောခဲ့တာလေး ကိုကိုပြောတာတွေ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုကိုစိတ်တွေ ဘာလို့ပြောင်း သွားရတာလဲ ကိုကိုရယ်”

“သူ့ဇာရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ ဟောဒီကိုကိုကို ချစ်သလား မချစ်ဘူး လားဆိုတာပဲ ဖြေပါဦး သူ့ဇာရယ်”

“အို... ကိုကို သိပ်ဆိုတာပဲ၊ သူ့ဇာမမျှော်လင့်တဲ့အချိန်ကျမှ ဘယ်လိုစကားတွေလာပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“သူ့ဇာ မမျှော်လင့်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုလဲ သူ့ဇာ”

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ဖယ်ပါ၊ သူ့ဇာကိုလွှတ်ပါ ကိုကို”

ဆွတ်စွပ် * ၁၄၇

နတ်သူဇာက ပြောရင်းမှ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကိုဖယ်ချွတ် နှိုးထွက်လိုက်သည်။

“ဟွန်း... ကိုကိုသိပ်ဆိုတာပဲ”

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်အနီးမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

“သူ့ဇာ ကိုကိုမေးတာ ဖြေခဲ့ဦးလေ”

အရှက်သည်သွားသောကောင်မလေးသည် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သာလျှင် နတ်သူဇာနောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။

သည်လိုနှင့် နေ့တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားရပြန်ပါပြီ။

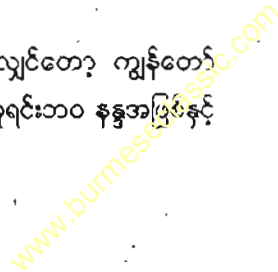
ဒီနေ့ ဒီဇင်ဘာလ(၆)ရက်နေ့။ မွေးနေ့ရောက်ဖို့ နှစ်ရက်ပဲ လိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မပျော်နိုင်ပဲ အိပ်ရာထဲတွင် တလုံးလုံး တလိမ့်လိမ့်ဖြစ်နေ၏။

နေ့လယ်က နတ်သူဇာကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိတာ ကျွန်တော် မှားများ ချားသွားပြီလား။ အောင့်အည်းမျှိုသိပ်ထားလို့ မရတဲ့အရာထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာလည်းပါတာမို့ ကျွန်တော် မမျှိုသိပ်နိုင်ဘဲ ဖွင့်ပြောလိုက်မိပါပြီ။ ဦးအောင်မောင်းတို့ သတိပေးတားမြစ်ထားသော အချက်တစ်ခုကိုတော့ ချွေးဖောက်လိုက်မိပါပြီ။

နတ်သူဇာက သူ့မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်ကျမှ ချစ်စကားလာပြော တယ်ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့ခဲ့သေးသည်။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ နတ်သူဇာမှာ ချစ်ရမယ့်သူများ ရှိနေပြီလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မွေးနေ့ကိစ္စပြီးစီးသွားလျှင်တော့ ကျွန်တော် နတ်သူဇာကို အဖြစ်မှန်များဖွင့်ပြောကာ ကျွန်တော့်မူရင်းဘဝ နန္ဒအဖြိုးနှင့် သုမအချစ်ကို တောင်းဆိုရပေတော့မည်။

၁၄၈ * ဆောင်းလှလင်

မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်အသစ်တွေကိုလည်း နတ်သူဇာဆီက သိလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေတုန်းက အကြောင်းပြချက် မည်မည်ရရမရှိဘဲ ခြေထောက်ကြီးတန်းပြီး လမ်းလျှောက်မရခြင်းမှာ မိုးမြင့်ဟိန်း ချောက်ထဲလိမ့်ကျကာ ခြေထောက်ကျိုးပြီး ကျောက်ပတ်တီးစည်း ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းသည်ဘက်မှာ ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာ ကို ကျွန်တော်က တစ်ဖက်မှနေ၍ တစ်ချိန်တည်းတစ်ပြိုင်တည်း လိုက်ပါခံစား နေရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဤပုံအတိုင်းသာဆိုပါက ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဘယ်သူထိုး လိုက်မှန်းမသိဘဲ အထိုးခံလိုက်ရသလိုမျိုး ပါးချိတ်ကြီးယောင်ကိုင်းလာတာ ကျောင်းအပြန်လမ်းမှာ လက်ကိုလိမ်ချိုးခံရသလိုမျိုးဖြစ်တာ။ စာသင်ခန်းထဲမှာ နားရင်းကိုအအုပ်ခံရသလိုမျိုး ထူပူသွားတာတွေဟာ သည်ဖက်က မိုးမြင့်ဟိန်း အတွေ့အကြုံများပင် ဖြစ်ရပေမည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ ရန်လိုတတ်တဲ့ ရန်ခဏခဏဖြစ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် နတ်သူဇာအကြောင်း၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအကြောင်း များကိုတွေ့ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေ၏။

အိပ်ခန်း၏မှန်ပြတင်းမှ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြင်တွေ့နေကျ နင်းများမှုန်မှိုင်းနေသောဝန်းကျင်တွင် ချယ်ရီပန်းများ ဖူးဝေနေသည့် မြင်ကွင်းကို မြင်နေရပါသည်။ ယခုမြင်ရသည့်အမြင်ကတော့ ပကတိ အရှိအတိုင်းကို မြင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

(၃)

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒီဇင်ဘာလ(၇)ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်မောင်းဖုန်းဆက်မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးတော့သည်။

ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်အခြေအနေကို လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ဘာမျှမထူးခြားကြောင်း ဖြေလိုက်သည်။

“အေး... တစ်ရက်ပဲလိုပါတော့ဟယ် မိုးမြင့်ဟိန်း၊ သည်းခံ လိုက်ပါဦးကွာ”

ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

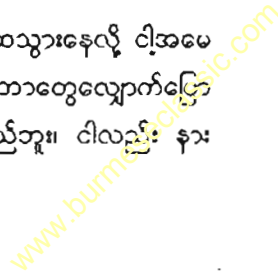
ကျွန်တော် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး မနက်ခင်းစာစားနေချိန်တွင် နိုင်သီဟ ရောက်လာလေသည်။

စိုင်းသီဟက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း အံ့ဩစရာစကား တစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ကိုမိုး၊ မင်း ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆို”

“ဟင်...”

“ငါမနက်အစောကြီး လှိုင်းတက်ရွာကို ထသွားနေလို့ ငါ့အမေ က မင်းဖုန်းကို ကိုင်လိုက်တယ်၊ မင်း ဖုန်းထဲမှာ ဘာတွေလျှောက်ပြော ထာလဲ၊ မင်းပြောတာတွေ အမေလည်း နားမလည်ဘူး။ ငါလည်း နား မလည်ဘူး”

“သီဟ ငါ မင်းအိမ်ကို ဖုန်းမဆက်ပါဘူးကွ၊ ငါ အခုမှ အိပ်ရာက နိုးတာ”

“ဟင် ... ထင်သားပဲ၊ ဖုန်းထဲမှာပြောတဲ့စကားတွေက အဓိပ္ပာယ် မရှိလို့ ဒီကောင် ဘာများကြောင်သွားသလဲဆိုပြီး ငါက စဉ်းစားနေတာ”

“နေပါဦးကွ၊ ငါကဖုန်းဆက်တယ်ဆိုပြီး ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“ဖုန်းကို ငါ့အမေက ကိုင်တာလေ၊ တစ်ဖက်က မင်းအနေနဲ့ စကားပြောတာတဲ့၊ ဒီမြို့မှာ ဘာတွေထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သေးလဲတဲ့၊ ပြန် မလာခင် ဒီကအခြေအနေတွေ သိချင်လို့တဲ့”

“ဟာ ...”

ကျွန်တော် အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဖုန်းဆက်သူ မှာ မိုးမြင့်ဟိန်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

“ငါ့အမေကလည်း မင်းပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီလေ၊ မင်းပြောတဲ့စကားတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာသိလို့ မင်းကိုယ်တိုင် မြို့ကိုပြန်ရောက်နေပြီပဲ၊ ဘာလို့ ဒီကအခြေအနေတွေမေးနေတာလဲလို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟင် ... အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတယ်တဲ့ကွ”

“ဟာ ... အဲဒါ ငါဆက်တာမဟုတ်ဘူး သီဟ”

“အေးလေ ငါလည်း အံ့သြနေတာကွ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ဖုန်းသရဲလုပ်ပြီး နောက်တာထင်ပါရဲ့ကွာ”

စိုင်းသီဟက ထိုအကြောင်းပြောပြီး ပြန်သွားလေသည်။ သူ့မှာ ဘာမျှသံသယရှိပုံမရပါ။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိုင်းသီဟဆီ မိုးမြင့်ဟိန်းဖုန်းဆက် တယ်ဆိုတာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင်

မိုးမြင့်ဟိန်းသည် ဒီမြို့ကိုရောက်မလာသေးဘဲ တစ်နေရာရာ၌နီးနီး သေချာနေပါပြီ။

မိုးမြင့်ဟိန်းသာ ပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင် ...

မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်ကို ကျွန်တော် ဆက်မတွေးတတ်တော့၊ ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်းသာ စီစဉ်ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က ဒါလောက်အရေးကြီးသည့်ကိစ္စကို ဖုန်းဆက်ပြော လျှင် ဘေးလူသိသွားမှာစိုးရိမ်သဖြင့် စက်ရုံကိုလိုက်သွားရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့ပြီး ဒရိုင်ဘာကိုဒေဝကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုဒေဝရေ ... ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံကို ခဏသွားရအောင်”

“ကားယူသွားမလို့လား ကိုမိုး၊ ကျွန်တော်မောင်းပို့ရမှာလား”

ဟင် ... မိုးမြင့်ဟိန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားပုံရသည်။ ကိုဒေဝအမေးကြောင့် ကျွန်တော်ကားမမောင်းတတ် တာကို သတိရလိုက်မိသည်။ မဖြစ် မဖြစ်။ ဒီအိမ်မှာကြာကြာနေလျှင် အလိမ်တွေပေါ်ကုန်တော့မည်။ အခုပင် မိုးမြင့်ဟိန်းဘွားခနဲ ရောက်လာမှာ နီးရိပ်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုဒေဝပဲ မောင်းပို့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မမောင်းချင်လို့”

ကျွန်တော်က ကိုယ်ကားမမောင်းတတ်တာ မပေါ်လွင်အောင် ဟန်လုပ်ပြောလိုက်ရပါ၏။

စက်ရုံရောက်တော့ ကျွန်တော်က ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင် မောင်းကိုမျက်ရိပ်ပြကာ ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဦးအောင်မောင်းက ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

“ဘာထူးလို့လဲ မိုးမြင့်ဟိန်း”

ဖုန်းကြီးမဆက်ဘဲ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်ကိုကြည့်ကာ တစ်ခု ထူးခြားပြီးဆိုတာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း သိလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က မိုးမြင့်ဟိန်းဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်း စိုင်းသီထ လာပြောတာကို ပြောပြလိုက်သည့်အခါ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွား ကြလေ၏။

“အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအစစ်သာ ပြန်ရောက် လာရင် ကျွန်တော်အယောင်ဆောင်မှုနဲ့ ဖမ်းချုပ်ခံရလိမ့်မယ်ဗျ”

“အင်း... ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မလာပါလိမ့်”

ဦးအောင်စည်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို အိမ်မှာ သူ့အယောင်ဆောင်ပြီး လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို မိုးမြင့်ဟိန်းသိသွားလောက်ပြီနော် ကိုစည်”

“သီဟအမေ ပြန်ပြောလိုက်တဲ့စကားအပေါ်မှာမူတည်ပြီး သူ သိရင်သိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားမရတာက ဒီကောင် ရန်ကုန်ကထွက်လာပြီး ဖြို့ကိုရောက်အောင် ဘာလို့ပြန်မလာတာလဲ၊ ဘာတွေကြုံစည်နေပြန်တာလဲ မသိဘူးဗျာ”

“အင်း... ဖုန်းဆက်တာလည်း အိမ်ကိုဆက်ရင်ရလျက်သာနဲ့ သီဟဆီကိုဆက်တယ်၊ ငါတို့ဆီလှမ်းဆက်လို့လည်း ရတယ်၊ ဘာသဘော ပါလိမ့်”

“ဒီမယ် ဦးလေးကြီးနဲ့ ဦးလေးလေး၊ ခင်ဗျားတို့က အမျိုးမျိုး စဉ်းစားရုံ စဉ်းစားနေတာ၊ ကျွန်တော်က စိတ်ပူလှပြီဗျ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းပြန် ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တကယ်အဖြစ်ယူမယ်ဆို ကျွန်တော်က အပြစ်အရှိဆုံးလူ ဖြစ်နေပြီ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ သူတကယ်လို့ပြန်ရောက်လာရင်လည်း ဦးဘဟိန်း စိတ်ချမ်းသာအောင် မင်းကို ခဏအစားထည့်ထားတာပါလို့ ပြောရုံပေါ့”

“ဟုတ်တယ် နန္ဒ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းကျေနပ်အောင် ငါတို့ဖြေရှင်း ဘတ်ပါတယ်၊ သူပြန်လာရင်လည်း စက်ရုံကိုအရင်ဝင်လာမှာပါ၊ ခက်တာ သူဘယ်ရောက်လို့ ဘာလုပ်နေမှန်းမသိတော့ ငါတို့လည်း ဘာဆက်ခံင် ခုမှန်းမသိတော့ဘူးကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကတော့ ဘာမျှမပူပါနဲ့၊ နေမြဲအတိုင်း ဆက်နေပါ နန္ဒ၊ မင်းအတွက် ငါတို့ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းကို မိုးမြင့် ဟိန်းနေရာမှာအစားထိုးထားတာကလည်း မကောင်းတဲ့အကြံအစည်နဲ့ မှမဟုတ်ပဲ၊ တို့ဘကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ရတာ၊ ပြီးတော့ မင်း သဘောနဲ့ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အကူအညီတောင်းလို့ လုပ်ရတာလေကွာ၊ ဒီတော့ မင်း အိမ်ကိုသာပြန်ပါ၊ နေမြဲအတိုင်းဆက်နေ ပါ နန္ဒ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်နေနေပါကွာ၊ ပြဿနာဖြစ်လာ ရင် တို့ရှေ့ကဖြေရှင်းပေးပါမယ်”

ကျွန်တော်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်၊ စိတ်မတင်မကျနှင့်ပင် စက်ရုံ မှ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ဘိုးဘိုးကြီးဦးဘဟိန်းအခန်းကို ဝင်ကြည့် တော့ ဘိုးဘိုးကြီးနိုးနေတာကိုတွေ့ရသည်။

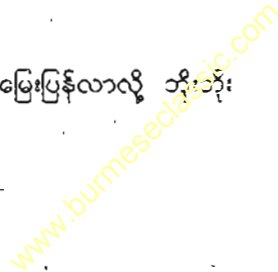
ဆရာမက ဘိုးဘိုးကြီးကို မြူစွမ်းတိုက်နေသည်။

ကျွန်တော်က အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်၏။

ဦးဘဟိန်းအနေအထားမှာ ယခင်နှစ်ရက်ကထက် များစွာ ပိုပြီးလန်းဆန်းလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဘိုးဘိုး... နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ငါ့မြေးရယ်... ငါ့မြေးပြန်လာလို့ ဘိုးဘိုး စိတ်ပျော်ပြီး နေပြန်ကောင်းသွားပြီကွာ”

“ဘိုးဘိုးရယ် ...”

ကျွန်တော်က ဦးဘဟိန်းခုတင်ဘေးတွင် တင်လွှဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာမ မြူစွမ်ပန်းကန် ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် ဆက်တိုက်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော်က ဆရာမလက်ထဲမှ မြူစွမ်ပန်းကန်နှင့် ဇွန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဦးဘဟိန်းက ကျွန်တော်အပြုအမူကို တအံ့တဩငြေးကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်က မြူစွမ်များကို တစ်ဇွန်းပြီးတစ်ဇွန်း ခပ်တိုက်သည် အခါ ဖြည်းညင်းစွာသောက်ရင်းမှ ဦးဘဟိန်းသည် မျက်ရည်များဝဲလာလေ၏။

“တော်ပါပြီ ငါ့မြေး၊ ဘိုးဘိုး ဝပါပြီကွယ်၊ ငါ့မြေးက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှ ဘိုးဘိုးကို ဂရုစိုက်လှချေလား။ ငါ့မြေး သိပ်လိမ္မာလာပါလားကွယ်”

ဦးဘဟိန်းက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်လေသည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းသည် သူ့အဘိုးကို ယခုလို တယုတယပြုစုပေးခဲ့ပုံမပေါ်ပါ။ မိုးမြင့်ဟိန်းအနေနဲ့တော့ တစ်သက်လုံးအတူနေလာသည့် အဘိုးကို ထူးခြားပြီး ပြုစုယုယပေးနေစရာလိုမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဘိုးအရင်းကို အခုမှတွေ့ရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဦးဘဟိန်းသည် တစ်သက်လုံးကွဲကွာနေသော သွေးသားများထဲတွင် ပထမဆုံးတွေ့ရသော သွေးသားရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးအရင်းကို ယခုမှတွေ့ရ၍ ပျော်လည်းပျော်သည်။ ချစ်လည်းချစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ၏ပျောက်ဆုံးနေသော အမြွှာမြေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခွင့်ကြုံချင်မှ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ဦးဘဟိန်း

အဖို့လည်း သူ့မှာ မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့်အတူပေးခဲ့သော အမြွှာမြေးတစ်ယောက် နှိကြောင်း သိချင်မှသိပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အတူနေတုန်း အချိန်လေးနှင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဘိုးကို ပြုစုယုယနေမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဘိုးဘိုးရယ် နိုင်ငံခြားမှာသွားနေပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ခွဲနေရမှ သားက ဘိုးဘိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ ဟိုမှာလည်း ဘိုးဘိုးကို အရမ်းလွမ်းနေရတာပါ ဘိုးဘိုး၊ ဒါကြောင့် ပြန်ရောက်တုန်းလေး ဘိုးဘိုးကို ပြုစုပေးနေတာပါ”

“သာဓုကွယ် ... သာဓု ... သာဓု ငါ့မြေးလိမ္မာလေး ဘုန်းကြီးဖါစေ၊ သက်ရည်ပါစေကွယ်”

ဦးဘဟိန်းက မျက်ရည်များကျလာရင်း ဆုပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က ဦးဘဟိန်း၏ အရေခွံပျားရရုံလွှာနေသောပါးပြင်ကို နှမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘိုးဘိုးရယ် ကျွန်တော်ဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာမှာဝင်ပြီး အယောင်ဆောင်နေတဲ့သူဆိုတာ သိလိုက်တဲ့အခါကျမှ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကိုချစ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာလည်း ဘိုးဘိုးရဲ့မြေးအရင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးသိစေချင်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီတစ်သက်မှာ အဖြစ်မှန်တွေကို ဖော်ထုတ်ခွင့်မှ ရပါတော့မလား ဘိုးဘိုးရယ်”

ကျွန်တော်က အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှ ကြေကွဲစွာပြောလိုက်မိလေသည်။

ထိုနှေ့တစ်နှေ့လုံး နတ်သူဇာ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က နတ်သူဇာကိုတွေ့ရန်ကြိုးစားသော်လည်း နတ်သူဇာသည် ဒီလိုထဲတွင် မသိန်းဒီကိုကူညီချက်ပြုတ်နေခဲ့သည်။

ညနေစောင်းတော့ သူ့မိခင် ဒေါ်မြမြစိမ်းအနားတွင် စာရင်းများ တုလုပ်နေပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်သည် နတ်သူဇာကို နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားတွေကို နတ်သူဇာ စိတ်ဆိုးသွားလေ သလား။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ သံသယဝင်သွားလေသလား မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ဆုံအောင် ရှောင်တိမ်းနေတာတွေ့ သေချာပါသည်။

သည်လိုနှင့် ညရောက်သည်အထိ နတ်သူဇာကို နှစ်ယောက် တည်းစကားပြောခွင့် မကြုံခဲ့ရပါ။

ညပိုင်းတွင် ဘိုးဘိုးကြီးကိုတစ်ခေါက်ဝင်ကြည့် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ထိုညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ ကျွန်တော်မက်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ဓားနှင့်တွက်ခဲ့သည့် ကိုအေးကြီးက ရင်ဘတ်တွင် ဓားကြီးတန်းလန်းနှင့် ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ကြောက်ကြောက်နှင့်ထွက်ပြေးရာ ပြေးလို့မရဘဲ ခြေထောက် တွေ့နိုင်နေလေ၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ရှေ့၌ မိုးမြင့်ဟိန်း ဘွားခနဲပေါ်လာလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့နေရာမှာဝင်ပြီး ဘာလို့အယောင် ဆောင်နေတာလဲ၊ ဆင်း ... ငါ့အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ ငါ့နေရာက ဖယ်ပေး။”

မိုးမြင့်ဟိန်းက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးငါးငါးထိုးကာ စွပ်စွဲ ရန်တွေ့နေလေသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

ခြောက်အိပ်မက်များကြောင့် ဆောင်းအအေးထဲဝယ် ကျွန်တော် ဇောချွေးများ ပြန်နေလေသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းနေရင်းမှ ကျွန်တော့်အကြည့်က အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်ဆီ ရောက်သွားလေသည်။

“ဟင် ...”

အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်နေကာ တံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်နေပါသည်။

အမှောင်ထဲတွင် တံခါးဝမှာရပ်နေသည့်လူ၏ပုံရိပ်ကို မှန်ပြတင်း နှလျှံကျလာသောအလင်းရောင်ကြောင့် မပီမသမြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာထဲမှာ မလှုပ်မယှက်နေရင်းဖြင့် လူပုံရိပ်ကို နှိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခါ ထိုလူ၏ပုံရိပ်သည် မိုးမြင့်ဟိန်း၏ပုံရိပ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာကိုလက်ဖြင့်ထောက်ကာ အားယူထလိုက် သည်။

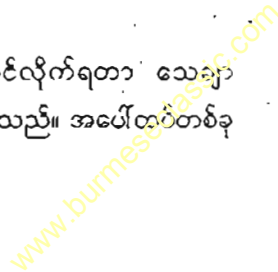
ထိုစဉ်မှာပဲ တံခါးဝမှပုံရိပ်မှာ ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်က ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

မီးအလင်းရောင်ထဲဝယ် အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်ကို ပိတ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အခုနက တံခါးဝတွင် မိုးမြင့်ဟိန်းရပ်နေသည်ကို မြင်မိခြင်းမှာ ထကယ်လား ... စိတ်အထင်လား ... အိပ်မက်ကြောင့် ယောင်မှား ထင်မြင်မိခြင်းလား။ တံခါးပေါက်ကို ကျွန်တော်က အတွင်းမှ ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပြင်မှတစ်စုံတစ်ယောက်သည် သော့မရှိဘဲ တံခါးကို မဖွင့်နိုင် သေး။ တံခါးမှာ အတွင်းမှ ချက်ချင်း ခလုတ်နှိပ်ပိတ်ထားလျှင် အပြင်မှ သော့မရှိ ဘဲ ဖွင့်လို့မရသည့် တံခါးမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က မိုးမြင့်ဟိန်းအရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရတာ သေချာ သေချာသိရအောင် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်တစ်ခု

၁၅၈ ❖ ဆောင်းလှလင်

လုံးရှိ မီးခလုတ်များကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘာမျှထူးခြားချက်မတွေ့ရပါ။

အိပ်မက်မက်ပြီး ကျွန်တော် ယောင်၍ထင်မြင်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိပ်မက်ထဲတွင် ကိုအေးကြီးလည်း ပါနေသည်။ ကျွန်တော်စားနှင့်တွက်ထားခဲ့သော ကိုအေးကြီးသည် သေမုှာ သေသွားလေပြီလား။ ကိုအေးကြီး၏ပိညာဉ်က ကျွန်တော့်ကို လိုက်ဆံ ခြောက်လှန့်နေခြင်းများလား။

မိုးမြင့်ဟိန်းကရာ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘာလို့ပါလာရတာလဲ။ မိုးမြင့်ဟိန်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မှာ မိုးမြင့်ဟိန်း ဘယ်ပျောက်နေသလဲ။

အတွေးများဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပြီးအိပ်မပျော်တော့ပေ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်လေးနာရီ ဝေလီဝေလင်းအချိန်ပင် ရှိနေပေပြီ။

(၄)

ညက အိပ်မက်မက်ရာမှလန့်နိုးပြီး ပြန်အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ မိုးလင်း ခါနီးမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာ နောက်တစ်နေ့တွင် နေမြင့်မှပင် နီးလာ ခဲ့ပါသည်။

သည်နေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ(၈)ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘဟိန်း၏မွေးနေ့ရောက်ဖို့ တစ်ရက်အလို။

ကျွန်တော်အိပ်ရာနီးနီးချင်း မသိန်းဒီအပေါ်ထပ်တက်လာကာ ပြောသည်။

“ကိုမိုး ဘိုးဘိုးကြီးက မနက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့စဉ်ဖို့ အန်တီစိမ်းနဲ့ တီမိုးကို ခေါ်ထားပါတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်မျက်နှာသစ်ပြီး ဆင်းခဲ့ပါမယ် သိန်းဒီ”

ဦးဘဟိန်းအမန်းကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ဒေါ်မြမြစိမ်းက ချောက်နှင့်နေပါပြီ။

“ထိုင်... ငါ့မြေ၊ မနက်ဖြန်ဘိုးဘိုးမွေးနေ့အတွက် အစီအစဉ် နဲ့မလို့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး”

“မြမြစိမ်းကတော့ ဘုန်းကြီးတွေကို ဒံပေါက်ဆွမ်းကပ်မယ် ညည်သည်တွေကိုလည်း ဒံပေါက်ပဲကျွေးမယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့”

“ကောင်းပါတယ်”

“မောင်မိုးသူငယ်ချင်းတွေဖိတ်ဖို့ စာရင်းပေးလေ မောင်မိုး ဒံပေါက်က အော်ဒါမှာရမှာဆိုတော့ လူအရေအတွက်ကိုက်ပြီး မှာရမှာလေ”
ဒေါ်မြမြစိမ်းက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် သီဟတစ်ယောက်ပဲ ဖိတ်ပါတော့မယ် အန်တီစိမ်း။ ဘိုးဘိုးမွေးနေ့မှာ ကျွန်တော်ကလွယ်တွေ ရှုပ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

မိုးမြင့်ဟိန်းသူငယ်ချင်းတွေကို ကျွန်တော် မသိပါ။ စိုင်းသီဟ တစ်ယောက်ကလွဲ၍ မသိပါ။ မိုးမြင့်ဟိန်းသူငယ်ချင်းတွေနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်အလိမ်တွေ ပေါ်ကုန်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်း တွေကိုမဖိတ်ချင်ဘူးလို့ ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်မိသည်။

“အေးလေ... ကျွေးဖို့မွေးဖို့နဲ့ မနက်ပိုင်းဆွမ်းကပ်ဖို့ကိစ္စကို မြမြစိမ်းပဲ ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပါ။ အောင်စည်နဲ့အောင်မောင်းကိုလည်း အကူ အညီတောင်း။ ဘိုးဘိုးကြီးပြောချင်တာက အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး။ မနက်ပိုင်း ဆွမ်းကျွေးပွဲပြီးရင် နေ့လယ်ခင်းမှာ ရှေ့နေဦးစိုးမြင့်နဲ့ တို့မိသားစုတွေ မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး”

“ဘိုးဘိုးမသေခင် အမွေဆက်ခံဖို့ကိစ္စတွေကို ဘိုးဘိုးရဲ့ အသက် ရှစ်ဆယ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ အပြီးအပြတ်မှာကြားခဲ့မယ်ဆိုတာ စကတည်းက ပြောထားခဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်ကို ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင် နေ့လယ်၁၂နာရီမှာလာဖို့ ခေါ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

“ဦးစိုးမြင့်နဲ့တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အိမ်သားတွေချည်း သီးဦး ဘန်သန့်တွေ့ဆုံချင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးစိုးမြင့်ကို နေ့လည်ခင်းမှာ သီးခြား ဖိတ်ခေါ်ထားတာကွယ်။ အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုးက အိမ်သားတွေနဲ့ ဦးစိုးမြင့်ကို အပေါ်ထပ်က ဘိုးဘိုးရဲ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့ချင်တယ်။ ငါ့မြေးက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဘိုးဘိုးတို့အားလုံးမျက်နှာစုံညီထိုင်ဖို့ ထိုင်ခုံ တွေကို စီစဉ်ထားစေချင်တယ်။ အဲဒါအတွက် အဓိကထားပြီး ဘိုးဘိုးက ခေါ်ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး။ ထိုင်ခုံဘယ်နှစ်လုံးစီစဉ်ထားရမလဲ ဘိုးဘိုး”

“ဘိုးဘိုးရယ်၊ ငါ့မြေးရယ်၊ ဦးစိုးမြင့်ရယ်အတွက် သုံးလုံး အောင်စည်၊ အောင်မောင်းနဲ့ မြမြစိမ်းအတွက်သုံးလုံး ပေါင်းခြောက်လုံး ပေါ့ကွယ်။ ကုလားထိုင်ခြောက်လုံးကို ဆက်တိုစားပွဲမှာ ဝိုင်းပြီးချထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာ ဒီပွဲမှာ စိမ်းတက်ဖို့ လိုလို့လားဆရာ။ စိမ်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

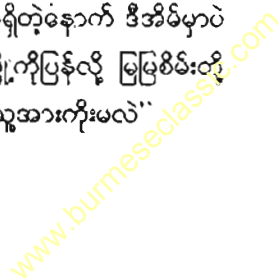
ဒေါ်မြမြစိမ်းက မဝံ့မရဲ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မြမြစိမ်း တက်ရမှာပေါ့ကွယ်။ မြမြစိမ်းက ဆရာ့ကိုယ်ရေး ဆတွင်းရေးမှူးရဲ့ဇနီးပဲ။ လောလောဆယ်လည်း စက်ရုံစာရင်းယေးတွေ ကို မြမြစိမ်း ကူလုပ်ပေးနေတာပဲ။ မြမြစိမ်းဟာ ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်သားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒီပွဲမှာ ပါဖို့လိုတာပေါ့ကွယ်”

“စိမ်း... စိမ်းတို့သားအဓိက မကြာခင် စိမ်းဇာတိမြို့ကို ပြန်တော့ မှာဖို့ ဒီကကိစ္စတွေကို သိဖို့မလိုဘူး ထင်လို့ပါဆရာ”

“ဘယ်နှယ်ပြန်ရမှာလဲ။ မောင်ကျော်စွာမရှိတဲ့နောက် ဒီအိမ်မှာပဲ နေလာတာ။ ဒီမှာပဲဆက်နေရမှာပေါ့ မြမြစိမ်း။ မြို့ကိုပြန်လို့ မြမြစိမ်းတို့ ဘာလုပ်စားကြမလဲ။ ဘယ်ကဝင်ငွေရမလဲ။ ဘယ်သူ့အားကိုးမလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ဆရာ”

“မပြန်ပါနဲ့ မြမြစိမ်း၊ မြမြစိမ်းတို့လင်မယားက ဆရာ့ကို သစ္စာ ခိုခိုနဲ့ တာဝန်ထမ်းလာခဲ့ကြတာပါ။ မြမြစိမ်းတို့သားအမိအတွက် ဆရာ စီစဉ်ထားတာတွေရှိပါတယ်ကွယ်”

“လုပ်ငန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်လို့ရလာတဲ့ လစာငွေကလွဲလို့ စိမ်းတို့ မလိုချင်ပါဘူး ဆရာ၊ စိမ်းတို့က သူ့စိမ်းတွေပါ။ ဆရာ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ငြိငြင်မှာကို စိမ်းမလိုလားပါဘူး။ ဆရာ့အပေါ်ငြိငြင်မှာကိုလည်း စိမ်း စိုးရိမ်ပါတယ် ဆရာ”

“တယ်မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဆရာဘာတွေစီစဉ်ထားတယ် ဆိုတာ မနက်ဖြန်တော့ အားလုံးသိကြရမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲ ကဲ ဘိုးဘိုး ပြောသလိုသာ အစီအစဉ်လုပ်ထားပေးတော့ ငါ့မြေးရေ”

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းထဲ တွင် ဘိုးဘိုးလုပ်ခိုင်းသည်အတိုင်း စားပွဲကုလားထိုင်များကို နေရာချ ထားနေရပါသည်။

ဦးအောင်မောင်းက စက်ရုံမှအလုပ်သမားတစ်စုကိုခေါ်၍ ရောက် လာသည်။ အလုပ်သမားများက အိမ်အောက်ထပ်တွင် မနက်ဖြန်ဆွမ်း ကျွေးပွဲအတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ ပြင်ဆင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး သွားကြသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်များကိုလည်း အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းထဲ သို့ သယ်ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။

နေ့လယ်ခင်းတွင် ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီးမှာသည်အတိုင်း အစည်းအဝေးထိုင်မည့်သူများထိုင်ရန် ကုလားထိုင်များကို တစ်ဦးတည်း နေရာချထားနေခဲ့ပါသည်။

ကုလားထိုင်ခြောက်လုံးကို ဆက်တီစားပွဲတွင် နှစ်လုံးစီမျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍လည်းကောင်း၊ ထိပ်တစ်ဖက်စီတွင် တစ်လုံးစီမျက်နှာချင်းဆိုင် ချ၍လည်းကောင်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။ ထိပ်နှစ်ဖက်မှကုလားထိုင်

တစ်လုံးစီတွင် ဘိုးဘိုးဦးဘဟိန်းနှင့် ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်တို့ ထိုင်နေထိုင် ခြစ်သည်။ နှစ်လုံးစီချထားသောကုလားထိုင်များ၌ တစ်ဖက်တွင် ဦးအောင် စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ တခြားတစ်ဖက်တွင် ကျွန်တော်နှင့်ဒေါ်မြမြစိမ်းထိုင်ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်များစီစဉ်နေစဉ်တွင် အခန်းထဲသို့ နတ် သူဇာ ဝင်လာလေသည်။

နတ်သူဇာက မျက်လွှာချကာ စာကြည့်ခန်းထဲဝင်လာရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

“သူဇာ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ ကိုကို”

ကျွန်တော်သည် သူ့ဇာကိုမြင်လိုက်သည်အခါ ရင်ထဲမှာလှုပ်ရှား သွားမိလေသည်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး နတ်သူဇာ ကျွန်တော့်ကို ရှောင် နေပါသည်။ ကျွန်တော် ချစ်စကားပြောလိုက်အပြီးတွင် ရှက်ပြီးထွက်ပြေး သွားကတည်းက နတ်သူဇာ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

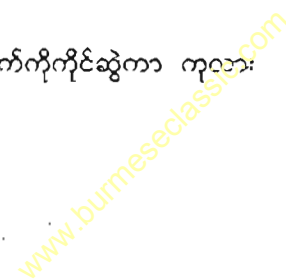
ယခု နတ်သူဇာကို အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းဆုံလိုက် ရသည်အခါ ကျွန်တော်က နတ်သူဇာဆီကအဖြေကိုအရတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။

“ကြည့်ပါဦး သူဇာ ကိုကိုပြင်ဆင်ထားတာ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ကိုကို၊ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးလေးတစ်ခု လောက်ရှိရင် ပိုပြီးလှသွားမယ် ကိုကို၊ သူဇာ မနက်ကျမှ ခြံထဲကပန်းကို ခူးပြီး ပန်းအိုးလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ သူဇာရယ်၊ လာပါဦး ထိုင်ပါဦး သူဇာ၊ သူဇာ ကိုကိုကို ဘာလို့ရှောင်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော်က နတ်သူဇာလက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ဆွဲကာ ကုလား ထိုင်တွင်ထိုင်ခိုင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

၁၆၄ * ဆောင်းလူလင်

“အို... ကိုကိုကလဲ”

“ကိုကိုကို အဖြေပေးဦးလေ သူဇာ”

“ဘာအဖြေလဲ”

“ကိုကိုက သူ့ဇာကိုချစ်တယ်လို့ ပြောထားတာလေ၊ ကိုကိုကို အဖြေပြန်ပေးပါဦး သူဇာ”

“ကိုကိုရယ်”

“ဘာလဲသူဇာ ဟိုနေ့ကလို မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်ကျမှ ဒီစကား မျိုးပြောတယ်လို့ ကိုကိုကို ပြန်ပြောဦးမလို့လား”

“ကိုကိုက အရင်ကတော့ သူ့ဇာကို မောင်နှမလိုပဲချစ်နိုင်မယ် ဟိုလိုအချစ်မျိုးနဲ့မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ကိုကိုပဲ ပြောခဲ့တာပဲလေ၊ သူဇာအဖြေပေး စရာမမလိုတော့ပဲ ကိုကိုရယ်”

“ဘာလဲသူဇာ၊ သူ့ဇာမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား၊ ကိုကိုနိုင်ငံခြား သွားနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဇာမှာ ချစ်သူရှိနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

နတ်သူဇာက ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုကို ဘာလို့ငြင်းနေရတာလဲကွယ်”

“ကိုကိုရယ် မေမေနဲ့သူဇာက မေမေတို့မြို့ကိုပြန်ဖို့ အားလုံးစိစဉ် ပြီးပါပြီ ကိုကို”

“အဲဒါဘာဆိုလဲ၊ ဘိုးဘိုးကြီးက အန်တီစိမ်းကို မပြန်ရဘူးလို့ တောင် ပြောပြီးပြီ”

“အဲဒါကြောင့်ပဲပေါ့ ကိုကို၊ သူဇာတို့ ပြန်မယ်လို့သတင်းလွှင့် ထားပြီးမှ ဒီကမပြန်ဘဲနေရင် ဦးလေးလေးတို့ ဦးလေးကြီးတို့က ဘယ်လို ထင်မလဲ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုက သူ့ဇာကိုမချစ်ဘူး၊ မယူနိုင်ဘူးဆိုတာကို ဦးလေးကြီး ရော ဦးလေးလေးရော သိပြီးသားလေ၊ ဘိုးဘိုးကြီး စိတ်မကောင်းမှာဆိုတာ ဒီအကြောင်းကို ဘိုးဘိုးကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင် မပြောဘဲထားထားတာ အခုမှ သူဇာက ကိုကိုအချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် ဦးလေးကြီးနဲ့ ဦးလေးလေးက သူ့ဇာကို တစ်မျိုးထင်ကြတော့မှာပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“ဘယ်လိုထင်မှာလဲ သူဇာ”

“ဪ... ကိုကိုရယ်၊ သူဇာတို့သားအမိ ဒီအိမ်မှာဆက်နေ ခွင့်လို့ သူဇာက မူရာမာယာနဲ့ ကိုကိုကို သိမ်းသွင်းလိုက်တယ်လို့ ထင်ကြ နာပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲသူဇာ ကိုကိုကိုယ်တိုင်က သူ့ဇာကို ချစ်နေတာပဲ သူတို့ဘာပြောနိုင်မှာလဲ”

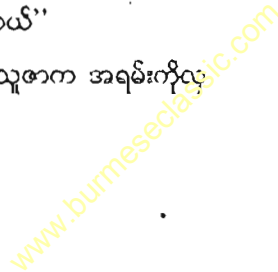
“အဲဒါကိုပဲ သူဇာလည်း အံ့ဩမိတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုပဲ သူ့ဇာကို ချီးမသား ချစ်လို့မရဘူးဆို၊ ကိုကိုပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ ခုမှ ကိုကိုစိတ်တွေ ဘာလို့ ပြောင်းသွားရတာလဲဟင်”

“ကိုကိုဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်လို့ပေါ့ သူဇာ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းကသာ သူ့ဇာကိုမချစ်ဘဲ နေချင်နေနိုင်မယ်၊ ဟောဒီကကောင်က မချစ်ပဲမနေနိုင် နဲ့ပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ထိုစကားစုကို စိတ်ထဲကသာ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်... ကိုကို ကိုကိုစိတ်တွေက အပြောင်းအလဲမြန်လှချေ ဘာ နိုင်ငံခြားကပြန်လာမှ ကိုကိုတစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်”

“ကိုကိုနိုင်ငံခြားက ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ သူဇာက အရမ်းကိုလှ သာတာကိုး၊ ကိုကို အရမ်းချစ်မိသွားတာပေါ့ကွာ”

၁၆၆ ❖ ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော် မချင့်မရဲပြောလိုက်ရင်း နတ်သူဇာထိုင်နေသည့် ကုလား ထိုင်လက်ရန်းပေါ်တက်ထိုင်ကာ နတ်သူဇာပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဖက်ထားလိုက် မိသည်။

နတ်သူဇာက ခေါင်းကိုငုံထားကာ ကျွန်တော့်လက်များကိုတွန်း ဖယ် ပစ်နေ၏။

“အရင်က ကိုကိုပြောခဲ့တာတွေကို အသာထားလိုက်ပါ သူဇာ အခု ကိုကိုက သူ့ဇာကိုချစ်တယ်၊ သူဇာ ကိုကိုကို ပြန်ချစ်သလား။ အဲဒါပဲပြော”

နတ်သူဇာက ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကိုသာ ငုံထားလေ၏။

“ဖြေပါဦး သူဇာရယ်၊ သူဇာပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ကိုကိုအချစ်ကို တုံ့ပြန်လိုက်ရင် ဦးလေးကြီးနဲ့ဦးလေးလေးက သူ့ဇာကို အထင်လွဲမယ် ဆိုတာ၊ အဲဒါ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ ကိုကို”

“ဒါဖြင့် သူဇာ ကိုကိုကိုငြင်းနေတာ ဦးလေးကြီးနဲ့ဦးလေးလေး အထင်လွဲမှာစိုးလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် သူဇာက ကိုကိုကိုချစ်တော့ချစ်တယ်၊ ဦးလေးကြီးနဲ့ ဦးလေးလေး အထင်မှားမှာကြောက်လို့သာ ငြင်းနေတော့ပေါ့၊ ဟုတ်လား သူဇာ”

“အို ...”

“ပြောပါဦး သူဇာရယ် ကိုကိုသိပါတယ်၊ သူဇာ ကိုကိုကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အပြောခံရမှာကို ကြောက်နေတာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က နတ်သူဇာ၏မေးစေ့လေးကို ဆွဲမော့ကာ မေးလိုက် သည်။

“သူဇာ ကိုကိုကိုချစ်ပါတယ်ကွာ၊ သူ့ဇာမျက်လုံးထဲမှာ အချစ်ကို ကိုကိုရှာလို့တွေ့ပါပြီ၊ သူ့ဇာမျက်လုံးတွေက ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ပြောနေ တယ်”

“အို ... သွား ...”

နတ်သူဇာက မျက်နှာလေးနီမြန်းသွားသည်အထိ ရှက်သွားကာ ထိုင်ရာမှ ထဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က နတ်သူဇာပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိုင်ထား လိုက်ကာ ထ၊မရအောင် လုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ ကိုကိုရယ် ... သူဇာသွားပါရစေတော့”

“ကိုကိုကိုချစ်သလား၊ ပြောခဲ့ဦး”

“သူဇာ ဖြေစရာလိုသေးလို့လား”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုဟာလေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သိပ်အရွက် ရအောင်လုပ်တာပဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း သူ့ဇာကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ လူတကာသိအောင် ပြောခဲ့တယ်၊ သူ့ချစ်တယ်ဆိုတော့လည်း သူများကို အတင်းမေးနေတော့တာပဲ”

“ဟင် ... သူဇာ၊ ဒါဆို သူဇာ ကိုကိုကိုချစ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

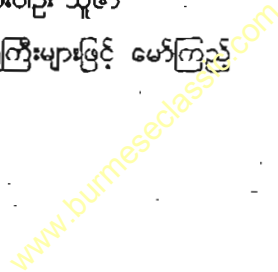
“အို ... မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ကိုကိုသိပ်ဆိုးတာပဲ”

သူဇာက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှရုန်းထွက်ကာ အပေါက်ဝဆီသို့ လှည့်ပြေးလေသည်။

ကျွန်တော်က နတ်သူဇာလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ကိုကိုပြောတဲ့စကားကို နားထောင်သွားပါဦး သူဇာ”

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် မော်ကြည့် နေ၏။

၁၆၈ ❖ ဆောင်းလူလင်

“သူ့ဇာ... သူ့ဇာကိုသိပ်ချစ်နေတာ ဟောဒီက ကိုကိုပါ။ ဟောဒီ ပါးစပ်ကနေ သူ့ဇာကိုချစ်ပါတယ်လို့ အခုလောလောဆယ်ပြောနေတဲ့ ဟောဒီကိုကိုပါနော်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကျွန်တော် ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စကားကို နားမလည်နိုင်ရှာသော နတ်သူဇာက ပါးစပ် ကလေးအဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေလေသည်။

“သူ့ဇာကို ဟောဒီကိုကိုက ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံတယ်မဟုတ် လားဟင်”

“သူ့ဇာယုံပါတယ် ကိုကို”

“သူ့ဇာကရော ဒီကိုကိုကို ချစ်ရဲ့လား”

“ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သူ့ဇာနားမလည်တော့ဘူး”

“သူ့ဇာရယ်... ”

ကျွန်တော်က နတ်သူဇာကိုယ်လုံးလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း သူမ နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်သည့် စကားများကို တတွတ်တွတ်ပြောနေမိ၏။

“ကိုကို သူ့ဇာကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုဘဝရောက်ရောက် သူ့ဇာနဲ့ပေါင်းရအောင် ကြိုးစားမယ်၊ သူ့ဇာကလည်း ကိုကိုဘယ်လိုဘဝ မျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကိုချစ်ပါနော်၊ ကိုကိုကို ကတိပေးနိုင်မလားဟင်”

နတ်သူဇာက သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တွန်းဖယ်ကာ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမမျက်ဝန်းထဲ၌ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်သော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေ လေသည်။

ပကတိရိုးသားဖြူစင်လှသော ဤမိန်းကလေး၏ ချစ်စရာအပြုအမူ လေးကို မချင့်မရဲဖြစ်လာကာ ကျွန်တော်က နမ်းရှိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက် လေသည်။

နတ်သူဇာကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တစ်ဖန်ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ သူမ၏ဦးခေါင်းကိုမော့စေကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာက သူမနှင့် နီးကပ်သွားလေသည်။ နတ်သူဇာသည်လည်း ကျွန်တော်ပေးဆက်လာ မည့်အနမ်းများကို စောင့်ကြိုနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်က သူမ၏ပါးပြင်ဆီသို့ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ဖြင့် ဖိကပ် လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာများ မထိကပ်မိမိမှာပင် နတ်သူဇာ က ကျွန်တော့်ကို တွန်းပစ်လိုက်လေ၏။

နတ်သူဇာအကြည့်က အဝင်ပေါက်တံခါးဆီသို့ ရောက်သွား လေသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း တံခါးဝဆီသို့ စိတ်မလုံလဲစွာ ကြည့် လိုက်မိလေသည်။

တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားမိလေသည်။

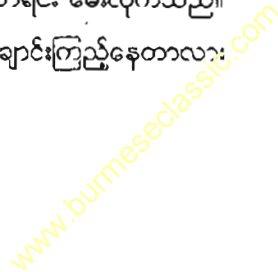
“ဘယ်သူလဲမသိဘူး ကိုကို”

ကျွန်တော်သည် နတ်သူဇာကိုရင်ခွင်ထဲမှ ခွာထုတ်ခဲ့ကာ အပေါက်ဝဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

အဝသို့အရောက်တွင် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမျှ ရှိမနေပါ။

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်နောက်မှလိုက်လာရင်း မေးလိုက်သည်။

“သူ့ဇာတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ချောင်းကြည့်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူ့ဇာ၊ ဘယ်သူမျှမမြင်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်
ယောက်ရှိရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ လှေကားနဲ့အခန်းက အဝေးကြီးဟာကို၊ သူ
လှေကားဆီကို ဒါလောက်မြန်မြန် မပြေးနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုကို”

“ကိုကိုတို့ စိတ်ထင်တာဖြစ်မှာပါ”

“တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက် ချောင်းကြည့်တာဆိုရင်လည်း
ဒေါ်သိန်းဒီပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုကို၊ မေမေက အပြင်သွားနေတယ်၊ ဦးဒေဝက
မေမေ့ကို ကားမောင်းပို့နေတာ၊ အပေါ်ထပ်တက်လာစရာဆိုလို့ သူ့နာဖြူ
ဆရာမနဲ့ ဒေါ်သိန်းဒီနဲ့နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဆရာမကတော့ တက်လာမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူမျှ မဟုတ်ပါဘူးသူ့ဇာ၊ ဒေါ်သိန်းဒီလည်း မဟုတ်ဘူး
ကြည့်လေ ဒေါ်သိန်းဒီက ခြံထဲမှာ အဝတ်တွေလှမ်းနေတာပဲ”

ကျွန်တော်က ဖွတ်ပြီးအဝတ်များကို တန်းတွင်လှမ်းနေသော
မသိန်းဒီကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောလိုက်သည်။ အဝတ်လှမ်းနေသော
မသိန်းဒီကို အပေါ်ထပ်မှ မြင်နေရပါသည်။

“ကိုစိုင်းသီဟများ ရောက်လာသလား မသိဘူး”

“မမြင်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုတို့စိတ်ထင်လို့ပါ သူ့ဇာ၊ အလကားကွာ
ဒီမှာကောင်းခန်းရောက်ခါနီးမှ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်”

“အို... ကိုကိုကလည်း”

“ကဲ... ဘယ်သူမျှ မရှိပါဘူး၊ အခုနက ပြတ်သွားတဲ့ ဇာတ်ခင်
ခန်းကို ဆက်ရိုက်မယ်၊ လာခဲ့”

“အို... ကိုကို”

ဒီဇင်ဘာလ(၉)ရက်နေ့။

ဘိုးဘိုးဦးဘဟိန်း၏ အသက်၇၀ပြည့်မွေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်အိမ်လုံး အိပ်ရာမှစောစောထကြသည်။ ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်
လည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေပါသည်။

ဦးအောင်စည်နှင့် ဦးအောင်မောင်းတို့ညီအစ်ကိုလည်း မနက်
မိုးမလင်းမီ ရောက်လာကြ၏။

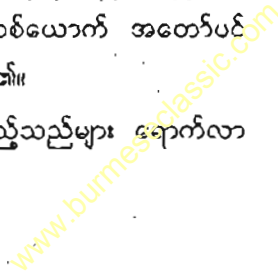
မွေးနေ့ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ အာရုံဆွမ်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုဒေဝက ပင့်ဖိတ်ထားသောသံဃာငါးပါးကို ကားဖြင့်သွားပင့်
ခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးများကို ဆွမ်းကပ်၊ တရားနာပြီးသည်နှင့် အာရုံဆွမ်း
တပ်လှူခြင်းမှာ အိမ်သားများနှင့်ပင် ပြီးစီးသွားပါသည်။

ဘိုးဘိုးသည် ဘုန်းကြီးများရှေ့တွင် ဘေးလူအကူမပါဘဲ ထိုင်၍
တရားနာနိုင်ခဲ့သည်။ ရေစက်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်၍ ရေစက်ချနိုင်ခဲ့ပါ
သည်။ သူ့မွေးနေ့ပွဲတွင် ဘိုးဘိုးဦးဘဟိန်းတစ်ယောက် အတော်ပင်
ကျန်းကျန်းမာမာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေခဲ့ပါ၏။

မနက်(၈)နာရီတွင် ဖိတ်ထားသောညော်သည်များ ချောက်လာ
ပါသည်။

၁၇၂ ❖ ဆောင်းလှလင်

ဘိုးဘိုးက ဧည့်သည်များကိုညှော်ခဲရန် ဧည့်ခန်းထိပ်တွင် ဒရင်း ဘက်ဖြင့်ထိုင်နေ၏။

ပထမဆုံးရောက်လာသော ဧည့်သည်အမျိုးသားကြီးက အဝေးမှ ပင် ကျွန်တော့်ကိုလက်ပြကာ “မင်္ဂလာပါ မောင်မိုး” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက် လေသည်။

ကျွန်တော် ‘ပျာ’သွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ‘ထိတ်’ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်ရခိုင်ပုဆိုးကို သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုလူကြီးကို ကျွန်တော်မသိ။

ကျွန်တော့်အခက်အခဲကို ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်အနီးသို့ အလျင်အမြန်ရောက်လာကာ ကယ်တင်လိုက်ပါသည်။ ဦးအောင်မောင်းက ကျွန်တော့်အနားတိုးကပ်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ ရှေ့နေဦးစိုးမြင့်၊ သူ့ကို အန်ကယ်လို့ခေါ်”

ဦးအောင်မောင်းစကားအဆုံးမှာပင် ဦးစိုးမြင့်အနားသို့ ရောက် လာ၏။

“မင်္ဂလာပါအန်ကယ်၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မောင်မိုး၊ မောင်မိုးပြန်မယ့်ရက်ရောက်မလာဘဲ နောက်ကျနေလို့ ဒီကလူတွေ စိတ်ပူနေကြတာကွ”

“ရန်ကုန်မှာလုပ်စရာအလုပ်ကလေးတွေ အပြတ်ဖြတ်နေလို့ ပါအန်ကယ်၊ ကြွပါ အန်ကယ်၊ ဒီပေါက်သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ”

“မောင်မိုးဘိုးဘိုးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်လေ”

ကျွန်တော်က ဦးစိုးမြင့်ကို ဘိုးဘိုးထိုင်နေသည့်နေရာသို့ လိုက် ဝိုလိုက်သည်။

ဘိုးဘိုးက ဦးစိုးမြင့်ကို နေ့လယ်၁၁နာရီတွင် အပေါ်ထပ်စာ ကြည့်ခန်း၌ ပြုလုပ်မည့်အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်၏။

ဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာပါသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော် မသိပါ။

သည်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အခက်ကြုံရစေ တော့မည်။ ကျွန်တော့်ဟန်ဆောင်မှုများ ပေါ်သွားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီးထံ ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး၊ သား အပေါ်ထပ်မှာ ပြင်ဆင်ထားစရာလေးတွေ သွားပြီးပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး ... အေး ...”

ဘိုးဘိုးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါတော့သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်မသိသော ဧည့်သည်များကို ရှောင်ထွက်ခဲ့ ခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် သွားထိုင်နေ တာ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်ပါသည်။

ခဏနေတော့ နတ်သူဇာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ သူမလက်ထဲမှာတော့ အရောင်စုံပန်းများ ဝေဝေဆာဆာပါသော ပန်းအိုး ထစ်လုံး။

နတ်သူဇာက ပန်းအိုးကို စားပွဲအလယ်တည့်တည့်တွင် ချလိုက် သည်။

“ဟင် ... ကိုကို၊ အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်မခံ သူးလား”

“ကိုကို ခေါင်းမူးနေလို့ပါ သူဇာ၊ ထိုင်ပါဦး သူဇာ”

ကျွန်တော်က နတ်သူဇာကို ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက် သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၇၄ * ဆောင်းလူလင်

“သူ့မှာ ကိုကို့ကိုချစ်ရဲ့လားဟင်၊ ကိုကိုနဲ့ဆိုရင် ဘယ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ခံစားနေရသော ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းသာနားလည်သည့်စကားဖြင့် နတ်သူဇာကို မေးလိုက်မိပြန်သည်။

“ကိုကိုကလည်း ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ကိုကိုနဲ့သူ့မှာ ချစ်နေ ကြရင် ပြည့်စုံပြီမဟုတ်လား၊ ဘယ်ကိုသွားစရာလိုသေးလို့လဲ ကိုကိုရယ်”

နတ်သူဇာက အရိုးခံအတိုင်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိသူမို့ ရှေ့ရေး အတွက်ရင်လေးနေမိသည်။ ဘိုးဘိုးကြီးမွေးနေ့ပွဲပြီးလျှင် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာဦးမည် မသိနိုင်သေးပေ။ အခြေအနေတွေက ဒီအတိုင်းနေမည် မဟုတ်။

မိုးမြင့်ဟိန်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ မိုးမြင့်ဟိန်း ဘာလို့ ပျောက်နေသလဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူသတ်မှုနောက်ကြောင်းကြီးက ရှိသေး သည်။

ကျွန်တော့်အနာဂတ်များအားလုံးက ဝေဝါးလျက်ရှိပါသည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းသာ ပြန်ရောက်လာပါက ကျွန်တော်သည် လူသတ် တရားခံဝရမ်းပြေးအဖြစ်သာမက လိမ်လည်အယောင်ဆောင်မှုအတွက်ဒီ အရေးယူခံရမည့်ကိန်းဆိုက်နေပါပြီ။ ဦးအောင်မောင်တို့ မြှောက်ပေးတဲ့ အတိုင်းလုပ်ခဲ့မိတာ မှားများမှားနေပြီလား။

“ကိုကို... ကိုကိုဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ နိုင်ငံခြားကပြန်လာမှ ကိုကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ သိပ်ပဟေဠိဆန်တာပဲ၊ အရင်လို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးမရှိဘူး။ အရင်အတိုင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှစ်သက်မိပါ ကိုကိုရယ်”

နတ်သူဇာက ကျွန်တော့်ကို အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက် လေသည်။

ချွတ်စွပ် * ၁၇၅

“ကိုကိုဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး သူ့ဇာရယ်၊ ဒီနေ့ ဘိုးဘိုးကြီး သူ့မွေးနေ့ မှာ ဘာတွေပြောမယ်ဆိုတာ ကြိုတွေးနေတာပါ”

နတ်သူဇာ စိတ်ပေါ့ပါးအောင် ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော် ချစ်သောမိန်းကလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သောကဗျာပါဒများ မကူးစက် စေချင်ပါ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ...

မကြာလှသောအချိန်တွင် တစ်ခုခုဖြစ်လာတော့မည်ကို ကျွန်တော့် အာရုံထဲက အလိုလို သိနေမိပါသည်။

ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်က ဦးဘဟိန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲ
ဆစ်ဖက်ထိပ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်းက
စားပွဲ၏ညာဘက်နှင့် ကျွန်တော်နှင့်ဒေါ်မြမြစိမ်းက စားပွဲ၏ဘယ်ဘက်များ
တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

သူနာပြုဆရာမက အလိုက်သိစွာပင် အခန်းထဲမှထွက်ခွာ
သွား၏။

(၆)

သည်လိုနှင့် ...

ကျွန်တော် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသော ...

သို့မဟုတ် မျှော်လင့်စောင့်စားနေသောအချိန်သို့ ရောက်လာမိ
တော့သည်။

မနက်ဆယ်နာရီအချိန်တွင် ဧည့်သည်များတဖွဲဖွဲ ပြန်သွားကြလေ
ပြီ။

ဘိုးဘိုးကြီးသတ်မှတ်ပေးထားသော ၁၁နာရီအချိန်သို့ ရောက်
လာပါပြီ။

ဦးအောင်စည်နှင့် ဦးအောင်မောင်းက ဘိုးဘိုးကြီးဦးဘဟိန်းကို
တစ်ယောက်တစ်ဖက်တွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာကြသည်။ စာကြည့်ခန်း
ထဲအရောက်တွင် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားသောဆက်တိုက် ထိပ်ဆုံးထိုင်ခုံတွင်
နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

ဘိုးဘိုးကြီးတွေ့ဆုံရန် ခေါ်ယူထားသောလူများလည်း နောက်မှ
ပါလာပါသည်။

ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်၊ ဦးအောင်စည်၊ ဦးအောင်မောင်း ညီအစ်ကို
ဒေါ်မြမြစိမ်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဆိုလျှင် အစည်းအဝေးထိုင်မည့်သူ
ခြောက်ယောက်။

“ခဲလို ကျုပ်နဲ့အနီးစပ်ဆုံးလူတွေကို ကျုပ်မွေးနေမှာ ခေါ်တွေ့ရတာ
ထခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ကျန်းမာရေး
တလည်း မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရှိတုန်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ ကျန်ရစ်မယ့်အမွေ
ဆက်ခံခွင့်ကို ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် စီမံသွားချင်
လို့ပါပဲ”

ဘိုးဘိုးကြီးက စကားစလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ရုံးကိစ္စများဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာလည်း တရား
လင်ဖြစ်အောင် ရှေ့နေဦးစိုးမြင့်ကို အသိသက်သေအနေနဲ့ ဖိတ်ကြား
ထားတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ သင့်လျော်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဦးစိုးမြင့်က ပြောလိုက်သည်။

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း မပြောချင်ပါဘူးလေ၊ ပြောစရာလည်း
မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အမွေတွေကို ဟောဒီက ကျုပ်ရဲ့ တူနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
အောင်စည်နဲ့ အောင်မောင်းရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မြေး
မောင်မိုးမြင့်ဟိန်းရယ်ကို ခွဲပေးဖို့ကိစ္စပါပဲ”

အမွေခွဲပေးသည့်အထဲတွင် သူတို့ပါသည်ဆို၍ ဦးအောင်စည် နှင့်
ဦးအောင်မောင်းမျက်နှာများမှာ လင်းလက်သွားလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်က ဦးဘဟိန်းမှာကြားသောစကားများကို ရေးမှတ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“အောင်စည်နဲ့အောင်မောင်တို့ကို အမွေခွဲပေးတာက သူတို့က ကျုပ်ညီမကမေးတဲ့ တူအရင်းတွေဖြစ်လို့သာမကပါဘူး၊ ကျုပ်ညီမ စီးပွားရေးအောင်မြင်လာတာဟာ သူတို့အဖေ ကျုပ်ယောက်ဖရှိခဲ့တဲ့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိလို့ပါပဲ”

ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဒီတော့ အောင်စည်နဲ့အောင်မောင်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် လက်ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကားစက်ရုံကို မြေနေရာနဲ့တကွ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး လွှဲပေးချင်ပါတယ်”

ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“လွှဲအပ်ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော် အပြီးအစီးဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် ဆရာကြီး၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နာမည်နဲ့ပူးတွဲပြီး လွှဲမှာလားခင်ဗျာ”

ဦးစိုးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးစိုးမြင့်၊ အောင်စည်နဲ့အောင်မောင်၊ မင်းညီကလည်း ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာတဲ့စက်ရုံကို တိုးတက်အောင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခိုးထူပေါင်ဖက် ကြိုးစားလုပ်ကြကွယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီး”

ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်က ပြိုင်တူဖြေလိုက်လေသည်။

“ငါ့မြေးမိုးမြင့်ဟိန်းကရော သားရဲဦးလေးတွေကို ဘိုးဘိုး အမွေလွှဲအပ်တဲ့ကိစ္စကို သဘောတူရဲ့လား”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ဖက်လှည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တူပါတယ် ဘိုးဘိုး”

ကျွန်တော်ဖြေရမည့်ကားမှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ရပါမည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ဦးဘဟိန်း၏အမွေကိစ္စတွင် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်ဆန္ဒအရ ဤပွဲဖြစ်မြောက်အောင် မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်အယောင် ဆောင်ပေးရသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခကြေးငွေယူ၍ အယောင်ဆောင်နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်တန်လျှင် ဤအိမ်မှထွက်ခွာသွားရမည့် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှ ဆွေထွေထူးထူးပြောဖို့ မလိုအပ်ပါ။

“ငါ့မြေးကြီးကတော့ ဟောဒီအိမ်ရယ်၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေနဲ့ ကျန်တဲ့လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ခံစားရမယ်ကွယ်၊ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ နေရာပေါင်းတန်ဖိုးဟာ ကားစက်ရုံထက်တောင် များပါသေးတယ်ကွယ်၊ ဦးစိုးမြင့်အနေနဲ့လည်း အခု ကျုပ်ခွဲပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူတို့သုံးဆောက်နာမည်နဲ့တရားဝင်ဖြစ်အောင် ကူညီပေးဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ပစ္စည်းခန်းခွဲဝေပေးတဲ့ကိစ္စကတော့ ဒါလောက်နဲ့လုံလောက်ပါပြီ၊ ဆက်ပြီးတော့ မြမြစိမ်းတို့သားအိမ်ကိစ္စကို ဆွေးနွေးချင်တယ်”

ဘိုးဘိုးကြီးစကားကြောင့် အားလုံး၏အကြည့်များက ဘိုးဘိုးကြီးထံ ခိုင်ခံ့ဝင်စားစွာ ကျရောက်သွားကြသည်။

“မြမြစိမ်းတို့မိသားစုဟာ သမီးလေးနတ်သူဇာငယ်စဉ်ကတည်းက နှိပ်စက်ရောက်လာပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်တယ်၊ မြမြစိမ်းခင်ပွန်းဆောင်ကျော်စွာဟာ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေအတွက် ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ရေးလက်ထောက်အဖြစ် သစ္စာရှိရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာကို အားလုံးလည်း ခံပြီးဖြစ်တယ်၊ မြမြစိမ်းကိုယ်တိုင်လည်း မောင်ကျော်စွာကွယ်လွန်ပြီး

www.burmeseclassic.com

နောက်မှာ လုပ်ငန်းတွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်။ မြမြစိမ်းတို့ သား အမိအနေနဲ့လည်း တခြားအလုပ်အကိုင်မရှိရှာဘူး။ အဲဒီတော့ နှစ်နှစ် နှစ်ဖက်အဆင်ပြေအောင် ကျုပ်စဉ်းစားထားတဲ့ အချက်တစ်ခုရှိတယ်”

ဦးဘဟိန်းကစကားကို ရှည်လျားစွာပြောပြီးနောက် ရပ်နားထား လိုက်သည်။

အားလုံးက ဦးဘဟိန်းဆက်ပြောမည်စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငုံ့လင့်နေကြလေသည်။

“ကျုပ်မြေး မောင်မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့နတ်သူဇာလေးနဲ့ဟာ ငယ်စဉ် ကတည်းက အတူနေလာကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီးလည်းဖြစ်တယ်။ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း နှစ် ယောက်စလုံးဟာ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ကလေးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ မြမြစိမ်းတို့သားအမိလည်း အခြေမပျက်ရအောင် ကျုပ်အတွက်လည်း ကျုပ်မြေးအတွက် စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားရအောင် မြေးလေးမိုးမြင့်ဟိန်း နဲ့ နတ်သူဇာလေးကို လက်ဆက်ပေးခဲ့ချင်တယ်။ မသင့်လျော်ပေဘူးလား”

ဦးစိုးမြင့်တစ်ယောက်တည်းကသာ ...

“သိပ်သင့်လျော်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ကျန်သူများ ဘာမျှဝင်မပြောကြခြင်းမှာ မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့်နတ် သူဇာတို့သဘောထားများကို သိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းသည် နတ်သူဇာကို မောင်နှမအချစ်ထက်ပိုပြီး မချစ်နိုင်ကြောင်း ကြေငြာထားရာ ဦးအောင်စည်၊ ဦးအောင်မောင်းတို့သိသလို ဒေါ်မြမြစိမ်း လည်း သိနေပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့မြေး။ သူဇာလေးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ငါ့မြေး ဖက်က ဘာပြောချင်သလဲ”

ဦးဘဟိန်းက ကျွန်တော့်ဘက်မျက်နှာမူကာ မေးလာလေပြီ။

ဦးအောင်စည်၊ ဦးအောင်မောင်းနှင့် ဒေါ်မြမြစိမ်းတို့မျက်နှာများက ကျွန်တော်မြေမည်အဖြေကို စောင့်မျှော်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေကြ လေသည်။

“ဖြေပါဦးငါ့မြေးရယ် နတ်သူဇာလေးကိုလက်ထပ်ဖို့ သားက စိတ်ဆန္ဒရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုးဘိုး၊ သူဇာနဲ့သားနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြပါတယ်။ ဘိုးဘိုးသဘောတူတယ်ဆိုရင် သားတို့ကို လက်ထပ်ပေးပါ ဘိုးဘိုး”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် ဘိုးဘိုးမျက်နှာမှာ ဝင်းပသွား လေသည်။

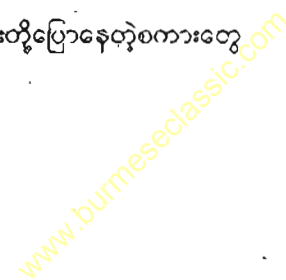
ကျွန်တော်နှင့်ကပ်လျက်ထိုင်နေသောဒေါ်မြမြစိမ်းက ကျွန်တော့် တို့ အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် ဆိတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒေါ် မြမြစိမ်းက မိုးမြင့်ဟိန်းသည် နတ်သူဇာကို မနိုးသားစိတ်ဖြင့် မချစ်ခဲ့တာကို သိထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က နတ်သူဇာနှင့်မေတ္တာမျှနေပြီဟု ပြောလိုက် သည့်အတွက် အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မြမြစိမ်းက ဇေဝေဝေမျက်နှာ ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ အန်တီစိမ်း စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သောအဖြေမှာ ဘိုးဘိုးကြီးစိတ်ချမ်းသာ အောင်ဖြေလိုက်ခြင်းလား၊ အမှန်တကယ်ပြောလိုက်ခြင်းလားဆိုတာကို အဖြေရာကြည့်နေပုံရပါ၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့မြေးရယ် ကဲ ဒါဖြင့် သူဇာလေးကို ခေါ်ပါဦး သုဇာသဘောထားကို တစ်ခါတည်း မေးကြည့်ရအောင်”

ဒေါ်မြမြစိမ်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အခါ စာကြည့်ခန်းအဝမှာ ဝင်ရှိနေသောနတ်သူဇာ ဝင်လာလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲငါ့မြေးသူဇာ ဘိုးဘိုးကြီးတို့ပြောနေတဲ့စကားတွေ ငါ့မြေး ကြားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“ဒါဖြင့် သူတို့သဘောထားကို ဒီကလေးကြီးတွေရှေ့မှာ ပြောပါဦး
ငါ့မြေးရယ်”

“ကိုကိုနဲ့သူ့ဇာ မေတ္တာမျှနေကြတာ မှန်ပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုး
စီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်း နားခံပါ့မယ်”

နတ်သူဇာက ခေါင်းငုံ့ မျက်လွှာချထားလျက် အဖြေပေးလိုက်
လေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဘိုးဘိုးစီစဉ်ထားတာတွေအားလုံး
ဖြစ်မြောက်လာလို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

ဦးဘဟိန်းက ရွှင်ပျသွက်လက်စွာဖြင့် အားတက်သရောဖြင့်
လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... မြမြစိမ်း၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကလေးချင်း
မေတ္တာမျှနေကြပြီဆိုတော့ သူတို့ကို ဂေါ်စားရုံပဲရှိတော့တာပေါ့၊ မြမြစိမ်း
တို့လည်း နေရပ်ပြန်စရာမလိုတော့ပါဘူးကွယ်၊ ဟောဒီမှာပဲ အခြေမထုတ်
ဆက်နေရုံပေါ့၊ မြေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူတို့ ပညာစုံဘွဲ့ရတဲ့အချိန်က
လက်ထပ်ပေးမယ်၊ အင်း ကျုပ်လည်း သူတို့တွေဘွဲ့ရမယ့် နောက်သုံး
နှစ်အထိတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့လေ”

ဘိုးဘိုးကြီးသည် သူစီစဉ်သမျှအားလုံး ဖြစ်မြောက်နေသည့်အတွက်
အားရကျေနပ်ကာ လူပါလန်းဆန်းလာသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

“စိတ်သာ အဓိကပါပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးစိတ်ချမ်းသာ
ရင် နောက် ဆယ်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ် အသက်ရှည်ဦးမှာပါ”

ရှေ့နေကြီး ဦးစိုးမြင့်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်က ဦးအောင်စည်နှင့် ဦးအောင်မောင်မျက်နှာများ
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူတို့သည် ကျွန်တော်က နတ်သူဇာကို မေတ္တာမျှနေကြောင်းနှင့်
လက်ထပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံလိုက်သည်ကို မကျေမလည်ဖြစ်နေကြပုံ
ခုပေသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းအစစ်ပြန်ရောက်လာပြီး နတ်သူဇာကို လက်မထပ်
နိုင်ပါဟုငြင်းလိုက်ပါမှ ပြဿနာများရှုပ်ထွေးကုန်မည်ကို တွေးမိပုံရပေသည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

ဘိုးဘိုးကြီးဦးဘဟိန်းချောင်းကန်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်
အတွေးများ ပြတ်သွားရပါသည်။

“ကျုပ်မသေခင်လုပ်ခဲ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကတော့ ပြီးပြတ်သွားပါ
ဦး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးသိမ်းဆည်းထားတဲ့
ကောင်းတစ်ခွန်းကို ပြောခဲ့ချင်တယ်”

ဦးဘဟိန်းက ဆက်မပြောသေးဘဲ လူတစ်ဦးချင်းမျက်နှာကို
လိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဦးဘဟိန်း၏စကားနိဒါန်းကြောင့် အားလုံးက ဦးဘဟိန်းဆက်
ပြောမည်စကားကို နားစွင့်နေကြလေသည်။

“အခု ကျုပ်ပြောမယ့်စကားဟာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်၊ ဦးစိုးမြင့်
လည်း သေချာမှတ်သားထားစေချင်ပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အခါ ဥပဒေကြောင်း
အရ ဦးစိုးမြင့်ရဲ့အကူအညီ လိုလာမှာမို့ပါ၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးမျှသိပ်
ထားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပါတော့မယ်၊ ဒီလိုပါ ...”

(၇)

“ကျုပ်တို့လင်မယားမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ထွန်းကားခဲ့တယ်။ မိမိမြင်ဟိန်းရဲ့ဖခင် မောင်အောင်ဟိန်းပေါ့၊ မောင်အောင်ဟိန်းဟာ အယူအဆ လွဲမှားပြီး အရေးအခင်းကြီးပြီးတဲ့အချိန်မှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံကိုထွက်ခွာသွားခဲ့တာ အားလုံးလည်း သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်အောင်ဟိန်းဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီးခါစ၊ သူ့ဖနီး ထားထားရှိန်လည်း မောင်အောင်ဟိန်းနဲ့အတူ တောထဲကိုပါသွားခဲ့တယ် ...”

“ဒါတွေဟာ ဒီမြို့ကလူတွေအားလုံး သိထားကြပြီးတဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ နိုင်ငံတော်က လမ်းမှားလိုက်တဲ့လူငယ်တွေကို နေရပ်ပြန်လာဖို့ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ပြီးလက်ခံကြိုဆိုတဲ့အချိန်မှာ မောင်အောင်ဟိန်းတို့လင်မယား တစ်ဖက်နိုင်ငံက ပြန်လာခဲ့ကြတာ၊ အပြန်လမ်းမှာ မောင်အောင်ဟိန်း ငှက်ဖျားမိပြီး တောထဲမှာတွင်ကွယ်လွန်ခဲ့တာတွေလည်း သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့် မယ် ...”

“ဖြစ်ချင်တော့ ထားထားရှိန်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်လွယ် ထားရတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ဝန်က နေ့စေ့လစေ့ကြီး၊ ထားထားရှိန် ဟာ သူ့ခင်ပွန်းကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ ကြိုဆိုရေးစခန်းကိုအရောက်မှာ ကလေး ကို မွေးဖွားခဲ့တယ်။”

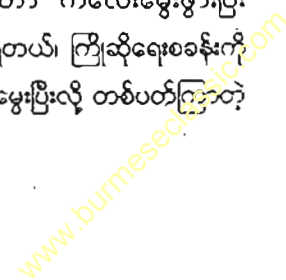
“ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို မောင်အောင် ဟိန်းနဲ့အတူတူတောထဲက ပြန်လာတဲ့လူငယ်တွေပြောပြမှ သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ ထားထားရှိန်ဟာ ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ မွေးဖွားဖို့ ကြိုဆိုရေးစခန်း မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်ဆိုတာသိလိုက်ရတော့ ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ ချက်ချင်းပဲ နယ်စပ်က ကြိုဆိုရေးစခန်းကို လိုက်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်သားမရှိတော့ဘူး ဆိုပေမဲ့ သားရဲ့သွေးက ကျန်နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်ဥပေက္ခာပြုနိုင်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ..”

ဘိုးဘိုးကြီးဦးဘဟိန်း ပြောပြနေသောအကြောင်းများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ နာကျင်လာရပါသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက် နဲ့ တစ်ဖက်မှအမြင်ကို ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အမေဒေါ်အုံးရှင်က ထိုအဖြစ်များကို ပြောပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် အမေပြောပြသည့်အထဲတွင် ကျွန်တော့်ကိုမွေးခဲ့သည့် မိခင်အမည်မပါ ခင်ခဲ့ပါချေ။ ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားခဲ့သော ဦးစိန်ဘွင့်နှင့်ဒေါ်အုံးရှင်တို့ ကိုယ်တိုင် ချစ်တို့ယူလာခဲ့သော ကလေး၏မိခင်အမည်ကို မသိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဘိုးဘိုးကြီးပြောနေသောအချက်များနှင့် အမေဒေါ်အုံးရှင်ပြောခဲ့ သောအချက်များဆက်စပ်ကြည့်လျှင် မထားထားရှိန် ကြိုဆိုရေးစခန်းတွင် မွေးဖွားခဲ့သောကလေးမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ဦးစိန်ဘွင့်သည် အမြွှာမွေးလာသော ကလေးနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ချစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးဘိုးကြီးတို့သည် မထားထားရှိန်မွေးဖွားခဲ့တာ အမြွှာကလေး နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိမှသိခဲ့ပါရဲ့လား။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယား နယ်စပ်ကြိုဆိုရေးစခန်းကို ရောက် သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ချွေးမထားထားရှိန်ဟာ ကလေးမွေးဖွားပြီး နှစ်သုံးထဲမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ကြိုဆိုရေးစခန်းကို ကျုပ်တို့ရောက်သွားတော့ ထားထားရှိန် ကလေးမွေးပြီးလို့ တစ်ပတ်ကြာတဲ့

အချိန်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်ရွေးမအလောင်းကိုထောင် မမြင်ခဲ့ရပါဘူး”

ပြောရင်း ဦးဘဟိန်းအသံများက တိမ်ဝင်သွားလေသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ ... ဒါတွေကို အားလုံးကသိကြပြီး ဖြစ်ပါတယ် စိတ်မကောင်းစရာအဖြစ်တွေကို ပြန်မပြောပါနဲ့ဟေ့ ခင်ဗျာ”

ဦးစိုးမြင့်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးဘဟိန်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ လက်ပါးကာပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ဦးစိုးမြင့် ဦးစိုးမြင့်နဲ့ တစ်ညလုံးသိထားကြတာက ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ ထားထားရှိန်မွေးခဲ့တဲ့ မိုးမြင့်ဟိန်းလေးကို ကြိုဆိုနေစခန်းကနေခေါ်ပြီး ပြန်လာကြတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ မဟုတ်လား။ မှန်ဘယ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ဟောဒီမြေးလေးမိုးမြင့်ဟိန်းကို ခေါ်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်က ဒါတွင်မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ လူအများကို မပြောဘဲ ကျုပ်တို့လင်မယား လျှို့ဝှက်ထားကြတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါကို ပြောချင်လို့ နောက်ကြောင်းအစုံကို ပြန်ပြီးလှန်နေရတာပါ ဦးစိုးမြင့်”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှမပြောဘဲ ကျုပ်ရင်ထဲမှာထိန်ချန်ထားတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဒီကနေ ဖွင့်ပြောပြမလို့ပါ”

ဘိုးဘိုးကြီးစကားကိုနားထောင်ရင်း ကျွန်တော်ရင်ခုန်မြန်လာရပါသည်။

“တကယ်တော့ ကျုပ်ရွေးမ ထားထားရှိန်မွေးခဲ့တဲ့ကလေးဟာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ နှစ်ယောက်”

“ဗျာ ...”

“ဟင် ...”

“အို ...”

ကျွန်တော်မှအပ နားထောင်နေသူအားလုံးနှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟုတ်ပယ် ထားထားရှိန်ဟာ အမြွှာကလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးခဲ့တယ်။ ယောကျ်ားလေးအမြွှာနှစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဟောဒီမြေးလေးမိုးမြင့်ဟိန်းကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

“တစ်ယောက်က သေသွားတာလား ဆရာကြီး”

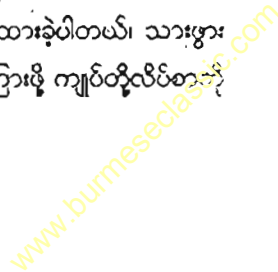
“သေသွားတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာ လုပ်အားပေးနေတဲ့ အနီးအနားရွာကလူတစ်ယောက်က သားသမီးမရှိလို့ မွေးစားချင်တယ်ဆိုပြီး ဇွတ်အဓမ္မယူသွားတာတဲ့။ ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာကလည်း မိခင်သေသွားတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ကလည်း အခက်အခဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့မိဘတွေ လိုက်လာမယ်ဆိုတာလည်း သေချာမသိတော့ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ သားဖွားဆရာမကလည်း မတာမြစ်နိုင်ခဲ့ဘူးထဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မြေးလေးအမြွှာနှစ်ယောက်မွေးခဲ့မှန်းသိပါလျက်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုပဲ ယူပြီးပြန်လာခဲ့ရတယ်”

“ပါသွားတဲ့ကလေးကို မစုံစမ်းဘူးလား ဆရာကြီးရယ်”

“စုံစမ်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကြိုဆိုရေးစခန်းနားကရွာမှာ တစ်ပတ်ကြာတဲ့အထိ နေခဲ့တယ်။ ကလေးကိုယူသွားတဲ့လူဟာ ကျုပ်တို့လိုက်လာမှန်းသိလို့ ရှောင်နေခဲ့တယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တို့လည်း ဒီမြေးလေးကိုပဲခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ရွာမှာဆက်နေပြီး စုံစမ်းဖို့ကလည်း ဆတ်အခါက မကောင်းလှဘူးလေ”

“ဒါနဲ့ပဲပြီးရရောလား ဆရာကြီးရယ်။ နောက်ထပ်ပြီးတော့ရော အစုံစမ်းတော့ဘူးလား”

“ကလေးကိုယူသွားတဲ့လူနာမည်ကို မှတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ သားဖွားဆရာမကိုလည်း ကလေးသတင်းရရင်အကြောင်းကြားဖို့ ကျုပ်တို့လိပ်စာနဲ့”

ရေးပေးပြီး သေချာမှာခဲ့တယ်။ ခုအချိန်ထိ အာမျှဆက်သွယ်မလာထေးလမ်းစပြတ်ပြီပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်မထားနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကြီးရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ ဘိုးဘိုးဦးဘဟိန်းပေါင်ပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်ရင်း ငိုချလိုက်မိသည်။

“ဟင် ... မြေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဪ ... ငါ့မြေးက အခြားညီအစ်ကိုရှိတယ်ဆိုတာသိရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာကိုး၊ ဒီလိုပေါ့ ငါ့မြေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးဆိုရင် မမြင်လိုက်ရတဲ့ မြေးလေးကို လွမ်းငြိုးတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်သူ့မျှ မပြောဘဲ မျှိုသီဝီထားခဲ့ရတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုး၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတွေကို အခုဖွင့်ပြောရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးနောင်တစ်ချိန်မှာ ငါ့မြေးရဲ့အမြှာညီအစ်ကို ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရင် သိထားရအောင်လို့ပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီကလေးဟာလည်း ဘိုးဘိုးအမွေကိုရသင့်တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ချိန်မှာ ငါ့မြေးရဲ့အမြှာကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရင် သူ့ကိုလည်း ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမွေကို တစ်ဝက်ခွဲပေးပါ ငါ့မြေး၊ ဘိုးဘိုးမှာချင်တာ အဲဒါပဲ”

“ဘိုးဘိုးရယ် ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူများနောက်ပါသွားတယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးဘိုးမြေးဟာ ကျွန်တော်ပါ ဘိုးဘိုး”

“ဘာ ...”

“ကျွန်တော်ဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းမဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ မိုးမြင့်ဟိန်းပြန်ရောက်မလာလို့ မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာမှာ ဝင်ပြီးဟန်ဆောင်ပေးနေရတာပါ ဘိုးဘိုးရယ်”

“ငါ့မြေး မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့မြေးက ဘိုးဘိုးရှေ့မှာ အမြဲရှိနေတာပဲ၊ မင်းက တခြားတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဒါ့မြေးရယ်”

“ဘိုးဘိုး၊ မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ နိုင်ငံခြားကပြန်လာပြီးမှ ဒီမြို့ကို ပြန်ရောက်မလာသေးပါဘူး၊ ဘိုးဘိုး၊ မိုးမြင့်ဟိန်း ပြန်ရောက်မလာလို့ ဦးအောင်စည်နဲ့ဦးအောင်ဟိန်းက ကျွန်တော့်ကို မိုးမြင့်ဟိန်းနေရာမှာ အစားထိုးထားတာပါ”

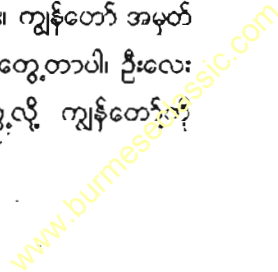
“ဟင် ..”

ဦးဘဟိန်းအကြည့်က ဦးအောင်စည်နဲ့ဦးအောင်မောင်းထံသို့ နောက်ရှိသွားလေသည်။ ဦးအောင်စည်တို့ညီအစ်ကို စိတ်မလုံစွာပင် ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။

“ဦးလေးကြီးနဲ့ ဦးလေးလေးကို ဘယ်လိုမျှမထင်ပါနဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ သူတို့ကလည်း ဘိုးဘိုးစိတ်ချမ်းသာအောင် စီစဉ်ရတာပါ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းပြန်ရောက်မလာတာသိရင် ဘိုးဘိုးစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို အစားထိုးထားတာပါ ဘိုးဘိုး၊ ဦးလေးကြီးနဲ့ဦးလေးလေးကို အပြစ်ထောင်ပါနဲ့ဘိုးဘိုးရယ်”

“ဘိုးဘိုးကို နောက်နေတာလား ငါ့မြေး၊ မင်းမှာ အမြှာညီအစ်ကို နှိုမိတယ်ဆိုမှ အမြှာယောင်ဆောင်ပြီး ဘိုးဘိုးကို နောက်နေတာလားကွယ်၊ တစ်သက်လုံးပျောက်နေတဲ့အမြှာကလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအချိန်မှာ ဘိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာရတာလဲ၊ ဘိုးဘိုးကိုပြောစမ်း မင်း နောက်နေတာမဟုတ်လား ငါ့မြေး”

“နောက်ရမယ့်အချိန်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် အမှတ်ထောင် မန္တလေးရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးလေးနဲ့တွေ့တာပါ၊ ဦးလေးလေးက မိုးမြင့်ဟိန်းကိုမန္တလေးလာကြိုတာ မတွေ့လို့ ကျွန်တော်တို့

ဒီအထိခေါ်လာခဲ့ပြီး နိမ့်မြင့်ဟိန်းနေရာမှာ အစားဝင်ဖို့ ဦးလေးကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကြတာပါ။”

ဦးဘဟိန်းမျက်လုံးများက ဦးအောင်စည်နှင့်ဦးအောင်မောင်ညီအစ်ကိုထံ ရောက်ရှိသွားပြန်လေသည်။

“ဟေ့ ... အောင်စည်၊ အောင်မောင်။ သူပြောတာ ဟုတ်သလားကွ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ဦးလေးကြီးနဲ့ဦးလေးလေးကို မဆူပါနဲ့ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ အခု သူတို့ကြံစည်လို့ ကျွန်တော်ဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ပျောက်နေတဲ့မြေးတစ်ယောက် ဆိုတာ သိရပြီလေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘိုးဘိုးမြေးအရင်းဆိုတာကို သက်သေ ပြစရာရှိပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ အခုန ဘိုးဘိုးပြောလိုက်တဲ့စကားထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားဖို့ ဇွတ်ယူသွားတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို ဘိုးဘိုးမှတ်ထား တယ်လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်မွေးစားအဖေနာမည်က ဦးစိန်ဘွင့်ပါတဲ့ ဘိုးဘိုး၊ အမေက ဒေါ်အုံးရှင်ပါ၊ ဦးစိန်ဘွင့်က ကျွန်တော့် ကိုမွေးစားဦးခေါ်လာပြီးမှ နောက်ကနေ ဘိုးဘိုးတို့လိုက်လာမှာစိုးလို့ တောထဲမှာ သွားပုန်းနေကြတာပါ ဘိုးဘိုးရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးတို့နဲ့ ကျွန်တော့်နဲ့ တစ်သက်လုံးလွဲခဲ့ရတာပါ ဘိုးဘိုး”

“အောင်စည်”

“ဗျာ ... ဘကြီး”

“ငါ့စာအုပ်ဗီရိုကိုဖွင့်၊ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အပြာရောင်သားရေ ဖုံးနဲ့ဖုံးထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ရှိတယ်၊ အမြန်ယူပေးစမ်း”

ဦးအောင်စည်က နေရာမှအလျင်အမြန်ထကာ စာကြည့်ခန်းထဲတွင်ပင်ရှိသော စာအုပ်ဗီရိုဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဗီရိုအပေါ်ဆုံးထပ်မှ အပြာရောင်အဖုံးဖြင့်စာအုပ်ကိုပြုကာ -

“ဒီစာအုပ်လား ဘကြီး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ယူခဲ့”

ဦးဘဟိန်းက စာအုပ်လက်ထဲရောက်သည်နှင့် စာအုပ်တစ်နေရာကို လှန်လိုက်ပါသည်။

“ရော့ ... ဟိုတုန်းက ကြိုဆိုရေးစခန်းမှာ ငါရေးမှတ်ထားခဲ့တဲ့ စာတွေ၊ ဖတ်ပြစမ်း”

စာအုပ်ကို ဦးအောင်စည်အား ပြန်ပေးရင်းပြောလိုက်သည်။

“အမြွှာကလေးတစ်ဦးအား ယူသွားသူ၊ ကိုစိန်ဘွင့်တဲ့၊ အသက် သုံးဆယ်ခန့်တဲ့၊ အသားမည်းမည်း၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ မျက်ခုံးထူထူ ဥယျာဉ်အလုပ်သမားတစ်ဦးတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်မွေးစားအဖေပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အမေက ဒေါ်အုံးရှင်ပါ ဘိုးဘိုး”

“ဆက်ရေးထားသေးတယ်၊ ကိုစိန်ဘွင့်ဇနီးအမည် မအုံးရှင်တဲ့၊ ဘလေးယူသွားသည့်ရက် ၁၉၅၉ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၆)ရက်၊ ကွင်းစ တွင်းပိတ်နဲ့ ရေးထားတယ်၊ မွေးပြီးနှစ်ရက်အကြာတဲ့”

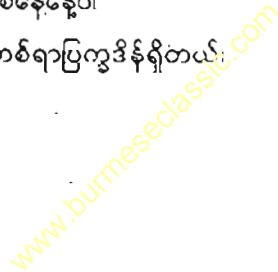
“အဲဒါတွေဟာ ထားထားရှိန်ကို ကလေးမွေးပေးခဲ့တဲ့ သားဖွား ဆရာမပြောတာတွေကို ရေးမှတ်ထားခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို မွေးပေးတဲ့သားဖွားဆရာမနာမည်က နော်သဲထူး လို့ အမေကပြောခဲ့ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အလို အကုန်လုံးမှန်နေပါကလား”

“ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကိုတော့ အဖေခွဲအမေက တောသူတောင် သားတွေမို့ ဗမာ့သက္ကရာဇ်နဲ့ပဲ မှတ်ထားခဲ့ပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ ၁၃၅၁ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလဆန်း(၇)ရက်တဲ့ဘိုးဘိုး၊ နေ့က စနေနေ့ပါ”

“အောင်မောင် ဟိုစင်ပေါ်မှာ နှစ်တစ်ရာပြက္ခဒိန်ရှိတယ်၊ ယူလိုက်စမ်း”

၁၉၂ ❖ ဆောင်းလှလင်

ဦးအောင်မောင်က နှစ်တစ်ရာပြကွဒိန်ကိုယူကာ ဘိုးဘိုးအိမ်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါ့မျက်လုံးမကောင်းဘူး။ သူပြောတဲ့ဗမာရက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ရက်တိုက်ကြည့်စမ်း”

ဦးအောင်မောင်က နှစ်တစ်ရာပြကွဒိန်စာအုပ်၏ ၁၉၈၉ခုနှစ် စာမျက်နှာများကိုလှန်လိုက်သည်။

“၁၉၅၁ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၇)ရက်က အင်္ဂလိပ်ဘက် ၁၉၈၉ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၄)ရက်နေ့ပါ ဘကြီး၊ စနေနေ့ပါ”

“ဟင်... ဟုတ်နေပါကလား။ ဘုရား... ဘုရား။ ဒီကလေးဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ငါ့မြေးလေး။ ငါ့သွေးသားလေးပါလားဟေ့”

“အို... ထူးဆန်းလှသည်လား။ သူက မောင်မိုးမဟုတ်ဘူး မောင်မိုးရဲ့အမြွှာညီအစ်ကို ဟုတ်လား။ စိမ်းဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ပဲ ဆရာရယ်”

ဒေါ်မြမြစိမ်းက ရင်ပတ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မိုးမြင့်ဟိန်းမှာ အမြွှာညီအစ်ကိုရှိကြောင်းကို ကျုပ်က ဘယ်သူမှမပြောဘဲ မျှီသိပ်ထားခဲ့တာပါ။ ဒီတစ်သက်မှာ ပြန်ဆုံချင်မှလည်းဆုံရတော့မယ်ဆိုတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ငါ့မြေး၊ ငါ့မြေးကရောမင်းမှာအမြွှာညီအစ်ကိုရှိကြောင်းကို စကတည်းက သိခဲ့တာလားကွယ်။ မင်းမိဘတွေက ပြောခဲ့တာလား”

“ကျွန်တော်သိတာ မကြာသေးပါဘူး ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော်အမေက ဒါတွေဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ နှစ်ကျမှဖွင့်ပြောတာပါ။ အဲဒါကလည်း တိုက်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီးကြုံလာရလို့ အမေက သူမသေခင်မှာ ဖွင့်ပြောသွားတာပါ”

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ ဘာလဲကွယ်”

“ဒီလိုပါ ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်သူနဲ့မျှရန်မဖြစ်ဘဲ အထိုးအကြိတ်ခံရတာမျိုး ထိခိုက်မိတာတွေ ခဏခဏဖြစ်

ချွတ်ဖွပ် ❖ ၁၉၃

ထတ်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းနှစ်မှာတော့ စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှာ ကျွန်တော်ခြေထောက်ဟာ ထိခိုက်မှုမရှိဘဲ ကျေးမရအောင် တန်းသွားပါတယ်။ ကျောင်းကိုမသွားနိုင်လို့ သူများက စက်ဘီးနဲ့ ပို့ပေးရပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဦးကျော်မှ အမေက ကျွန်တော်ကြုံရတာတွေဟာ တစ်ဖက်က ကျွန်တော်အမြွှာမှာဖြစ်နေတာတွေကို ဒီဖက်က ခံစားနေရတာမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဖွင့်ပြောပြတာပါ။ အမေက အချင်းတစ်ခုတည်းကဖွေးတဲ့အမြွှာတွေဟာ တစ်ယောက်ထိခိုက်မိရင် နောက်တစ်ယောက်မှာလည်း ခံစားရတတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ မိုးမြင့်ဟိန်းဟာ ဆယ်တန်းဖြေခါနီးမှာ အိမ်နောက်ဘက်က ချောက်ထဲကိုလိမ့်ကျလို့ ခြေကျိုးသွားဖူးတယ်။ ကျောက်ထုတ်တီစည်းထားရလို့ စာမေးပွဲကို ဆေးရုံပေါ်မှာဖြေခဲ့ရတယ်ကွယ်”

ဒေါ်မြမြစိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

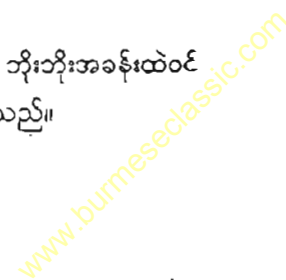
“အဲဒါကို ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ အန်တီစိမ်း။ မိုးမြင့်ဟိန်းလိမ့်ကျတဲ့ချောက်ကြီးနားကိုလည်း ကျွန်တော် ရောက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီချောက်ကြီးကိုလည်း ဒီမြို့ကိုမရောက်ခင်ကတည်းက မျက်စိထဲမှာ ခြင်လာရဖူးပါတယ်”

“ဟင်...”

“ပြောရရင် အများကြီးပါပဲဘိုးဘိုးရယ်။ ကျွန်တော်ပြောရင် သံတမ်းစကားလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။ တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ပြောတယ်လို့ တောင် ထင်ချင်ထင်ကြလိမ့်မယ် ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော်လေ ကျွန်တော်အမြွှာညီအစ်ကိုရှိတယ်ဆိုတာ မသိရသေးခင် အသက်ခုနှစ်နှစ်ရှစ်နှစ် အရွယ်ကတည်းက ဘိုးဘိုးကိုဖြင်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် ယုံမလား ဘိုးဘိုး”

“ဘာကွယ်”

ကျွန်တော်က ငယ်စဉ်က အိပ်နေစဉ် ဘိုးဘိုးအခန်းထဲဝင်ပြီးနမ်းပုံကို မြင်ရသည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

၁၉၄ ❖ ဆောင်းလှလင်

“အဲဒီတုန်းကမြင်ကွင်းထဲမှာ ဘိုးဘိုးက နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ ညထဲ အင်္ကျီကိုဝတ်ထားတယ် ဘိုးဘိုး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်လေးထဲကနေ ဟောဒီမြို့က ဒီအိမ်ကြီးထဲကနေ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေကို အကုန်မြင်နေတယ်၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအိပ်တဲ့ အခန်းမှန်ပြတင်းကနေ ချယ်ရီပန်းတွေကိုမြင်နေတဲ့မြင်ကွင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတာပါ”

“သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါပဲကွယ်၊ ပျောက်နေတဲ့ ငါ့မြေးလေးကိုပြန်တွေ့ရလို့ ဘိုးဘိုးဝမ်းသာတယ်ငါ့မြေး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့မြေးလေး မိုးမြင့်ဟိန်းက ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းဘာဘိအိမ်ပြန်မလာရတာလဲ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအတွက် ကျုပ်စိတ်ပူလိုက်တာဗျာ”

ဘိုးဘိုးကြီးစကားအဆုံးတွင် မမျှော်လင့်သော စကားသံတင်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး၊ သား ဒီမှာ နှိပ်တယ်”

လူအားလုံး၏အကြည့်များက အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ရောက်ရှိ သွားကြလေသည်။

အသံက အိမ်ခေါင်မိုးအထက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၈)

“သားအတွက်စိတ်မပူပါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး၊ သား ဒီမှာရှိပါတယ်”
အိမ်ခေါင်မိုးဆီမှ ထွက်လာသောအသံကြောင့် အားလုံးပင် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

လူအားလုံး၏အကြည့်များက ခေါင်မိုးမျက်နှာကြက်ဆီသို့ ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုအခါ စာကြည့်ခန်းအပေါ်တည့်တည့်မှ မျက်နှာကြက်ပြုလုပ်သူ သားလေးထောင့်ပုံတိလပ်မြေပြားတစ်ချပ်သည် ဘေးဘက်သို့ ရွေ့သွားသည်။ ထိုအပေါက်မှ မျက်နှာတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုမျက်နှာကား ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် ချွတ်စွပ်တူသော မိုးမြင့်ဟိန်းမျက်နှာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းက မျက်နှာကြက်အပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်က တွေ့ကို ငိုကြည့်နေလေသည်။

“ဟင် . . . ကိုမိုး”

“သား . . . မင်းဘယ်လိုလုပ် ဒီပေါ်ရောက်နေရတာလဲ”

“သား အိမ်ပြန်ရောက်တာ နှစ်ရက်ရှိပါပြီ ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဒီအထဲ မိုးမြင့်ဟိန်းပဲ အခြေအနေတွေကို အကဲခတ်နေတာပါ”

“ဖြစ်ရလေကွယ် ... ဆင်းခဲ့၊ ဆင်းခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နန္ဒရေ ငါ မင်းအပေါ်ကို ခုန်ချလိုက်မယ်ဟေ့၊ ရှောင်ပေးတော့”

မိုးမြင့်ဟိန်းဖွင့်လိုက်သော မျက်နှာကျက်အပေါက်မှာ ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်၌ ရှိနေပါသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အပေါက်ဝမှာ တစ်ကိုယ်လုံးလွှဲခိုပြီး အောက်သို့ခုန်ချလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နှင်မထိမိအောင် ရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။

မိုးမြင့်ဟိန်းက ကျွန်တော့်နာမည်ရင်း နန္ဒဆိုတာကို သိနေပါကလား။ ဒီကလူများထဲတွင် ကျွန်တော့်နာမည်ကိုသိသူမှာ ဦးအောင်စည် နှင့်ဦးအောင်မောင်းသာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်နာမည်ရင်းကို ဤနေရာတွင်ထုတ်ဖော်မပြောရသေးပါ။ မိုးမြင့်ဟိန်းက ဘယ်လိုလုပ်သိနေပါလိမ့်။

“မထိတ်သာ မလန့်သာရှိလိုက်တာ ငါ့မြေးရယ်၊ မင်း ဘယ်တို ပျောက်နေပြီး ဘယ်လိုလုပ်မျက်နှာကြက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“သား ပြောပြပါမယ် ဘိုးဘိုး၊ မပြောခင် ဒီကောင်နန္ဒနဲ့ နည်းနည်း စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟေ့ကောင် နန္ဒ၊ မင်းက ငါနဲ့အမြွှာ ညီအစ်ကို တော်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ငါဖြစ်သမျှ မင်းမှာဖြစ်တယ်တဲ့လား၊ ကဲကွာ ဟုတ်မဟုတ် စမ်းကြည့်လိုက်မယ်”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် မိုးမြင့်ဟိန်းထံမှ ညာခိုက်လက်သီးတစ်လုံးက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာတိုးဝင်လာလေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အထိုးခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှောင်ချိန်မရလိုက်။ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ပူထူသွားကာ ပါးကိုလက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်ရသည်။ ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ရောင်ကင်းသွားပြီလားပင် မသိ။

“အား ... အား ...”

ကျွန်တော်က နာကျင်မှုကြောင့်ညည်းညူခြင်းပင် မပြုရသေး။ ကျွန်တော့်ကိုထိုးလိုက်သော မိုးမြင့်ဟိန်းသည် သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို ခက်ဖြင့်ဖိကာ တအားအား အော်နေပါတော့သည်။

“မင်းကငါ့ကိုထိုးပြီး ဘာဖြစ်လို့ မင်းက အော်နေတာလဲ”

“အားလားလား မင်းကိုထိုးလိုက်ပေမဲ့ ငါလည်း နာသွားတယ်ကွ”

မိုးမြင့်ဟိန်းက သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို အုပ်ထားသည့်လက်ကို အယ်လိုက်သည့်အခါ ရောင်ကင်းနေသောပါးပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

“ဟယ် ...”

အာလုံး အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

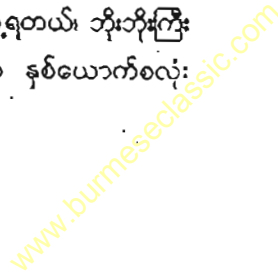
“မင်းက ဒီလိုစမ်းတယ်လား၊ ကဲ ငါလည်းစမ်းကြည့်မယ်ကွာ”

ကျွန်တော်ကလည်း အားကျမခံ ကျွန်တော့်ညာခြေထောက်ဖြင့် နှိပ်နှိပ်ဟိန်း၏ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးကို ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့ကိုကန်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးသည်လည်း နာကျင်သွားကာ ဣန္ဒြေပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လူအများရှေ့မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ဝါးပြင်ကအနာကိုတစ်ဖက်၊ ခြေသလုံးကအနာကိုတစ်ဖက်အုပ်ကိုင်ရင်း ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေကြရတော့၏။

“ကဲ တော်ကြပါတော့ ငါ့မြေးတို့ရယ်၊ ခုပဲတွေ့ရတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး မင်းတို့မျက်နှာတွေကို သေချာကြည့်ပါရစေဦး၊ လာ နှစ်ယောက်စလုံး ဘိုးဘိုးကြီးရှေ့မှာ လာထိုင်ကြ”

ဘိုးဘိုးကြီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုဖြန်ဖြေရင်း သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ရော မိုးမြင့်ဟိန်းပါ ဘိုးဘိုးကြီး ထိုင်ခဲ့ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

“မြေးလေး မိုးမြင့်ဟိန်း၊ မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲကွယ် ဟောဒီက မြေးလေးနဲ့မင်းနဲ့ နှစ်ယောက် သဘောတူ လူချင်းလဲကြတာလား ဒီမြေးလေးကို ဘိုးဘိုးဖြင့် နာမည်တောင် မသိရသေးဘူး၊ မင်းက သိနေပီလား။ ခုနခေါ်လိုက်တာ ဘယ်လို၊ နန္ဒ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး သူ့နာမည် နန္ဒပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် အမြှာညီအစ်ကိုဖြစ်မှန်း မျက်နှာကြက်ပေါ်က ချောင်းနားထောင်နေတုန်း ကမှသိရတာပါ”

“ဟေ ... ဒါဖြင့် နာမည်ကို ဘယ်လိုသိနေတာတုံး”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလို ဘိုးဘိုးရေ၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ မြေးအသစ်ကလေးနန္ဒက လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်တရားခံဗျ၊ သားက သူ့ကိုယ်စား ဓားစာခံ ဖြစ်နေလို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်မလာနိုင်တာပါ ဘိုးဘိုး”

“ဘာ ...”

မိုးမြင့်ဟိန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်က အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ... ဘယ်လို၊ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး၊ သား စင်ကာပူကပြန်ရောက်ပြီး ရန်ကုန် မှာ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေလုပ်နေတာနဲ့ နှစ်ရက်ကြာသွားတယ်၊ သား ပြန်မယ့်ရက်မှာ လေယာဉ်လက်မှတ်မရလို့ ကားနဲ့ပြန်လာခဲ့ရတယ်လေ၊ သားစီးလာတဲ့ကား တောင်ငူကိုလည်းကျော်ရော သားကို ရဲတွေက ကား ပေါ်ကဆွဲချပြီး ဖမ်းတော့တာပဲ”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“သား ဘယ်လိုရှင်းပြပြမရဘူး၊ သားကို နန္ဒလို့စွပ်ခွဲပြီး တောင်ငူရဲခန်းကိုခေါ်သွားကြတယ် ဘိုးဘိုး”

“မိုးမြင့်ဟိန်း ... မိုးမြင့်ဟိန်း အခုရော မင်းဘယ်လို လွတ်လာတာလဲဟင်၊ ငါ့အပြစ်ဒဏ်ကို ငါပဲခံပါ့မယ်ကွာ၊ ငါ လိုက်ရှင်းပါမယ်၊ မင်း ဓားစာခံ မဖြစ်စေရပါဘူး”

“သိပ်လူစွမ်းကောင်း လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဓားနဲ့ထိုးခဲ့တဲ့ တိုအေးကြီး မသေပါဘူး”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ မင်းသာ ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးတာ”

“ငါ မကြောက်ပါဘူး၊ ငါမကြောက်တတ်ပါဘူး မိုးမြင့်ဟိန်း”

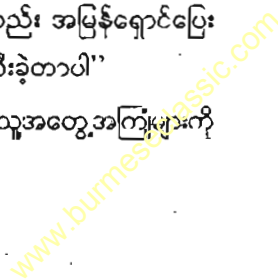
“ကဲပါလေ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ဘိုးဘိုးကြီး တို့ တစ်ယောက်ချင်းရှင်းပြစမ်းပါ ငါ့မြေးတို့ရယ်”

ကျွန်တော်က အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်း မူရာတို့သားအမိနှင့် ငယ်စဉ် ကတည်းက အတူနေထိုင်လာရင်း မူရာ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ဆောင့်ရှောက်လာခဲ့ပုံ၊ မူရာ့အမေဒေါ်တင်မြ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရာက ထွေး၏ စော်ကားခံရလုအခြေအနေမှ ကယ်တင်ခဲ့ရင်း ပထွေးဖြစ်သူ တိုအေးကြီးကို ဓားဖြင့်တွက်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဓားနဲ့တွက်လိုက်တော့ ကိုအေးကြီး လဲကျသွား တယ်ဘိုးဘိုး၊ သွေးတွေလည်း အများကြီးထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ နုယာက ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖို့ပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ရှောင်ပြေး ခဲ့ပြီး မန္တလေးဖက်လာတဲ့ကုန်ကားတစ်စီးကို တက်စီးခဲ့တာပါ”

ကျွန်တော် ရှင်းပြအပြီးတွင် မိုးမြင့်ဟိန်းက သူ့အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြပါသည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းရန်ကုန်မှစီးလာသော အဝေးပြေးကားမှာ တောင်ငူမြို့သို့ နံနက်(၇)နာရီခန့်တွင် ဖြတ်သည်။ တောင်ငူကိုကျော်လာပြီး အေလာမြို့ခံ စားသောက်ဆိုင်များရှိသော ယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့အရောက် ဆိုင်တစ်ခုတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် ရဲများက သူ့ကိုဖမ်းသွားကြသည်။

တောင်ငူစခန်းကိုရောက်မှ သူ့ကိုလူသတ်မှုဖြင့်ဖမ်းကြောင်း သိရသည်။ မိုးမြင့်ဟိန်းက သူသည် နန္ဒဆိုသူမဟုတ်ကြောင်း အမျိုးမျိုး ရှင်းပြသော်လည်း ရဲများက လက်မခံကြချေ။

ရုံးချိန်တွင် မူရာအောင်နှင့်ဒေါ်တင်မြတို့ရဲစခန်းကိုရောက်လာကြသည်။ နန္ဒတားဖြင့်ထိုးပြီးထွက်ပြေးသော ကိုအေးကြီးမှာ မသေကြောင်း ဆေးရုံတွင်အတွင်းလူနာအဖြစ် ကုသနေရကြောင်း၊ နန္ဒကိုလည်း မူရာအောင်၏အရှက်ကိုကာကွယ်ရင်းမှ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ရခြင်းမို့ အမှုမဖွင့်လိုကြောင်း၊ ကျေအေးပါကြောင်းပြောဆိုကာ မိုးမြင့်ဟိန်းကို အချစ်ခန်းထဲမှ ခေါ်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အထိ မူရာအောင်ရော၊ ဒေါ်တင်မြပါ မိုးမြင့်ဟိန်းအဖို့ နန္ဒဟုတ် ထင်မြင်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

အိမ်အရောက်တွင် မိုးမြင့်ဟိန်းက သူ့ဟာ နန္ဒဆိုသူမဟုတ်ကြောင်းရှင်းပြသော်လည်း မယုံကြသေးချေ။ မိုးမြင့်ဟိန်းကလည်း သူနှင့် လူမှားလောက်အောင် ချွတ်စွပ်တူနေသည့်နန္ဒဆိုသူအကြောင်းကို သိလိုသည်နှင့် အလိုက်သင့်နေလိုက်သည်။

နန္ဒအိမ်မှာပင် ဝင်နေလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒေါ်တင်မြက ကိုအေးကြီးကို လူကြီးရံရာခွေတွင် ကွာရှင်းလိုက်၏။

နန္ဒအိမ်မှာရောက်နေသော မိုးမြင့်ဟိန်းသည် နန္ဒအိမ်မှာဖွင့်ထားသောဈေးဆိုင်တွင် ဈေးမရောင်းတတ်။ အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

နန္ဒကို အမြဲလာကူနေကျမူရာအောင်က ထိုအခါမှ မိုးမြင့်ဟိန်းတို့ နန္ဒမဟုတ်နိုင်ကြောင်း သံသယဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါမှ မိုးမြင့်ဟိန်းက သူသည် စင်ကာပူတွင်ကျောင်းတက်နေရာမှ ခေတ္တပြန်လာသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူဘဝမှန်ကိုပြောပြကာ သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် မှတ်ပုံတင်များ၊ စင်ကာပူမှ ကျောင်းသားကတ်များ၊ ပတ်စပို့များကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

မူရာအောင်နှင့်ဒေါ်တင်မြက သူ့ကို နန္ဒနှင့်ချွတ်စွပ်တူသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လက်ခံသွားကြသည်။

မိုးမြင့်ဟိန်းက အဘိုးမွေးနေ့ ဒီဇင်ဘာလ(၉)ရက်အထိ မြို့ကိုပြန်ရန်ရှိသဖြင့် တောင်ငူမှာသောင်တင်နေသည့် သူ့အခြေအနေကို ပြောဆိုရန် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သူ့ဖုန်းဆက်ချိန်တွင် နယ်ပုန်းများ၏ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နှင့်အဆက်အသွယ်မရဘဲရှိခဲ့သည်။ စက်ရုံကိုဆက်ကြည့်တော့လည်း ဆက်မရခဲ့ချေ။ သို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းစိုင်းသီဟအိမ်ကို ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။

စိုင်းသီဟနှင့်မတွေ့ဘဲ စိုင်းသီဟအမေပြန်ပြောသောစကားများကြောင့် မိုးမြင့်ဟိန်းဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားရလေသည်။

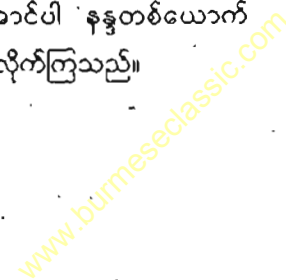
မိုးမြင့်ဟိန်းက -

“မြို့မှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲ” ဟုမေးသည်ကို -

စိုင်းသီဟအမေက နောက်နေသည်ထင်ကာ -

“မင်းမနေ့က ပြန်ရောက်နေတာ အန်တီသီပါတယ် မောင်မိုးရယ်၊ အန်တီကို နောက်မနေပါနဲ့၊ မင်းသူငယ်ချင်းသီဟနဲ့ မင်းနဲ့တောင် မနေ့က တွေ့ပြီးပြီပဲ” ဟု ပြန်ပြောခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မိုးမြင့်ဟိန်းရော မူရာအောင်ပါ နန္ဒတစ်ယောက် ခိုးမြင့်ဟိန်းအိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် မိုးမြင့်ဟိန်းသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာထင်
တောင်ငူမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မြို့ကိုရောက်တော့ အိမ်မှာဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို
တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းလိုသည်နှင့် အိမ်ထဲကို တိုက်ရိုက်မဝင်ဘဲ ညပိုင်းရောက်
မှ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ခဲ့သည်။ တစ်သက်လုံးနေထိုင်ခဲ့ရာအိမ်မို့ မိုးမြင့်ဟိန်း
အတွက် ကျယ်ဝန်းသောအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ရောက်ရတာ လွယ်ကူခဲ့ပါသည်။

သူသည် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ လူလွတ်သောအခန်းတစ်ခုတွင်
နေရင်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေသည့် နန္ဒအခြေအနေကိုစုံစမ်းခဲ့သည်။ ထိုအခါ
နန္ဒသည် သူ့အယောင်ဆောင်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာနေထိုင်နေတာကို တွေ့ရတော့
သည်။ နန္ဒဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဒီအိမ်ရောက်လာသလဲ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းအဖြစ်
အယောင်ဆောင်ကာ ဘာကြောင့်ပိပိရိုရို နေနိုင်နေတာလဲဆိုတာတော့
သူမသိခဲ့ပါချေ။

မိုးမြင့်ဟိန်းရှင်းပြသော စကားများကိုနားထောင်ရင်း အိမ်မက်
လိုလိုဖြင့် အခန်းဝမှာရပ်နေသောမိုးမြင့်ဟိန်းကို ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရတာ
တကယ်ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် နတ်သူဇာ
တို့ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မက်ပွေ့နေစဉ်က အဝမှတစ်ယောက်ယောက်
ကြည့်နေသလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခံစားခဲ့မိတာကိုလည်း
ပြန်သတိရမိလေသည်။

တကယ်တော့ ထိုပုံရိပ်များသည် ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုများကို
နောက်မှလိုက်ချောင်းနေသော မိုးမြင့်ဟိန်း၏ ပုံရိပ်များပါကလာ။

“ဒီနေ့ ဘိုးဘိုးမွေးနေ့မှာ ဒီစာကြည့်ခန်းထဲမှာ အစည်းအဝေး
လုပ်မယ်ဆိုတာသိလို့ သား မျက်နှာကြက်ထဲဝင်ပြီးနားထောင်နေမှ နန္ဒကို
ဦးလေးကြီးနဲ့ ဦးလေးလေးတို့တွေ့ပြီး အယောင်ဆောင်ခိုင်းထား တာရော၊
နန္ဒဟာ ကျွန်တော့်အမြွှာညီအစ်ကိုဆိုတာပါ သိလိုက်ရတာပါ ဘိုးဘိုး”

“ငါ့မြေးရယ် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်နေပြီပဲ၊ အကျိုး
အကြောင်းရှင်းပြပြီး ဝင်ခဲ့ရုံပေါ့ကွယ့်၊ ဒီလိုသာဆိုရင် စောစောကတည်း
တ မင်းနဲ့နန္ဒ အမြွှာညီအစ်ကိုဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်၊ ခုတော့
မင်းလုပ်ပုံတွေက ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာကိုယ် ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်တာကွာ”

“နန္ဒကို ကျွန်တော့်အမြွှာညီအစ်ကိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိမထားတော့
သူ့ဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းချင်လို့ပါ ဘိုးဘိုး၊ သားအတွက် ဘာမျှ
လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲမသွားပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်၊ သားက နန္ဒအိမ်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့
အချိန်ဆိုရင် အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ခပ်တည်တည်ပဲ
ထမင်းဝင်စားတယ်လေ”

“ဟေ . . .”

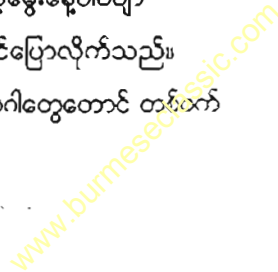
“သားတို့နှစ်ယောက်က ရုပ်ချင်းချွတ်စွတ်တူနေတော့ လူ
တစ်ယောက်ကို တစ်ခါစီမြင်တာနဲ့ လူနှစ်ယောက်မှန်း ဘယ်သူကမျှ မရိပ်မိ
ဘူးလေ၊ မနေ့ကဆိုရင် နန္ဒထမင်းစားပြီး မကြာဘူး၊ နန္ဒအပေါ် တက်လာ
တော့ သားက အောက်ဆင်းသွားပြီး ထမင်းစားတယ်၊ မသိန်းဒီကတောင်
အခုပဲ ထမင်းစားပြီးပြီမဟုတ်လားလို့ မေးသေးတယ် ဘိုးဘိုး၊ သားက
ဝေလို့ တစ်ခါထပ်စားတာလို့ပြောလိုက်တော့ မသိန်းဒီကြီးက အံ့သြနေသေး
တယ်”

“အံ့ပါရဲ့ကွာ”

“ကဲ အခုတော့ ဆရာကြီးအတွက် ဆရာကြီးမွေးနေ့မှာ ဝမ်းသာ
စရာတွေကြုံရပြီ၊ တစ်သက်လုံးပျောက်နေတဲ့ မြေးနဲ့လည်းပြန် တွေ့ရပြီဆို
တော့ ဒီမွေးနေ့ဟာ ဆရာကြီးအတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့မွေးနေ့ပါပဲဗျာ”

ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်က အားရဝမ်းသာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တော့ ဖြစ်နေတဲ့ရောဂါတွေတောင် တစ်ထက်
ပျောက်သွားသလိုပါပဲ ဦးစိုးမြင့်ရယ်”

၂၀၄ * ဆောင်းလှလင်

“မောင်နန္ဒကို ဆရာကြီးရဲ့မြေးအရင်းဖြစ်ကြောင်း တရားဝင်သိခွင့်ရင် သွေးစစ်ကြည့်ဖို့၊ ဒီအခန်းအစစ်ကြည့်ဖို့တွေ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် ဆရာကြီး”

“မလိုပါဘူး ဦးစိုးမြင့်၊ မလိုပါဘူး။ သွေးထဲက အလိုလိုသိလာတဲ့ သွေးသားဆိုတဲ့မေတ္တာဓာတ်ထက် ပိုပြီးစစ်မှန်တဲ့ထောက်ခံချက် ရှိပါဦးမလားဗျာ၊ မောင်နန္ဒပြောခဲ့တဲ့ နောက်ကြောင်းတွေ သူ့ပွေးနေပွေးရက်တွေနဲ့တင် သူဟာ ကျုပ်မြေးဆိုတာ သေချာနေပါပြီ၊ ပြီးတော့ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့ မောင်နန္ဒတို့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေတာကပဲ အသေချာဆုံးအချက် မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘကြီး၊ နန္ဒကိုတွေ့ခါစကတည်းက ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားရှိပါတယ်၊ မိုးမြင့်ဟိန်းနဲ့နန္ဒဟာ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူရုံမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ထေရာတည်း တူရုံမဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို ဆွဲချင်ပြီး နောက်တစ်ယောက်မျက်နှာမှာ စွပ်ပေးထားသလိုတူတာလို့၊ ချွတ်စွပ်တူတာလို့၊ အဲဒီလိုပြောခဲ့ဖူးပါတယ် ဘကြီး”

“မှန်လိုက်တာဟေ့၊ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်က တကယ့်ကို ချွတ်စွပ်တူတဲ့အမြွှာနှစ်ယောက်ကွ၊ တူတာမှ တစ်ယောက်ထိမိခိုက်မိရင် နောက်တစ်ယောက်မှာပါ နာတာကျင့်တာမျိုးခံစားရအောင် ခံစားချက်ချင်းပဲ တွဲနေတဲ့ ချွတ်စွပ်အမြွှာမျိုးပဲ၊ စံပြအမြွှာမျိုးပဲဟေ့၊ အင်း... ဒါနဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခံစားချက်ချင်းတူတယ်ဆိုတော့...”

ဘိုးဘိုးကြီးဦးဘဟိန်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာများလဲ ဘကြီး”

“နန္ဒကို မိုးမြင့်ဟိန်းအမှတ်နဲ့ နတ်သူဇာနဲ့ပေးစားဖို့ စီစဉ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ချစ်ကြိုက်နေပါတယ်ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ သူ့ဇာလေးခမျာ နန္ဒကို မိုးမြင့်ဟိန်းအမှတ်နဲ့ ခေါင်းညိတ်တာ

သား၊ သူ့ဇာလေးအတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝေခွဲရများခက်နေလေလားကွယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာမျှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ သားက သူ့ဇာကို မောင်နမအချစ်ထက်ပိုပြီး မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောပြပါပြီ ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးစိတ်ချမ်းသာမှာစိုးလို့သာ ဘိုးဘိုးကို မပြောခဲ့တာပါ၊ အားလုံးက သိကြပါတယ်”

မိုးမြင့်ဟိန်းက ဝင်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သားက သူ့ဇာကို တစ်ခါမျှလည်း ချစ်စကားမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး၊ နန္ဒကသာ သားနေရာမှာဝင်ပြီး သူ့ဇာကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့တာပါ ဘိုးဘိုး၊ သူ့ဇာပြန်ချစ်တဲ့သူကလည်း မိုးမြင့်ဟိန်းလို့သူကထင်နေပေမဲ့ နန္ဒကိုသူက ပြန်ချစ်တာပါ”

“ဒါတွေကို ငါ့မြေးက ဘယ်လိုသိနေတာလဲကွယ့်”

“သားက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ချောင်းနေတာလေ၊ ဟိုဆစ်နေ့က ဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့အချစ်နာလန်ထနေတာတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“အို... ”

မိုးမြင့်ဟိန်းစကားကြောင့် နတ်သူဇာရှက်သွားကာ အံခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးမည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ဦး ငါ့မြေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး ရှင်းအောင်မေးပါရစေဦး”

ဘိုးဘိုးကြီးစကားကြောင့် နတ်သူဇာက ရှက်မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ရပ်နေလေ၏။

“သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ သမီးချစ်တဲ့သူဟာ မိုးမြင့်ဟိန်းလား၊ နန္ဒလား၊ ဘိုးဘိုးကို ဖြေပါဦး”

နတ်သူဇာက မဖြေရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့လျှက်သာ ရှိနေသည်။

“ဒါမျိုးက ခုကတည်းက ရှင်းအောင်သိထားမှ ကောင်းတာကွယ် မရက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဘိုးဘိုးမေးတာ ပြောပါဦး”

ဦးဘဟိန်း နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးလိုက်မှပင် နတ်သူဇာက မပွင့်တပွင့်စကားသံဖြင့် ဖြေလိုက်လေ၏။

“သမီး... သမီးကို ကိုကိုမိုးက မောင်နှမလိုပဲ ချစ်နိုင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တော့ သမီးဘက်ကလည်း ကိုကိုမိုးကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားခဲ့ပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ အခုတစ်ခေါက် နိုင်ငံခြားကပြန်လာမှ ကိုကိုမိုးက သမီးကိုချစ်ရေးဆိုတော့ သမီးအံ့ဩခဲ့ရပါတယ်၊ သမီး... သမီးရဲ့စိတ်တွေလည်း ဟို... ဟို... သူ့အပေါ်မှာ ပြောင်းလဲခဲ့ ရပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ အခုတော့ သမီးသိပါပြီ၊ သမီးချစ်တာ ကိုကိုမိုးမဟုတ် ပါဘူး။ နှစ်ယောက်အတူယှဉ်ပြီး မြင်လိုက်ရတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူ နေလာခဲ့တဲ့ကိုကိုမိုးကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ထင်မိပါတယ်၊ သမီး ချစ်တဲ့ပြန်မိတဲ့လူက ကိုနန္ဒပါ၊ ကိုနန္ဒပါ ဘိုးဘိုးရယ်”

“အေး... ဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိရတာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဘိုးဘိုးအတွက်တော့ မိုးမြင့်ဟိန်းရော နန္ဒရော ဘိုးဘိုးမြေးတွေမို့ သူဇာက မြေးချွေးမပါပဲ၊ သူဇာတို့သားအမိကို ဒီအိမ်ပေါ်က မပြောင်းစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝတာပါပဲလေ၊ အင်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့မြေးနန္ဒက ဘိုးဘိုးနဲ့လည်း ပြန်တွေ့ရ ကြင်ယာလည်းရုံနဲ့ တယ်ဟန်ကျတာကိုးကွယ်၊ ငါ့မြေး မိုးမြင့်ဟိန်းက ချစ်သူမရှိသေးဘဲ တစ်ယောက်တည်းဖြစ် နေတော့တာကိုး၊ ငါ့မြေးကြီး အတွက်လည်း ကြင်ယာရှာပေးဦးမှပါပဲကွယ်”

“သားအတွက် မပူပါနဲ့ဘိုးဘိုး၊ သားမှာလည်း ချစ်သူရှိနေပါပြီ”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲကွယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ တွေ့ခဲ့တာလား”

“နိုင်ငံခြားမှာတွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး၊ မြန်မာပြည်က မြန်မာမလေးပါပဲ၊ သူကတော့...”

မိုးမြင့်ဟိန်းစကားမဆုံးမီ မသိန်းဒီက အခန်းဝသို့လာရပ်ကာ မိုးမြင့်ဟိန်းကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုမိုး... ကိုမိုးနာမည်မေးပြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေ ဒါတယ်”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ မသိန်းဒီ”

“ဧည့်သည်က မိန်းကလေးပါ၊ သူပါပဲ”

မသိန်းဒီက သူ့ကိုယ်ကိုဘေးသို့တိမ်းကာ သူ့နောက်တွင်ပါလာ သောမိန်းကလေးကို ပြလိုက်သည်။

“ဟင်... မူရာ”

“ဟာ... မူရာပါလား”

ကျွန်တော်နှင့်မိုးမြင့်ဟိန်းနှုတ်မှ စကားသံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်သွားလေသည်။

မူရာအကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရှာလေသည်။ မူရာတို့က ကျွန်တော်ကို ဦးစိန်ဘွင့်နှင့်ဒေါ်အုံးရှင်တို့သားအရင်းလို့ပင် သိထားကြသေးသလို ကြားယူကြားလိုက်ရသောသတင်းကို အံ့ဩသွားသည်မှာ မဆန်းပါပေ။

“ကဲပါ မူရာ ဒါတွေကိုနောက်တော့ ရှင်းပြပါမယ်။ ခုလောလောဆယ် မူရာကို ကိုယ့်ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ် လာ”

မိုးမြင့်ဟိန်းက မူရာလက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲ၍ ဦးဘဟိန်းဌေးသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ဟောဒါ သားပြောတဲ့ သားချစ်သူပါပဲ ဘိုးဘိုးကြီးနာမည်က မူရာအောင်တဲ့၊ နန္ဒနဲ့အိမ်နီးချင်း၊ တောင်ငူကပါ”

“ဪ... ငါ့မြေးက တောင်ငူမှာ နှစ်ရက်သုံးရက် နေခဲ့တာနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို ချစ်ခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ နန္ဒစားနဲ့ထိုးခဲ့တဲ့ မူရာပထွေးမသေလို့ အမူပိတ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သားကို နန္ဒမဟုတ်မှန်း သိသွားကြတယ်လေ။ အဲဒီကတည်းက တောင်ငူကနေ သားပြန်လာလို့ ရပါတယ်။ တောင်ငူမှာဆက်နေနေတာက မူရာကိုသံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ပါ ဘိုးဘိုး၊ ဒီကိုပြန်မလာခင် မူရာကိုဖွင့်ပြောခဲ့ပြီး သားဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တာပါ ဘိုးဘိုး၊ အခုတော့ မူရာက ဒီအထိလိုက်လာတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့လည်း တွေ့ရတယ်။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ ဘိုးဘိုးရယ်”

“အင်း... ငါ့မြေးတွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုတော့ မောင်ရင်းနမလို စောင့်ရှောက်ကြတယ်။ ဟောချစ်သူတွေတော့လည်း ကိုယ့်ညီ ကိုယ့်အစ်ကိုက စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖူးစာဆိုကြတယ်။ မင်းတို့ညီအစ်ကိုနစ်ယောက်ရဲ့ ဗူးစာကလည်း အဆန်းပါလားဟေ့”

“ဆရာကြီးတော့ ဒီမွေးနေ့မှာ ပျောက်နေတဲ့မြေးကိုလည်း ပြန်တော့ မြေးတွေကလည်း ကြင်ယာကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ စိတ်ပျော်ပြီး ကြည့်ရတာ

(e)

“မူရာ လိုက်လာတယ်”

“မူရာ နင်ဘာလို့ ဒီအထိရောက်လာတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက မူရာကိုတစ်ပြိုင်တည်း မေးလိုက်ကြကာ မူရာရှိရာအခန်းဝသို့ ထသွားလိုက်သည်။

မူရာက အခန်းထဲရှိလူအားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

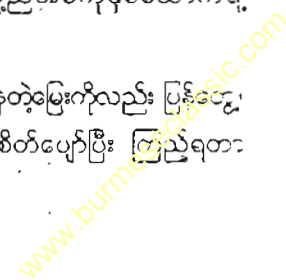
“ငါ လိုက်လာတာ နင့်အတွက်စိုးရိမ်လို့ပါ နန္ဒ”

“ဟင် ...”

“နင်နဲ့ချွတ်စွပ်တူတဲ့ ကိုမိုးကိုတွေ့ရပြီးနောက်ပိုင်း နင် ကိုမိုးအိမ်ကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ငါတို့ဖုန်းဆက်ကြည့်လို့ သိရတယ်လေ။ ကိုမိုး ဒီကိုပြန်လိုက်သွားတော့ နင်နဲ့တွေ့ပြီးပြဿနာတက်မှာစိုးရိမ်လို့ ငါလိုက်လာတာပါ နန္ဒ”

“မိုးရိမ်ပါနဲ့တော့ မူရာ၊ ကိုယ်နဲ့နန္ဒနဲ့က မွေးကတည်းက ကွဲသွားကြတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကိုတွေဆိုတာ သိရပါပြီ”

“ရှင် ... ဘာ ...”

၂၁၀ ❖ ဆောင်းလှလင်

လန်းဆန်းနပျိုသွားတာပဲဗျာ”

“လန်းဆန်းရုံဘယ်ကမလဲ ဦးစိုးမြင့်ရယ်၊ ကျုပ်ရောဂါတွေ အကုန်ပျောက်ကုန်ပြီလို့တောင် ထင်ပါယ်၊ ကျုပ်တော့ ရောဂါတွေပျောက် ပြီး နောက်နှစ်၂၀လောက် အသက်ရှည်ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“ရှည်ပါစေဗျာ ... ရှည်ပါစေ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်က သူတို့မွေးမယ့် မြစ်ကလေးတွေကို ချီးဦးမှာဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ရယ်မောသံများက တစ်ခန်းလုံး လွှမ်းသွားလေသည်။

“ကဲ ငါတို့တွေ ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့လူကြီးတွေကို ကန်တော့ကြရအောင်”

မိုးမြင့်ဟိန်းက ကျွန်တော်တို့လူငယ်များကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်နတ်သူဇာတစ်တွဲ၊ မိုးမြင့်ဟိန်းနှင့်မူရာအောင် တစ်တွဲ

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ထိုင်လိုက်ကြကာ ဘိုးဘိုးကြီးကို ဦးစွာကန်တော့လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဒေါ်မြမြစိမ်း။

ထို့နောက် ဦးလေးကြီးနှင့် ဦးလေးလေးတို့ညီအစ်ကို။

ကျွန်တော့်တို့ကိစ္စများအတွက် အစစအရာရာဆောင်ရွက်ပေးရန် ရောက်ရှိနေသည့် ရှေ့နေကြီးဦးစိုးမြင့်ကိုလည်း လူကြီးသူမတစ်ယောက် အဖြစ် ကန်တော့လိုက်ကြပါသည်။

လူကြီးများ၏ဆုပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ” တဲ့။

“ချစ်သူချင်း သက်ဆုံးတိုင်ပေါင်းရပါစေ” တဲ့။

“မိဘဘိုးဘွားများကို လုပ်ကျွေးပြုစုခွင့်ရပါစေ” တဲ့။

“ပညာရှင် ပညာတတ်များဖြစ်ပါစေ” တဲ့။

၂၁၁ ❖

“ဘာသာသာသနာအကျိုး ဆောင်ရွက်သယ်နိုင်သူများ ဖြစ် ပါစေ” တဲ့။

ပေးတဲ့ဆုများက စုံလှပေတော့သည်။

ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် ဘိုးဘိုးကြီးဦးဘဟိန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... အောင်စည်နဲ့ အောင်မောင်၊ ငါ့ကိုတွဲပြီး အောက်ထင် ကို လိုက်ပို့ကြပေတော့၊ အားလုံးလည်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်ကြတော့ သူတို့လူငယ်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ကြပါစေ၊ လာကြ လာကြ”

ဘိုးဘိုးကြီးစကားကြောင့် လူအားလုံး၏မျက်နှာများတွင် အပြုံး ပန်းများ ပွင့်သွားကြလေတော့သည်။

ဆောင်းလှလင်

